

nautis, multiplices fuisse merces ementiebantur. Dicta est autem scapha *διά τὸν οὐρανόν*, hoc est, ab excavando, propterea quod primum ex prægrandi arbore cœptæ sint excavari. ¶ Scapha vinculi genus, quo summum caput, vel quod inter ipsum & frontem est, vincire convenit, vel si quando conjungere diducta necesse est post incisam cutim ad sistendam veterem in oculos fluxionem, vel ab alio vulnera in fronte accepto. Dicitur etiam *tholus*.

Scaphe etiam horologium, quod aliter scaphium, hemisphærium.

Scaphium, ij, § *σκάφιος*. GAL. Pot à pisser, ou chaire percée. ITAL. Necessario, cacatoio. GERM. Ein geschrir zu allerley vrnadt füglich / ein brunnkachel. HISP. Servidor à orinal. ANGL. A pispot or chamber pot. § Vasis genus, quo excrementsa tam liquida quam siccata excipiuntur: à quadam scaphæ similitudine nomen habens. Propriè autem mulierum erat, quemadmodum lassum virorum: ut annotavit Julius Pollux *Onomastici sui lib. 10. c. 9.* Vlpian. I. *Quintius Mucius*, D. de auro & arg. leg. Legato argento, puto habita ventris causa scaphia non contineri. ¶ Erat item scaphium ferramenti genus, quo athletæ exercendarum virium gratiâ terram effodiabant, διὰ τὸν οὐρανόν, hoc est, à fodiendo dictum. Latini ligonem vocant. Vnde Plut. in *Arato*, athleticam ei speciem fuisse tradidit à pugilum victu & scaphio non abhorrentem. In qua item significacione à Iuvenale positum existimat *Satyr. 6.* ubi viriles mulierum exercitationes infectatur, ne à pugilum quidem & palæstritarum armis abstinentium,

Aspice (inquit) quo fremitu monstratos perferat ictus,

Et quanto galea curvetur pondere, quanta

Poplitibus sedeat, quam denso fascia libro.

Et ride, scaphium positus quum sumperit armis.

¶ Erat & scaphium vas æneum, in quo styli in medio siti proceritas horarum ductus discriminabat. Vitruvius scaphem, & hemisphærium appellat. Plutarch. in *Numa*, Scaphium appellat, quo ignis facer extinximus, Solis tantum radiis accendebarat. Suidas præterea Scaphion εἰδός καὶ σῆμα, hoc est, tonsuræ quoddam genus interpretatur: citatque Aristophanem in *Vespis*. οὐ δὲ νοῦς χωρὶς οὐδὲ πόλεμος, hoc est, Tu vero Copyscho similis es, cui revulsus est scaphium. ¶ Athenaeus quoque lib. 4. Scaphium inter vasa potiora enumerat. In qua significacione videtur & Plautus accepisse in *Sticho*, Quibus divitiae domi sunt, scaphio, cantharis, batiocis utuntur.

Scaphisterium, capisterium, instrumentum rusticum, purgandis seminibus. Item locus, in quo infantes lavabantur. L.g.b.

Scaphoides, σκαφοειδής, scaphæ simile, os scaphoides, q. naviculare, os tarisi habens in parte gibbosa tres superficies planis proximas.

Scaphus, σκάφος, aliquando est cavitas in genere, specialiter de arietibus.

Scapillum, ij, veteres pro tergo usurparunt, & aliquando pro ipsa scapula. Vnde & spatium quod inter scapulas quasi vallecula est, interscapillum dicitur. GAL. *L'entredeux des Epaules.*

Scapillum antiqui Scabillum dixerunt: Terent. *Scaur. de Orthograph.*

Scapre, est scabro. Scapres, pro scabres.

Scaptensula, inquit Festus, locus in Macedonia ubi argentum fodi solebat: à σκάπτειν, fedio. Lucr. lib. 6. Quales expirat Scaptensula subteter odores. Rectius tamen videtur Scaptensula legi posse, sine, n. Apud Stephanum enim scribitur σκαπτησύλη, quanquam ille in Thracia, non in Macedonia, eam collocet. Quod discrimin non est magni momenti: quippe quum ne inter celeberrimos quidem Geographos satis conveniat de Macedonia, Thraciæque terminis aliis Strymones amne, aliis Nesso eas terminantibus.

Scaptia, Latij oppidum fuit, teste Plin. lib. 3. c. 5. à quo Scaptia tribus, de qua Sueton. in *August. cap. 40.* Fabianis (inquit) & Scaptensibus tribulibus suis singula millia nummum à se dividebat Comitiorum die.

Scapula, arum, propriè dicuntur ossa duo in posteriore corporis parte, figura triquetra extrema facie tumescente, interiorre reducta, extrema sui parte in acetabula quedam desinentia, quæ humerorum capita excipiunt. § ἡνὸς χαέβ θυντον schechém. αὐγωνάτου. GAL. Eſpaule. ITAL. Spallo, homeri. GERM. Die scherten oder scheulter bein. HISP. Las espaldas, los hombros. ANGL. The shulder blades. Cel sus etiam scapula operta nominat lib. 8. cap. 7. Passim tamen apud scriptores scapulas acceptas invenies pro tota illa regione quæ ponere pectori objecta est. Plaut. in *Asinar.* Mirabar quid dudum scapulæ gestibant mihi, Hariolarique occuperunt: sibi esse in mundo malum. Idem Amph. sc. 4. a. 4. Machina meas onerat scapulas, &c. Varro 2. de re rust. c. 7. Lumbis deorsum versum pressis, scapulis latuis, spina maximè dupli Claudi. 1. in *Eustrop.*

— qui misri scapulas tutabimur arte.

Scapularis, e, adjectivum, ad scapulas pertinens. ἀρχῆς, ut, Scapularis servus, cuius scapulae ad flagra denudantur, quique tergum habet assiduis verberibus lividum. Scapularis vestis, quæ scapulae teguntur.

Scapulum, fustis longus, GL. Isid. Diminutivum fortè à *Scapus*.

Scapulum, fustis longus. Scapus est fustis, vel baculus, hinc diminutivum, scapulus & scapellus; & verbum scapellate apud recentioris

Latinitatis auctores pro fustibus concidere, & battuere. Hæc propria vocis *scapus* significatio est, & origo, quæ mox & multas alias habere cœpit per similitudinem notiones. Nam & scapus columnæ

dictus est, & scapi scalatum, & alia quæ multa ab eadem quoque similitudine chartas plures in unum volumen complicatas & con-

volutas, scapum Latini appellant, quod baculi crassi rotundi simili-

itudinem præ se ferrent ob eam rationem scapi etiam appellati sunt radix textorij licio involuti. Lucretius.

Scapus, i, ab architectura peritis dicitur ipsum columnæ corpus, quod est inter basim & epistylium. § οὐλός. GAL. Le corps ou membre d'une colonne. ITAL. Il corpo della colonna. GERM. Das theil einer saali so sich vom fuss hinanff bis zu dem Capital erstreckt. HISP. El cuerpo d' astill de la columna. ANGL. The hodie of a pillar betwene the chapitre and the base. § Scapus (inquit Budzus) corpus columnæ: nam quod super columnam imponitur, capitellum, vel epistylium vocatur: infra

Calepini Pays II.

Scapum, pira, quæ basis sœpe appellari solet, infrâque spiram, stylobates. Vitr. lib. 3. cap. 3. Scapis columnatum statutis capitulum ratio, &c. Et paulo post. In summis columnatum scapis. Et c. 4. Qua crassitudine fecerunt basim scapi. ¶ Scapus item in herbis dicitur caulis simplex in styli modum surrectus. § οὐγόδος οὐγονίστης, οὐθέλος. GAL. La tige des herbes. ITAL. Gambo, trunco d'herbe. GERM. Der gesad oder gestracksiengel eines Krauts. HISP. El tallo d' astill de las yervas. ANGL. The upright stalk of an herbe. § Ruellius lib. 1. cap. 2. Radix est id quo alimentum allicitur & tetra coheret, caulis vero, in quod idem defertur nutrimentum, simplèque super terram assurgit, is, si in styli modum sursum prorepatur, aut altum feratur, scaphus Latinis nominari consuevit, ducta à columnaribus scapis similitudine. Varro de re rustic. lib. 1. cap. 31. ad finem. Vicia dicta à vinciendo, quod item capreolos habet ut vitis, quibus quum sursum sursum serpit, ad scapum lupini, aliūmve quem hæreat, solet vinciri. Plin. lib. 18. cap. 10. Inventus est jam & scapus unus centum fabris onustus. His constat classicis autoribus scapum pro caule frequenter usurpatum. Idem quoque quod in virgulæ modum, vel teli rectitudinem consurgat, thyrsi nomen sibi vindicat. Haec tenus Ruellius. ¶ Scapus cardinalis, rectum illud, & paulo crassius lignum, in valvis quo fores ipsæ sustinentur, & reguntur præcipue: & cujus capitibus, seu ambabus extremitatibus in superiori cardine insertis valvae ipsæ volvuntur, aut aperiendæ, aut claudendæ. Vitruv. lib. 4. cap. 6. Foræ ita compingantur, ut scapij cardinales sint ex altitudine luminis totius duodecima parte: inter duos scapos tympana ex duodecim partibus, &c. ¶ Scapos item nonnulli appellant tenues illos, lignososque ramusculos, è quibus uvarum acini dependent. Vattro lib. 1. rei rustic. cap. 54. Quæ calcaræ uvæ erunt, eorum scapi cum folliculis subjiciuntur sunt sub prælum. Quo tamen in loco alij scopi, legendum existimant. Scapus in chartarum ratione, pro plagulatum congerie. Plin. lib. 13. cap. 12. Premuntur deinde prælis, & siccantur sole plagulæ, atque inter se junguntur, proximarum semper bonitatis diminutione ad deterrimas. Nunquam plures scapo, quam vicinæ. Id putatur esse quod vulgo manum papyri vocamus, aut ramam potius. ¶ Est etiam instrumentum quoddam textorium. Lucr. lib. 5.

Nec ratione alia possunt tam levia gigni

In silia, ac fusi, radij scapique sonantes.

Non sat is constat quid sit. Vide ibi Baptista Pium.

Scara. Hincmar. epist. 5. Bellatorum acies, quas vulgari sermone scaras vocamus. ¶ Scara item, combustio ignis. Papias.

Scarabæus. Insecti genus, teneras habens pennas, & ob id crustâ testas, stereore potissimum scæ alens. § εαρβαρός. GAL. Escarbor. ITAL. Scarafaggio, scaravazzo. GERM. Ein kaatkäfer/roststädter. HISP. Escarvajo. ANGL. A betell. § Varia ejus sunt genera. Sunt enim grandiores cornua prælonga habentes, bisulcis denticulata forcipibus, in cacumine quum liber, ad morsum coëuntia, quæ infantibus remedij vice ex collo suspenduntur. Hos Nigidius Lucanos appellat. Alij ex fine ingentes pilas aversis pedibus volantantes, parvæque in iis contra rigorem hyemis vermiculos fortis sui nidulantes. Hoc Ægyptij sacerdotes summo venerabantur cultu, animatam Solis imaginem esse putantes, ut scribit Eusebius de prepar. Evang. Volitant alijs magno cum murmure, & quodam quasi mugitu. Alij focos & prætre crebris foraminibus excavant, nocturno stridore vocales. Scarabæorum generi adscribuntur & Lampyrides, nunc pennarum hiatu refulgentes, nunc vero compressu obumbratae, non ante matura pubila: aut postdeselecta conspicuae. Sunt & alia scarabæorum genera, quæ vide apud Plin. lib. 11. c. 28.

Scaramangis, genus vestis.

Scardona, σκαρδόνα. Insula in mari Adriatico, adjacens Illyrico, teste Ptolemæo lib. 2. cap. ult. In ea sunt duas urbes, Collentum & Alba, vulgo Scardo.

SCARIA, arbuscula spinosa. Rubrum pomum afferit. Papias.

Scariola, secundum modernos est velut lactuca agrestis, nisi quod in dorso cestatum habet spinas parvas: pro endivia ponitur. Simon Ianuensis.

SCARIFICO, as. Scalpello aperio, leviter vulnero quod aliquis humor, aut sanguis faciliter excat. § έαρζέαφω, ιπτίω. GAL. Scarifier, faire petites incisions & ouvertures afin que le sang, ou autre humeur sorte. ITAL. Far piccioli tagli nella carne perche ne esca più facilmente il sangue. GER. Schrepfen. HIS. Tassar para sacar sangre. ANG. To lance or open a sore. Plin. lib. 13. c. 7. Dentium dolores sedantur ossibus draconis marini scarificatis gingivis. Scarificare dolorem, id est, scarificando dolorem expellere. Idem lib. 28. c. 11. Præterea in corde equorum invenitur os dentibus caninis maximè simile, hoc scarificari dolorem putant.

SCARIFICATIO, verbale. § γαρφος. GAL. Scarification. ITAL. Eſſo dare tagli piccioli. GERM. Schrapfung. HISP. Obra de tassar para sacar sangre. A launcing or opening of a sore. § Dicitur levis vulneratio, quum aut arborum cortex, aut animalis cutis levi incisione aperitur. Plin. lib. 17. c. 27. Interim est & scarificatio quædam in remediis, quum macie corticis ex ægritudine astringente se, justoque plus vitalia arborum comprimente, exactam falcis aciem utraque manu imprimentes, perpetuis incisuris diducunt, ac veluti cutem laxant. Col. lib. 6. c. 12. Si sanguis adhuc supra ungulas in cruribus est, assidua scarificatione discutitur.

SCARITES, &, σκαρίτης, gemma est quæ scari piscis colorē refert, ut ait Plin. lib. 37. c. 11.

Scarphæa, sive Scarphia, pen. prod. σκάρφαι, insula est Helladi adjacent in mari Ægæo, non procul ab Attica, de qua Plin. lib. 4. c. 12. Est & Scarphæa urbs Locrorum Epicnmidiosum, decem stadiis distans à mari, teste Strab. lib. 9. à Stephano l'hocidi falsò assignata.

Scartanea, lorum.

Scarus, i, σκάρος, piscis nobilissimi genus, mari Carpathio maximè frequens, qui solus piscium ruminare dicitur, & herbis, non aliis piscibus, vesci. Lecton Troadis promontorium sponte non excedit. Hunc Optatus Eliperius classis sub Claudio præfectus, à mari usque Carpathio petitus, navibusque adiectum, inter

L. Ostiensis

Ostensem & Campaniae oram disseminavit: adhibitâ etiam curâ, ut proximo quinquennio capti, mari redderentur: ut refert Plin. lib. 9. c. 17. Oppianus.

Hic scarus saxa frequentat,
Qui mites inter pisces clamore tremendo
Intonat, & solus pallentes ruminat herbas.

Horat. a. Serm. Satyr. 2.

pinguem virtutem, albumque, nec ostrea,
Nec scarus, aut poterit peregrina juvare lagois,

Gell. c. 16. lib. 7. Scari Cilices optimi.

Sealsmus, pars navis Resin.

Scastanea, lorum. L.g.b.

SCÄTEO, es, ere, Emano, erumpo, ebullio, & propriè de fontibus dicitur. { יְנָהָה קַרְבָּה hekir. בְּלֹעֵל, בְּלֹעֵל, בְּלֹעֵל. GAL. Bouillonner, jettez sources, abonder. ITAL. Uscire, sorgere fuori. GERM. Zu thün quellen/hersfür roallen oder fließen. HISP. Bullir lo que mana. ANGL. To spring out abundantlie, to have great plentic, to runne or brast out with abundance. } Cic. 1. Tuscul. fontes scatere, prata herbis convestier. Ablativo aliquando jungitur. Plaut. Aulul. sc. 5. a. 3. Quæ mihi interbibere sola, si vino scateat, Corinthiensem fontem Pyrenen potest. ¶ Per translationem accipitur pro abundare. Horat. 3. Carm. Ode 27.

Scatentem beluis Pontum.

Colum. lib. 6. cap. 26. Solent etiam neglecta ulcera scatere vermis. Et Gell. cap. 8. lib. 17. Puer scatens argutiis. ¶ Aliquando etiam pro exagitari, sive astuare: idque aliquando cum genitivo. Idem lib. 1. cap. 17. Iratissimumque & molestiarum muliebrium per diem, pérque noctem scatebat. Nonnunquam etiam cum accusativo, dependente à prépositione ob, vel propter, subaudita. Plaut. Pers. Potin' ne me moneas? memini & scio. Et calleo, & commemini: amas pol. misera: id tuis scatet animus.

Scatébræ, x. Scaturigo, origo aquæ ex terra provenientis. { יְנָהָה מַבְּרָה makor. בְּלֹעֵל. GAL. Vne source. ITAL. Sortiva. GERM. Ein Brunnen / brunnadæ / eins wassers usprung. HISP. Aquella obra de bullir para manar, bullidura. ANGL. The boylng or rising out of water out of aspringe. } Virg. lib. 1. Georg.

— scatibrique arenaria temperat arva.

Plin. l. 31. cap. 10. Mirum est & illud scatibra fonticuli semper emicante, lacum nec augeri, nec effluere. Idem lib. 5. c. 1. Eundem opacum, nemorosumque & scatibris fontium riguum quæ spectat Africam, fructibus omnium generum sponte ita subnascentibus, ut nunquam satietas voluptatibus desit.

Scatürigo, inis, catebra. { יְנָהָה מַבְּרָה יְנָהָה makor. בְּלֹעֵל. ANGL. The boylng of water out of spring. } Col. lib. 3. cap. 13. Nam præstat non conferere, quam in summa terra suspendere, nisi tamen scaturigo plaustis obvia, sicut in agro Ravennate, plus quam sesquipedem prohibeat infodere. Plin. lib. 33. cap. 3. In nigra scaturigines non ferè sunt perennies.

Scatürigo, is, pro suo primitivo Scateo ponitur, quod propriè fontium est: quamvis etiam per translationem accipitur, pro quovis modo abundare. { יְנָהָה קַרְבָּה hekir. בְּלֹעֵל. GAL. Letter sources, soudre. ITAL. Saltare fuori, sorgere. HISP. Aufwallen / entspringen, hexfurquellen. HISP. Bullir lo que que mana, alir hazia arriba. ANGL. To boyle up and spring out abundantly. } Col. lib. 4. cap. 1. Modicè tamen roscidum solum, quod fontibus non in summo, non in profundo terra scatariat, sed ut vicinum radicibus humorem subministret.

Scatinia lex, quæ præpostoræ veneris usus coërcebatur: ita dicta à Scatinio latore. Iuvén. Satyr. 2.

Quod si vexantur leges, ac jura, citari
Ante omnes debet Scatinia.

Scäuri, { οκαυγοι. GAL. Qui ont les talons gros, piebots. ITAL. Chi hanno le cavechie grosse. GERM. Einet der grosse knoden hatt / oder ein Tschieger. HISP. Los que tienen los pies tuertos. ANGL. which hath geat hanckles or beles. } Dicti sunt qui talos pedum tumentes ac porrectos habent, vel quibus pedes inflexo talo tardigradi sunt. Horat. lib. 1. Serm.

— illum

Balbutit Scaurum pravas fultum male talis.

Ab hujusmodi pedum vitio cognomen traxit, qui primus in Aemylia gente SCAVRVS dictus est. Fuit autem SCAVRORVM familia Romæ in primis illustris: ex qua fuit Marcus Aemylius Scaurus, princeps Senatus, cuius patrem adeò inopem tradunt fuisse, ut carbonariam vitæ sustinendæ causâ exercere cogeretur. Quin Marcus ipse primum addubitasse fertur, num ad argentariam sele, an potius ad forum & curiam conferret. Verum quum eloquentia semper studiosissimus fuisse, foro magis idoneus sibi vius, brevi magnam sibi gloriam peperit. Et ceteros quidem magistratus ex ordine adeptus, ita eos gesit, ut Consulatu dignissimus videretur. Magno itaque nobilitatis studio Consul factus, Ligures & Canticos domuit, & de iis triumphavit. Censor deinde creatus, Aemyliam stravit, pontemque Aemylium extruxit. Filium suum, quod in saltu Tridentino hosti loco cesserat, in conspectum suum venire vetuit, quod tam ægrè tulit adolescentis, ut sibi sponte necem consiceret. Idem in Africam legatus missas, ut Iugurtham ab oppugnatione Cirrhæ, & obsidione Adherbalis avocaret, quum te infecta rediisset, Senatui autor fuit belli adversus Iugurtham suscipiendi. Quo tamen in bello, quum L. Calphurnij Belia legatus esset, avaritiae quoque ejus & rapinatum particeps creditur extitisse: quæ res, vita anteactæ splendori haud exigua offudit labem. ¶ Scaurus alter, superioris filius, & Sylla privignus fuit: de cuius ædilitate sic

scribit Plin. lib. 30. c. 15. Non patiemur duos Catos, vel duos Nero-nes, ne hac quidem gloria famæ frui: docebimûque etiam insaniam maximè prostraverit mores civiles, majusque sit Syllæ malum ædilitanta priuigni potentia, quam proscriptio tot millium. Hic fecit in na manu facta, non temporaria mora, verum etiam æternitatis destinatione: Theatrum hoc fuit. Scena ei triplex altitudine CCCLX. columnarum, in ea civitate quæ sex Hymetrias non tulerat sine pro-bro civis amplissimi. Imæ pars scenæ è marmore fuit, media è vi-trō, inaudito etiam posteà genere luxuriaz. Summæ tabulis inauratis columnæ, ut diximus: imæ duodequadragenūm pedum. Signa ærea inter columnas, tria millia numero. Cavea ipsa cepit hominum octoginta millia, quum Pompeij amphitheatri, toties multiplicata urbe tantoque majore populo, sufficiat largè XI. M. Sed & reliquus apparatus tantus Attalica veste, tabulis pictis, cæteroque choragio fuit, ut in Tusculanam villam reportatis quæ superfluebant, quotidiani usus deliciis, infensa villa ab iratis servis concræmaretur ad seftetum millies. Hæc Plinius. Fuit præter hos & Au-telius Scaurus, qui quum legatus adversus Cimbros infeliciter pugnasset, fuso exercitu vivus in hostium manus pervenit. Quumque ab iisdem in consilium adductus, de ratione belli adversus Ro-manos gerendi interrogaretur, magnoperè iis dissuasit ne Alpes traicerent, populum Romanum bello insuperabilem esse alle-rens: quod ejus responsum tanta indignatione exceptit Bolus, ho-stilium copiarum rex, ut protinus impetu in eumfacto, multis vul-neribus eum confixerit.

Scazon, tis, σκάζων. Carminis iambici trimetri genus, in quinta sede Iambum, in sexta habens spondeum, in cæteris nihil differens à recto Iambico. Nos delumbes, sive claudos Iambos nominare possumus. Σκάζειν enim claudicare est. Hujus generis sunt illi in Pra-ficatione satyram Persij,

Nec fonte labra protus Caballino,
Nec in bicipiti somniaesse Parnasso, &c.

Scœtum, scœrum, scuria, horreum, Latino-barbaris scriptoribus ex Ger-mano Scheure. Vide Græcob. Meurs.

Scœfila, mensura genus apud Germanos. Gloss. vet.

Sceledrus, nomen servi, in Plaut. Milite.

Sceleritus, σκλητός atidum cadaver: omnium humani corporis ossium in-vicem connexorum universa syntaxis. Adjectivè dicunt, σκλητός, d., atidus, siccus: ex σκλήσι, arefacio, siccio.

Scélötyrbæ, sceleribæ, σκλητός, mortbi genus quo compages in ge-nibus resolvuntur. Plin. lib. 25. cap. 3. In Germania trans Rhenum ca-stris à Germanico Cæsare promotis, maritimo tractu fons erat aquæ dulcis, quæ potâ intra biennium dentes deciderent, compagésque in genibus solverentur: stomacacen Medici vocant, & sceleribæ. Hoc mali genere Älij Galli exercitum laborasse ex Arabicorum fru-stuum esu, auctor est Strabo lib. 15. Fit etiam mali hujus mentio in Medicis definitionibus Galeno attributis.

SCÉLVIS, cris, grave aliquod peccatum, seu atrox facinus. { יְנָהָה זִמְמָה קַרְבָּה חֲבָלָה רְשִׁיחָה רְשִׁיחָה מְשֻׁגְנִיא, μεμένα, GAL. Meschanceté, meschanceté, aïte, messait, crime. ITAL. Malfatto, sceleraggine. GERM. Ein grob laster / schrecke missethat. HISP. El grande y deformpeccado. ANGL. A mischief or a mischievous deed. } Plaut. in Si-cho. Adversari sine dedecore, & scelerare summo haud possumus. Idem Capt. sc. 5. a. 2. Quod hoc est scelus? (sup. in deos peccatum à me, aut meis.) Ibid. Sator sarrörque scelerum, & messor maxume. (id est, doli.) Idem Menach. sc. 2. a. 2. Quod te urget scelus? Idem Milit. sc. 3. a. 2. Quod ego scelus ex te audio? (supra, facinus impudicum.) Quintilian. lib. 9. c. 1. Vestis tamen illa sanguine madens, ita repræsentavit ima-ginem sceleris, ut non occisus esse Cæsar, sed tum maximè occidi-videretur. ¶ Hortator scelerum. (i. doli scelerati, sive impudici-faciniotis.) apud Virg. 6. & 12. Eneid. & Ovid. Metam. Plaut. Milit. sc. 3. a. 2. & Capt. sc. 5. a. 3. ut paulò superius, & in exemplo sequenti videre est. Virg. 6. Eneid.

Quid moror? Irrumpunt thalamos, comes additetur una
Hortator scelerum Äolides.

¶ Pro infortunio: ut apud Martial.

Accidit infandum nostra scelus Aule puelle.

Vide Scelestus, pro infortunato, infrâ.

Dicimus autem facere scelus, edere scelus in aliquem, astringi sce-lere, perficere scelus, suscipere scelus, quotum exempla nusquam non occurunt. ¶ Ponitur aliquando scelus, pro scelerato. Plaut. in Amph. Ego tibi istam scelestam scelus lingam abscondam? Idem Pseud. sc. 2. a. 5. Credo equidem scelus te ebibere potesse, i. scelerate. Ibid. sc. 5. a. 1. & sc. 5. a. 4. hic mihi corruptit filium, scelerum caput. Idem Cura. sc. 2. a. 5. Quam (virginem sup.) à lenone abduxisti scelus vici. (i. vir scelerate.) Et in Amph. sc. 3. (alias 4.) a. 4. En verborum sce-lus. (i. en verba scelestæ & impia in herum.) Idem Cura. sc. 1. a. 2. & scelerum caput salveto. (i. scelerorum princeps, sive dux. Iterum Milit. sc. 6. a. 2. Tunc scelerum caput, &c. Item Senec. cap. 15. de trans-quill. Occurrit scelerum felicium turba. (i. scelerorum divi-tum.) Felix enim, ut obiter id moneam, interdum sumitus pro di-ve, beato, locuplete, ut apud Ovid. Eclog. 8. lib. 1. Amor.

Sceleritas, tis, pro scelerate, obsoleta dictio, quæ usus est Marcian. in l. 3.

D. de bon. eor. qui ant. sent.

Sceleratus, a. um, sceleratus, impius, flagitosus. { יְנָהָה זִמְמָה קַרְבָּה אֶוְרָסָה, μεμένα. GAL. Meschancet, malheureux. ITAL. Pieno di scelerità. GERM. Lastehafftig. HISP. Scelobrado, lleno de grandes p-e-cados. ANGL. Mischievous, vengeable, full of of naughtiness. } Cicer. pro Sexto Roscio, Res scelestæ, atrox, nefaria. Plaut. Milit. Atqui improbi & scelesti iis animam adimerent citio. Liv. lib. 5. ad Urbe condita, Ibi scelerato facinori scelestiore sermonem addidit. Plaut. Menach. sc. 2. a. 4. Viden' ut te scelestus captat. Ibid. sc. 7. a. 5. Sed ubi illuc vos scelesti, vos rapaces, vos prædones. Idem Menach. & Mi-lit. Scelestæ? Item, sceleratum caput. Item, Scelus. Scelerum caput. Idem. Vide Scelus. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1. Perjuravisti scelestæ. B. Ac-ego

ego scelestus argentum intro condidi. Tu qui pius es, isto genere natus nummum non habes. Idem Capt. sc. 5. a. 2. Tuis scelestis, falsi-
dicis fallaciis. ¶ Nonnunquam sumitur pro infelici, misero sive in-
fortunato; cui Dij videntur irati ut scelesto, Asin. sc. 4. a. 2. Non au-
des mihi scelesto subvenire? Ibid. sc. ult. a. ult. verf. 6. At scelestae go
(paulò inferius; perij misera.) Idem Casin. sc. Nulla sum, sectione 14.
Scelestissimum me esse credo. Mox; Neque est quisquam ad quem miser.
Idem Mostell. vers. 1. sc. 1. a. 3. Scelestiorem ego annum argento
fœnori nunquam vidi, &c. ¶ Pro plebeio, Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Ego
scelestus nunc argentum promere possum domo, Plebs enim scelesta
dicitur. Horat. Od. 4. lib. 1. Et Plebes, ut loquitur Livius, dissentunt
ab optimatibus: vide Plebs, suprà. Hinc sit ut Scelesti, Plebeij vocen-
tur; ut boni, divites. ¶ Interdum blandiendi, sive adulandi particula
est; ut Plaut. Mostell. sc. 3. a. 1. Ita me Dij ament, ut lepida Scapha sapit
scelesti multum: Ut lepidè res omnes tenet, & sententias amantum.
¶ Scelestior, i. astutior, callidior. Idem Aul. sc. 1. a. 1. Scelestiorem me
hac anu certè scio vidisse nunquam, nimisque hanc metuo male, ne
michi ex insidiis verba imprudenti duit, &c. suprà? Oculos effodiā
tibi, ne me observare possis.

Scelestè, adverbium, Sceleratè, flagitosè, impiè. § μαρπός, ἀνδρίας. GAL.
Meschammet. ITAL. Sceleratamente. GERM. Lasterhaftiglich / oder sehr
sterlich. HISP. Con grande y deformé pecado. ANGL. Mischieuosie. §
Cic. Attic. lib. 5. Clodium nihil arbitror malitiosè, quanquam sce-
lestè quidem egerit. Liv. lib. 4. bell. punice. Quæcunque post Hieronis
mortem Scelestè, atque impiè facta essent, Andronodorum atque
Themistium arguit fecisse.

Sceleratos, a, um, Sceleratus. § לְנֵי הַרְבָּאָל יְשָׁרָאֵל raschāl. μαρπός, μο-
χηρός, κατάρα. GAL. Plein de meschancetez, scelerat. ITAL. Pieno di
sceleraggini. GERM. Lasterhaftig / mit schaltheit durchgetrieben. HISP.
Scelerado, lleno de grandes pecados. ANGL. Mischieuos, vengeable, un-
gracious. Ter. in Eunuch. Vbi ego illum scelerosum, misera, atque
impium inveniam? Facta scelerosa arque impia. Lucret. lib. 1.

Scelero, as, Polluo, coquino. § לְנֵי חִילֶל. μαρπός. GAL. Faire mes-
chanceté, ouiller & polluer. ITAL. Maculare. GER. Beslecken mit schand-
und laster. HISP. Ensuziar con tal peccado. ANGL. To domischief or a
mischieuos decide, to defile. § Virg. 3. Aeneid.

Parce pias scelerate manus.
Sclerataque mens nobis, non scelerata fuit.
Idem Eleg. 4. lib. 4.

— dubium est pius, an sceleratus Orestes, &c.
Idem 6. Fast.

Flagrabant sancti sceleratis ignibus ignes.

Idem 3. Metam.
— falso pius & sceleratus eodem.

Lucan. lib. 2.
Quemque sua rapiunt scelerata in prælia causa.

Ovid. 1.1. Metam.

A me causa data est, ego sum sceleratior illo.

Veteres etiam sceleratum accipiebat pro contaminato, & scelerate
aliquo polluto. Vnde Sceleratam portam dixerunt, quâ egressi Fabij,
ad Cremeram amancem ad unum omnes à Vejentibus sunt interem-
pti: & Sceleratum campum, proximè portam Collinam, in quo virgi-
nes Vestales quæ incestum fecerant, defodiebantur. Et sceleratum
vicum, in quo quum Tarquinius Superbus interficiendum curasset
Servium regem locerum suum, corpus ejus jacens, filia carpento su-
pervecta est, properans in possessionem domus paternæ. ¶ Transfer-
tur & ad inanimata, ut idem sit quod Noxius. Virg. 2. Georg.

— at sceleratum exquirere fregit.

Difficile est.
hoc est nocens, omnia exurens. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Teritor sinapis
sclerata cum illis. (herbis sup.) qui terunt, priusquam triverunt,
oculi ut extillent, facit.

Scenatio, diffiguratio corporis, cum schema mutatur.

SCENĀ, a, sine diphthongo, § סְכָנָה soch sakhah. σκηνή. GAL.
Une ramée, un eschaffaut couvert, une scene de comedie. ITAL. Scena, luo-
go umbroso & dove stavano i rappresentatori delle comedie. GERM. Ein
Laubhütten von des Schattens willen gemacht. HISP. Morada sombra,
cabañuela, tienda, pavillon. ANGL. A scaffold or stage to behold plays. §
Propriè significat tabernaculum ex frondibus inumbraitonis causâ
compositum: σκηνή, hoc est, ab umbra, deducto nomine. Vnde
& Scenopegia, dicta sunt festa quædam Hebræorum, quibus agentes
sub hujusmodi tabernaculis, ex ramis frondibuscque compositis, me-
moriam renovabant ejus temporis quo Ægyptiorum servitude li-
berati in solitudine sub tentoriis agitaverant. Ad hanc vocis hujus
originem respexit Virg. lib. 1. Aeneid. Africæ portum quendam his
versibus describens,

Hinc atque hinc vasta rupes, geminique minantur

In calum scopuli: quorum sub vertice laide

Æquora tota silent: sum sylvis scena coruscis

Desper, horrentque atrum nemus imminet umbra.

Quanquam ibi scena vocabulum, non pro tabernaculo arte, mansive
facto accepit, sed pro loco, situ, naturâque umbroso. ¶ Et quoniam
in ejusmodi tabernaculis Attica iuventus, quum adhuc vicatim
ageret, carmina quædam incondita decantabat, fabulâsque quædam
suo more agebat, factum est ut postea in urbem redactis Athenien-
sibus, nomen idem illi manserit contabulationi, quæ inter utrum-
que theatri cornu erat protensa, in qua ab histrionibus fabulæ age-
bantur: quod etiam nomen Romani una cum re ipsa ab Athenien-
sibus acceptum assidue usu veluti suum efficerunt. Latius tamen
scena vocabulum interpretatur Labeo, referente Vlpian. 1.2. ff. de his

Calepini Pars II.

qui not. infa. cujus verba sunt hæc, Scena est (ut Labeo definir) qua-
ludorum faciendorum causâ, quolibet loco ubi quis consitit, mo-
veatürque, spectaculum sui præbiturus, posita sit in publico priva-
tive, vel in vico: quo tamen loco passim homines spectaculi causâ
admittebantur. ¶ Scenarum olim varia fuerunt genera: ex quibus
quæ Tragica dicebatur, columnis, fastigiis, palatiis, & signis, cæ-
rōque apparatu prorsus regali instruebatur: Comica, privatorum
adifitorum, & Menianorum, mediocrisque cultis speciem habebat:
Satyrica, arboribus, montibus, speluncis, operâque topiario exorna-
batur. Erat & scena versatilis, quæ subito tota machinis quibus-
dam vertebar, & aliam picturæ faciem ostendebat. Item alia du-
stilis, quæ contractis tabulatis hac atque illac intiore picturæ
speciem denudabat. ¶ Produci scenam dicebantur histriones, mi-
mive, quum ab eo qui ludos edebat, mercede, autoritate, aut gratiâ
adducebantur, ut in scenam ad agendum prodirent. Reduci autem in
scenam dicebantur, qui aliquanto intervallo postquam primum sui
spectaculum præbuerant, ad agendum revertebantur. Plin. lib. 7. c. 48.
Valeria Copiola Emboliaria reducta est in scenam à Pompeio Ma-
gno, quæ producta fuerat à M. Pomponio Ædile plebis. Ovid. Eleg.
12. lib. 3. Trist.

Scena viget, studiisque favor distantibus ardet.

Idem 4. Fast.

Mira, sed in scena testificata loquer.

Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Qui in scenam provenit novo modo. Idem Capt.
Prolog. Foris illic extra scenam sicut prælia. Senec. c. 10. de consol. ad
Marc. Collaticis & ad dominos redditis instrumentis scena hæc ad-
ornatur. (sup. apparatus.) GAL. Ce train & magnificence. Sic quoque
pro apparatu, & pompa funeris eo nomine usus est Sueton. in Calig.
c. 15. Tiberio, inquit, funerato amplissime, &c. ad transferendos ma-
tris fratribus cineres festinavit. Et paulò post, Nec minore scena
Ostiam, & inde Roman Tiberi subvectos per splendidissimum
quemque equestris ordinis, medio ac frequenti die duobus ferculis
(alias forulis Mausoleo intulit. ¶ Servire scenæ, id est, servire tempo-
ri, & rebus presentibus se accommodare. Translata ab histrionibus
fabulatum metaphora, qui non suopte ingenio agunt, sed hoc unum
spectant, ut quovis modo populi oculis placeant; alioqui explod-
endi, exhibilandique. Cic. ad Brutum, Tibi nunc populo & scenæ,
ut dicitur, serviendum est. ¶ Scena torius rei hæc est, dixit Cælius
ad Cicer. lib. 6. pro eo quod est, hæc est torius rei actio, in hoc rei
totius cardo vertitur. ¶ Scena minore aliquid agere, id est minore
apparatu, pompa, & ostentatione: Budæus ex Sueton.

Scenæ, e, adjectivum, Scenicus οὐλωντος, ut, Species scenalis. Lucr. lib. 4.
Namque ibi conselsum caveat subter, & omnem Scenalem speciem
patrum, matrūmque insciunt.

Scenatilis, e, & scenaticus, idem quod scenicus. Varro in Modio.

Sed ô Petruille ne meum taxis librum;

Si te pepigat hic modo scenatilis.

Idem δια λύσης, ut comici, nothi dij, scenatici. Ex Nonio.
Scenicus, a, um, ad scenam pertinens. οὐλωντος. GAL. De scene, ou escha-
faut. ITAL. Pertinente à scena. GERM. In der Laubhütten so man in scha-
ospillen aufstichtet/ gehört. HISP. Perteneiente à morada sombra, à ca-
banuela, à tienda. ANGL. Of à scaffold. ¶ ut Scenici ludi. Cic. de Orat.
Quis unquam res præter hunc tragicas penè comicè, tristes remis-
se, severas hilarè, forenses scenica propè venustate tractavit. Idem
pro Archia Poëta, Quod scenicis artificibus largiri solebat, id huic
summa ingenij prædicto gloria noluisse. Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Scenica vidisti latuus adulteria.

Sueton. in Calig. cap. 11. Nec tunc quidem inhibere poterat, quin
scenicas saltandi canendique artes studiosissime appeteret. Idem ib.
cap. 18. Scenicos ludos & assidue, & varijs generis, multifariam fe-
cit, &c. ¶ Scenicus vero absoluto vocabulo, histrio dicitur, qui in
scena agit. οὐλωντος. Idem in Nerone, Ac spectaculis theatri, clam illa-
tos quidam scenico placenti nuntium misit. Idem in Tiber. cap. 34.
Ludorum ac munerum impensas corripuit, mercedibus scenicorum
rescissis.

Scenice adverbium, ut Facere aliquid scenice. οὐλωντος. Quintilianus
lib. 6. cap. 1.

Scenitæ, οὐλωντος. Cognominati sunt quidam Arabiæ populi, οὐλωντος.
hoc est, à tabernaculis, sive tentoriis in quibus habitant (ut
inquit Solinus) ex caprarum pilis contextis. Hi à carnis suilla est
abstinent, totusque ille Arabiæ tractus suis adeo est inimicus, ut
eò aliunde inventæ statim moriantur, lib. 9. c. 28. Nomades, infesta-
torésque Chaldaeorum Scenitæ, vagi & ipsi, sed à tabernaculis co-
gnominati, qua ciliciis metantur ubilibet.

Scenomæ, tis. οὐλωντος. Tabernaculum, tentorium, sive habitaculum,
à verbo οὐλωντος, quod est castra metari, sive tabernacula figere.

Scenographus, οὐλωντος, qui scenas pingit. Hinc

Scenographia, οὐλωντος, in pictura dicitur frontis & laterum absce-
dentium adumbratio.

Scenographicus, a, um, οὐλωντος, οὐλωντος, ad scenographiam perti-
nens.

Scenopœgia, οὐλωντος, οὐλωντος. Vide Scena.

Scēpsis, τρυψίς, Stephano, duorum Oppidorum nomen est in Troade,
quorum alterum ultra Cebrinem situm erat ad excelsiorem Idæ
montis partem, prope Polychnam. Hæc postea, recentiore condita,
Palæscēpsis dicta est, hoc est, antiqua Scēpsis. Altera Scēpsis, infra
superiore sita erat stadiis circiter sexaginta, in quam veteris ur-
bis incolæ immigraverunt ducibus & Scamandro Hectoris, & As-
canio Æneæ filiis. Hanc nonnulli putant Æneæ regiam fuisse, me-
diūmque situm obtinuisse inter regionem illi subditam & Lyne-
sum. Vide Strab. lib. 13. Quin ipsa quidem regiuncula urbibus his-
ce circuncta Scēpsis appellata est. Plin. lib. 11. cap. 37. Asia regio
Scēpsis appellatur, in qua minimos (repete ex superioribus, lienes)
pecori esse tradunt, & inde ad lienem inventa remedia. E: cēpsi re-
centiore ortum traxerunt Demetrius Grammaticus Homerice Ilia-
dis interpres, & Metrodorus philosophus, & orator de quo nonnulli
la diximus suo loco.

SCĒPTICĀ, $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$. Philosophica quædam secta, nihil astuens, nihil definiens, aliorum tantum decreta oppugnans, & in veritatis inquisitione perpetuò versans: unde & Septica dicta est, quasi consideratrix, $\lambda\delta\omega\tau\tau\omega\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$, quod est considerare. Primus sectæ hujus autor Pyrrho Eleus fuisse existimatur: unde & Pyrrhoniam quidam appellarunt: ciuisque sectatores Pyrrhonios. Gell. lib. 11. c. 5. Quos nos Pyrrhonios Philosophos, iij Graeco cognomento $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$ appellantur. Id fermè significat quasi quæstores, & consideratores. Nihil enim decernunt, nihil constituunt: sed in querendo semper, considerandóque sunt, &c.

SCĒPTIŪS, a, um, $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha\omega\tau\kappa\omega$. Speculatus $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$ speculari. Sceptici Philosophi, quasi quæstores & consideratores, qui omnia in suspense relinquentes, nihil definient. Vide Gellium loco superius cit.

SCEPTORIÆ, cisternæ. Gl. Isid. Pro exceptoria cisterna. Sic olim sceptus, pro exceptus, sparsum, pro expansum. Cerd.

SCĒPTRVM, i, $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha\omega\tau\kappa\omega$ schébet שֶׁבֶת scharbit. $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$. GAL. Sceptre, bâton royal. ITAL. Scetro, bacchetta regale. GERM. Ein könig's stab / Scepter. HIS. El cetro insigne real. ANG. A scepter, a rodde, a mace royall. Baculus regni insigne, quo Reges majestatis gratiâ utebantur. Propriè autem Iovis sceptrum erat, ab eo ad Reges & principes, & magistratus translatum. Ovid. 13. Metam.

— datique

Summa móvet sceptri. i. Imperij.

Idem 4. Fast.

Anato sceptrus excutiere tuis.

Idem lib. 3. Amor. Eleg. 1.

Lava manus sceptrum laie regale tenebat.

Hinc ad fœdera facienda semper adhiberi sceptrum consuevit: quando veteres in hoc Iovis simulacrum adhibere solebant cum sceptro. Quod quum difficile esset aliquando, præsertim quando fœdera cum remotissimiis siebant, inventum est, ut sceptrum, quasi imaginem Iovis tenentes, fecerunt percuterent.

SCĒPTRIFER, a, um, $\{\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha\omega\tau\kappa\omega, \sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha\omega\}$. GAL. Qui porte sceptre ou bastion royal. ITAL. Chi porta il scetro. GERM. Scepterträger/der des Königs stab trege. HIS. El que leva el cetro real. ANG. That beareth à mace royall. 3. Ovid. 6. Fast.

Sceptriferas servi templa dedisse manus.

Schadon, $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$, animal quoddam pennis & pedibus carens.

Schasteria, $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$, quo organum dicitur, h.e. intentum laxatur, vel erectum demittitur: à $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$, i. lasso.

Schasterium, $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$, scalpellus, quo cutis $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$, laxatur, appetitur.

SCHĒDĀ. $\{\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$. GAL. Vne fucille de papier, ou de parchemin, ou autre chose à écrire, tablette. ITAL. Carta, cartella, tavoletta. GERM. Ein blatt pappye, ein zedel. item, ein schreibzettel, welches man aufwüschen kan. HIS. La carta o hoja. ANG. A sheet or shred of paper. Tabella, sive pagella philyracea, hoc est, tiliacea, quâ pro chartis priscos uti solitos Eustathius & Alianus asserunt, hodiisque Græcum vulgus $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$ vocat tabulas eas quibus supputatores numeris scribendi utuntur, ut mox litu spongia leviter aboleri possint. Accipitur aliquando scheda pro charta seu libello extemporaneo, non satis ex polito cuiusmodi sunt, quas tanquam relecturi reponimus. Quint. c. 14. lib. 1. Nam qui omnes etiam indignas lectione schedas excutit, anilibus quoque fabulis accommodare sese potest. Martial. lib. 4.

Ohe jam satis est, ohe libelle,

Tu procedere adhuc, & ire quaris,

Nec summa potes in scheda teneri.

¶ Sosipater scidam scribi à nonnullis sine aspiratione, à scindendo, & ab aliis schidam ex Græco $\lambda\delta\omega\tau\tau\omega\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$, confirmat. Schédilā, χ , diminutivum à scheda. $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$. GAL. Peti e charte ou tablette, ou billet. ITAL. Carticella, pollicetta breve. GERM. Ein zedelin/blettlin papeyr darauff man schreibt. HIS. Cartella à escrura que se toma por nota. ANG. A little sheet or scrovo of paper. 3. Cicero. ad Cas. 1. lib. 15. Hæc te tertia jam epistola ante oppressit, quæ tu schedulam, aut literam.

SCHĒDICŪS, & **Schedius**, a, um, $\{\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha\}$. GAL. Qui est fait à l'improviste, sur le champ, à la haste, hastif. ITAL. D'improviso. GERM. Unversehenslich/onblüglich. HIS. Apressuoso. ANG. That is hastie or cometh unware. 3. Extemporarius, subitarius, tumultuarius, inelaboratus: quæ voce usus est Apuleius, de Damonio Socratis; In isto, inquit, schedico, & incondito experimini, an idem sim repentinus, qui præparatus. Græci in eadem significatione dicunt $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$, quum subitarium quiddam significare volunt, neque magna cura elaboratum. Vnde & $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$ dicunt, pro eo quod est celeriter & ex tempore aliud confidere: $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$ pro subitario navis genere, quam ratem Latini appellant: sive etiam pro ponte tumultuario, quales aut ex funibus, aut ex connexis naviculis ex tempore solent confici.

Schedia, genus navigij inconditi, trabibus tantum inter se connessis facti, quo mercimonia circumferunt post amissam navem. Festus ex Lucilio.

SCHĒMĀTIS, Latinè figura, habitus, modus, ornatus. $\{\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha\}$. GAL. Figure, forme, ornement. ITAL. Forma, figura, ornemento. GERM. Ein figur / gestalt/ geziert. HIS. El habito, o modo, o forma, o figura, ANG. A figure or ornament. 3. Nævius Lycurgo, ut citat Nonius, Pergite thyrsigeræ Baccha modo Bacchico cum schemate. Lucius lib. 29. apud eundem. In gymnasio ut schema antiquo est, spectatores retinetem. ¶ Schemata item dicuntur quædam tam verborum quæm senentiatum lumina, quibus tanquam insigniori ornatu, tota oratio distinguitur. Cicero. de clar. Orat. Schemata enim quæ vocant Græci, ea maximè ornant orationem, eaque non tam verbis pinguendis habent pondus, quæm illuminandis sententiis. Quintil. lib. 9. cap. 1. Schema propriè dicitur quod est à simplici ac in promptu posito dicendi modo poëticè vel oratoriè mutatum. Legitur & schema scemna. genere apud antiquos. Plautus in prolog. Amphit. Quod ego huc processi sic cum servili schema, id est, servili habitu. In antiquioribus codicibus schema absque aspiratio-ne scriptum visitur.

Schematismus, σχηματισμός, figuratio: modus corporis, figuratio vocis.

SCHĒSIS, σχέσις, vox Græca est habitudinem significans, vel affectio- nem. Accipitur autem pro figura non absimili antipophoræ, quæ adversariorum affectum quemlibet singimus, cui mox respondemus. Exemplum vide apud Rufianum.

Scheticus, a, un, σχέτικος, à, os, relativus, relationem habens. Schetica febris, quæ facile solvit, ut diaria, putrida, biliosa, heistica incipiens. Et opponitur (heistica $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$) quæ difficillime solvit: ut putrida pituitosa, melancholica, heistica jam absoluta & σχετικόδηλη. Gorsth. ¶ Est etiam $\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha$ habens vim retinendi, cohibendi, copulandi.

SHERIA, σχίσια, insula est ex adverso Thesprotiæ: quæ aliis nominibus Phæacia & Corcyra dicitur, Alcinoi hortis celeberrima, olim etiam Drepane appellata. Vide Plin. lib. 4. c. 12.

SCHIDIĀ, η̄ pélach σχίδια. GAL. Fragmens, petites pieces. ITAL. Scheggi. GERM. Simmerspän/hauospän Hisp. Pedasos de madera. ANGL. Ships that carpenters mak. 3. Sunt assulæ, sive fragmenta quæ fabi materiarij ex ligno dejiciunt: à verbo Græco σχίδω, quod est findo: sive seco. Vnde σχιδος sive σχιδαι, & per diminutionem σχιδη sive σχιδάτος, pro minutioribus illis fragmentis, quæ à lignis quum finiduntur, dolanturve, dissiliunt. Vitruv. lib. 2. cap. 1. Intervallaque quæ relinquunt propter crassitudinem materiæ, schidiis & luto obstruunt. Hinc ipsi etiam cunei quibus ligua sinduntur, à Græcis ιπποχίδια appellantur. Cælius lib. 4. c. 13.

Schinis, σχίσις, insignis latronis nomen est, qui circa Isthmi initium, teste Pausania, miro crudelitatis genere stiebat. Apprehensas enim piceas in tertam flecebat, & quos pugna vicisset, hos alligatos sinebat in aërem efficeret: quo circa quum utraque arbor alligatum ad se traheret, vinculique nodus in neutram laxaretur partem, sed utrinque pariter convelleret, eveniebat ut qui alligatus esset, lacraretur. Eodem pacto ipsum quoque Schinini Theseus dilaniavit, & viam quæ ex Trozenæ Athenas ducit, latronibus infestam, tutam reddidit. Ovid. lib. 7.

Occidit ille Schinii, magnis male viribus usus.

Schinōs, σχίνος, arbor est eadem cum lentisco, mastichen exudans: ex cuius ligno cuspides sunt, purgandis dentibus accommodæ. Vnde σχίνος: à Græcis dicti sunt homines delicatores, qui ut dentibus candorem concilient, perpetuò lentiscum arrodunt.

Schinussa, σχίνος. Insula una ex Sporadicis. Plin. lib. 4. c. 12. SCHISMĀTIS, $\{\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha\}$ machalóketh. σχίσμη. GAL. Discorde, division, separation, schisme. ITAL. Discordia, divisione, separatione, dissensione. GERM. Ein spaltung, zerrennung, zwochung. HIS. La cisma, division, discordia. ANGL. Discord, dissention. 3. Latinè scissura, à Græco σχίση, quod est scindo. Hinc divisionem Ecclesiæ, schisma dicimus, quum ejus membra divisa, diversa sequuntur capita. Per metaphor. est animorum discidium, concordiae divulsio. Item dissensio charitati Christianæ contraria; et si maneat in fide concordia.

Schismaticus, a, um, σχίσμης, $\eta\delta\omega\sigma$, ad schisma pertinens. Schismatis, qui schisma facit, vel sequitur.

Schiston lac, γάλα σχίση, in quo pars caseosa quodam cocturæ genit à sero est separata. Plinius lib. 28. cap. 9. Medici speciem unam addiderunt lactis generibus quod schiston appellavere. Id sit hoc modo; Fictili novo servet maximè caprinum, ramisque ficolinis remanet miscetur, additis totidem cyathis mulsi, quot sint heminae lactis: deinde igne demptum refrigeratione dividitur, & dividit serum à lacte.

Schistus, sive Schistos. σχίστος, lapis est crocei coloris, in tenuissimas bracteas fissilis, unde & nomen habet, λόγος σχίστος. idque ιεροχλω: multi enim præterea sunt lapides fissiles, quos hoc nomine non dignamur. Effoditur in quibusdam Hispaniæ locis, circa Iberum fluvium morsus omnino expers: unde & ophthalmicis medicamentis in primis idoneus est. Hodie seplasiarij ejus loco utuntur schista alba. Schista ova. Plin. lib. 29. cap. 3. Fiunt & tota lutea, quæ vocant schista quum triduo incubata tolluntur.

Schistum alumen. Plin.

Schista ova, idest, fissilia, respectu contentarum partium, apud eundem.

Schœneus, σχοῖνος, qui & Iasius, rex Arcadiæ fuit, filius Abantis, & pater Atalantæ, quæ ab eo Schœneis dicitur. Ovid. Epist. 15.

Et tulit Hippomenes Schœneida pramia cursus.

Hæc etiam vocatur Scœneia virgo. Idem 2. Trist. Vide dictionem sequentem.

Schœneia. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Quid loquar Hermionem, quid te Schœneia virgo!

Vide dictionem proximam, supra.

Schœnismus, σχοῖνιος, mensura quædam terræ est, & torturæ genus, quod fit per funes.

SCHORNUS, Funis. $\{\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha\}$. GAL. Vne corde, ou du ionc. ITAL. Corda, giunco. GERM. Ein seyl. HIS. Cuerda junco. ANG. A rope or buirush. 3. Latinè funis & juncus. Plaut. in Ruden. Hi schœni enim atque his arundines sunt nobis quæstū & cultu. Quo nomine etiam dicta sunt urbs in ora Bœotia, infra Thebas: cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 17. ¶ Schœnos quoque mensura terræ apud Ægyptios, sexaginta statia continens, ut inquit Herodotus lib. 2. Contrà Plin. lib. 5. c. 10. Schœno quadragesita taptum tribuit stadia. Nec mirum est de mensura ejus longitudine non satis convenire inter Scriptores: quum Strabonis testimonio constet apud ipsos etiam Ægyptios variè & inconstanter observatam fuisse schœni longitudinem, quumibusdam in locis schœni singuli centum viginti constanti stadiis, in aliis sexaginta, in aliis tantum triginta.

Schœn'bâtes, Jambuli. $\{\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha\}$. GAL. Qui marche sur une corde, basteur qui danse sur une corde. ITAL. Colui che girova camminando su la corda. GERM. Ein gauckler der auss dem seyl gehet. HIS. El trepador. ANG. That danseth on a corde. 3. Qui per funes ludendo graditur. $\{\sigma\chi\epsilon\pi\tau\eta\kappa\alpha\}$ funis dicitur, & scirra, ascendo. Juven. Satyr. 3.

Augur.

Augur, schœnobates, medicus, magus, omnia novit.
Hi à Firmico dicuntur neurobatæ, funerepi ab Apulcio, funambuli ab omnibus. Hinc
Schœnobaticus, a,um, ad schœnobatas pertinens.

Schœnobaticæ. { *χοινοβατης*. GAL. Art de danser sur la corde. ITAL.
Arte di ballare su la corda. GERM. Das gauckespel / oder kunst auss dem seyl zugehen. HISP. Arte para dansar sobre la cuerda. ANGL.
The art of dancing on a corde. { Ars ipsa, sive exercitium funambulorum. Cælius ad Ciceronem lib. 8. Ego qui seitem, Qu. Pompeium Bauli schœnobaticam facere, & usque eo, ut ego misererer ejus esuriei.

Schenopegia, τὰ σκηνωπηγία, Hebræorum feria, quæ vulgo festa tabernaculorum vocantur. Levitic. cap. 23. f. & Deutero. c. 16. Nehem. c. 8.
& Zach. 14. ubi etiam in form. genere usurpatur, { τὰ σκηνωπηγίας ἵσπη. Tabernaculorum festum. Vide supra in dictione Scena.

Schœnophilinda, χοινοφιλίδα, lusus genus Polluci. Confessum puerorum, circulo sedentium, obit unus, funiculumque aut mucinum, aliudque quid apud unum aliquem deposit: qui si dolum non præviderit, antequam circumcursat ille, vicem illius obire cogitur. Hadr. Iun.

Schœnoplocos, χοινοπλόκος, qui funes torquet, quem Latini restionem appellant.

Schœnopolia, qui funes vendit.

Schœnus, untis, χοινος Peloponnesi portus est ad sinum Saronicum, in ipsis Isthmi angustiis situs, distans à Cenchreis Corinthiorum navalium stadia XLV. ut est autor Strab. lib. 8.

Schœnus, i, χοινος. Fluvius est Boeotia, per ejusdem nominis oppidum labens, quinquaginta stadiis à Thebis. Autor Strabo lib. 9.

Schœnoprasum, porri species. { GAL. Petit porreau. GERM. Schnulauch, & Brustlauch.

SCHÖLÄ, x. Ludus literarius. { γραμμάτων παιδιστήλος, διδασκαλίας, φορμίας, φερτηγίας. GAL. Vne scôle, ou college. ITAL. Scuola, collegio. GERM. Ein schul/ lehrhaus. HISP. Escuela. ANGL. A school. { à verbo Græco χολάζω, quod est vaco: quia cæteris rebus omisiss vacare liberalibus studiis pueri debent. Ausonius tamen δέ τοι χοινος deduci mavult: id est, ab vacatione & laxamento, quod pueris interdum dandum esse præscribit. Sic enim ait.

— Graio schola nomine dicta est,

Iusta laboriferis tribuanatur ut otia musis.

Plurali numero scholæ, apud Festum. Cicer. 2. Offic. Sed toto hoc de genere, de quaerenda, de collocanda pecunia, etiam de utenda commodius à quibusdam optimis viris ad Ianum medium sedentibus, quam ad ullis philosophis villa in schola disputatur. Sueton. in Tib. c. 11. Cum circa scholas & auditoria professorum assiduus esset, &c. Quintilianus lib. 3. cap. 8. Hæc vel ad scholarum exercitationes pertinere creduntur. Idem in Proœm. lib. 2. Qui si fuisset aliquando perfectus, non à philosophorum scholis virtutis præcepta peterentur. Eligere scholas. Quintilianus lib. 1. c. 2. Sed ut fugiendæ sint magnæ scholæ, cui ne ipse quidem rei asseneior, si ad aliquem meritum concurritur non tamen hoc cō valet, ut fugiendæ sint omnino scholæ: aliud est enim vitare eas, aliud eligere. Explicare scholam, est præcepta doctrinæ exponere. Cicero 2. de finibus, Primum, inquam, deprecor, ne me tanquam Philosophum putetis scholam vobis aliquam explicaturum: quod ne in ipsis quidem philosophis magnopere unquam probavi. Erat & in balneis schola apud Vitruvium, hoc est, pars labri sive alvei, à præstanto (ut quidam arbitrantur) dicta, ut occupato ab his qui priores venissent labro, in schola cæteri circumspectantes, rectè state possent. Erat & in porticibus, autore Plin. Alexandrum, inquit, & Philippum cum Minerva, qui sunt in schola in Octaviae porticibus & Philippi. { Cicer. lib. 1. Tuscul. posuit scholas pro disputationibus & controversiis quæ in scholis inter doctorem & discipulos otiosè agitati solent, quum inquit, Hanc perfectam philosophiam semper judicavi, quæ de maximis questionibus copiosè posset ornatèque dicere, in quam exercitationem ita nos studiosè operam deditus, ut jam scholas Græcorum more habere auderemus.

Scholæ, ordines officialium. Buleng.

Scholäris, e, quod ad scholam pertinet. { χολαρχός. GAL. Appartenant à schole. ITAL. Pertinentie à scuola. GERM. Schulerisch. HISP. Pertenciente à escuela. ANGL. Belonging to schools. { Hieronymus ad Damæ. Nec aures Quintiliani flosculis & scholari declamatione mulcendæ.

Scholares & Scholatij. Suid. milites supernumerarij. His majus stipendium quam cæteris militibus datum. Buleng.

Scholicus, a,um, χολικός, à,ò:, ad scholam pertinens. Athen. lib. 3. χολικός οὐτειν, gen. Gell. cap. 1. lib. 4. Ostentabat quispiam Grammaticæ rei doctor, scholica quædam nugalia, de generibus & casibus, (i. scholastica).

Scholastes, χολαστής, qui χολάζει, otiatur: qui vacat literarum studiis, disceipulus. Dicunt etiam

Scholaster: unde

Scholasterium, χολαστήρ, locus, in quo commodum est χολάζει, quiescere post labores.

Scholasticus, a,um, ad scholastem pertinens, otiosus: otiosis congruens, spectans ad scholam: puerilis, frigidus: eleganter eruditus. Advocatus & patronus causarum; ante in scholis preparatus: etiam per provincias judex. Vide Meurs. Gloss. Græcobarb. { χολαστής. GAL. Appartenant à schole, scholastique. ITAL. Pertinente à scuola. GERM. Das zu der schul gehört / schulerisch. HISP. Costa perteneciente à escuela. ANGL. Belonging to school. { Vnde Scholastica disciplina, & scholasticos vocamus discipulos, qui discendi gratiâ scholas frequentant. Plin. Epist. 24. Scholasticis porrò dominis, ut hic est, sufficit tantum abunde soli, ut relevate caput, reficere oculos, reptare per limitem, unāque semitam terere, &c. { Seneca, Scholastico rum mos à jurejurando exordiendi. Ponitur quandoque Scholasticus pro declinatore solum in fictis causis & otiosis versato, non in veris litibus. Plin. Epist. lib. 2. Scholasticus tantum est, quo gene-

Calepini Pars II.

re hominum nihil aut simplicius, aut sincerius, aut melius: nos enim qui in foro, verisque litibus terimus, multum malitia, quamvis acclumus, addiscimus.

Scholarcha, χολάρχης, qui χολάζει, præfet scholæ.

Scholium, ij, Interpretatio brevior, breve scriptum. { χόλαρ. GAL. Vne gloze, une briue interpretation. ITAL. Breve dichiaratione. GERM. Ein kurze erluterung oder auflegung/ gloze. HISP. La postilla à gloza. ANGL. An short exposition. { Cic. Attic. lib. 16. Velim σχόλιον aliquod elimes ad me, oportuisse te id facere.

Scholia, σχολία, commentator: qui scholia scribit.

Scia, σκιά, umbra. { Item coxa, femur. correptum ex ioxias. sic Sciatika, ex ioxiatikè, sc. νέσος: dolor ischiadicus.

Sciægræphia. { σκιαγραφία. GAL. Premier delineament, ébauche. ITAL. Bozzatura, imbozzatura. GERM. Erste entwerfung eines gemäls. HISP. La traza à debuxo. ANGL. The first draught or delineation of any thing. { Prima illa & rudis picturæ delineatio, quæ & ichnographia dicitur, quum scilicet futuri operis lineamenta carbone, creta, aut rubrica dicuntur.

Sciämachia, sive Sciomachia, σκιαμαχία, σκιουμαχία, pugna umbratilis, teste Gellio, & armorum meditatio qua fieri solet roboris agilitatisque exercenda gratiâ.

Sciapodes sive Sciopodes, σκιάποδες, σκιόποδες. Populi sunt Troglo-dytis finitimi (ut ex Ctesiae sententia tradit Plin. lib. 7. c. 2.) qui & monosceli à singulis cruribus sunt appellati, miræ perniciatis ad saltum. Sciapodes inde dicti, quod in majori æstu humi jacentes resupini, umbrâsc pedum protegunt.

SCIATHÉR CVM, Horologium quo horas ex umbra Solis colligimus. { ξερολογεῖον, σκιαθηγόν. GAL. Horologe au soleil, un quadran. ITAL. Horiuovo à sole. GERM. Ein sonnen vhr / oder sonnenzegger. HISP. Relox de sombra. ANGL. A diall. { Cic. 1. de natur. decr. solarium appellat.

Sciatheras, x, sive Sciatheron. { σκιαθήρας, σκιάθηρας. GAL. La broche, le style, ou verge d'un quadran qui monstrer les heures par l'ombre. ITAL. Brocca, razza à vesga di horiuovo à sole che monstra le hore. GERM. De zeyger des schattens in einem sonnen instrument. HISP. La verga del relex de la sombra. ANGL. The threade or any thing whereby we knowe the hours in a diall. { Instrumentum gnomicum quo umbras indagamus. Hoc Architecti in metandis urbibus utebantur, octoque cæli regiones exactè colligentes, ventorum vim molestam urbibus oppositis platearum, angiportorūmque angulis frangebant, aut amoliebantur: aurásque corporibus salubres platearum directionibus admittebant. Vide Vitruvium lib. 1. cap. 6.

Sciæthös, Insula est ad Artemisium, teste Herodoto in polymnia. Vide Valerium Argon. 1.

Iam Scyathos subsedit aqua.

Scibones, telorum genus. Gell. cap. 25. lib. 10.

Sciens, Scienter, Scientia, Vide Scio.

Scilicet, Videlicet, nempe, nimurum, certè, profectò quasi scire licet, ut videlicet, videre licet. { διπτυχ. δηλαδὴ. απίδη. GAL. Savoir est, certes, Dien seait que voire, pour certain. ITAL. Certo, certamente. GERM. Nämlich freilich. HISP. Conviene à saber à ciertamente. ANGL. Truly, without doubt, that is to say. { Cic. 1. Verr. Respondit id quod necesse erat, scilicet dicto audientem fuisse prætoris. Idem pro Calio. Quum scires quantum ad scelus aurum hoc quereretur, ad necem scilicet legati. Idem lib. 9. Epist. Quid eos interpretari putas, quum hot faciunt: ad hostem scilicet portari. Ovid. in Epist.

Canaces

Scilicet est aliquid cum saxis vivere ventis.

id est, multum profectò ad rem facit. Plaut. Asin. sc. 1. a. 4. Ita scilicet facturam (credibile est, sup.) Idem Pseud. sc. 2. a. 3. Verum amicis an inimicis datus cœnam? Item Cure. sc. 2. a. 2. Item alios Deos facturos scilicet. (i. credere licet & verisimile est.) Idem Capt. sc. 2. a. 2. At nunc vivat, nec ne? Id Orcum scire oportet, scilicet. Catul. de Com. Beren.

Scilicet in vario me solum limite cœli.

(affirmantis.) { Scilicet, pro nempe. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist. Venu-

stissime autem ponitur ironicas, tanquam, quasi vero, quum rem aliquam absurdam esse, & minimè credibile volumus significare. Terent. in Andr. Meum gnatum rumor est amare. D. AV. Id populus curat scilicet? Virg. 4. Æneid.

Scilicet is superis labor est?

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Scilicet imperij princeps.

Idem 13. Metam.

Scilicet idecirco pro nato, &c.

Cum interrogatione. Cic. pro Rabirio perduel. reo. Scilicet tibi graviorem dolorem patrui tui mors attulit quam G. Graccho fratri? Scilla, { σκίλλα. GAL. Squille, oignon marin. ITAL. Squille. GERM. Meerzwiebel / oder meerszwiebel. HISP. La cebolla albarrana à sylvestre. ANGL. Ashrimpe fishe. { five, ut apud Varro legitur, Squilla. Herba est ex genere bulborum, radices habens cæparum modo multipliciter tunicatas. Officina cum Varro squillam nominant. Aristote. lib. 1. de plantis. Quædam habent unam tantum radicem, ut scilla: quia illa nascitur ex solo raro, proceditque infernè dilatando se. Col. lib. 16. Sed etiam remedio cum dulci vino tritum serpillum, & concisa, & aqua macerata scilla. Idem cap. 28. lib. 6. Si equa mare non patitur, detritâ scilla naturalia ejus linuntur, quæ libidinem accidunt.

Scillitus, um, ex scilla factus.

Scilliticus, a,um, idem. { σκιλλίτικος. GAL. De squille. ITAL. Di squilla. GERM. Auf meerzwiebel gemacht. HISP. Cebolla, albarrana. ANGL. Of a shrimpe fishe. { Quod ex scilla factum est. Plin. lib. 24 cap. 8.

At cum aceto acti, magisque scillitico, &c.

Scillinus, aliud adjективum, idem Plin. lib. 23. cap. 2. Accum scillinum

inveratum magis probatur, &c.

Scillites, acetum dicitur, in quo scillanum bulbi ad medicamentum macerati sunt. ἔξοδος σκιλλίτης. Plin. lib. 32. cap. 10. Vtica marina triplex ex aceto scillite, &c.

Scimpodium, scimpodij. ἔξοδος σκιπόδιος. GAL. Petit lit, lit de repos. ITAL. Picciol letto. GERM. Ein gauischen / Lauerbet. HISP. Lecho pequeño. ANGL. A little bed to rest on. Grabatum, sive humilior lectulus, diutina quieti accommodatus. Gell. lib. 18. Offendimus eam cubantem in scimpodio Graecensi. Est autem diminutivum à Graeco σκιπών, quod est ejusdem serè significationis.

Scincus, σκίνξ, genus erododili terrestris, ab aquarico distans tum eandore, & tenuitate cutis: tum squamatum situ, quas habet ad caput versas. Affertur salsus ex India, & Arabia. Rostrum ejus, & pedes in vino albo poti, cupiditates Venetis ascendunt. Vide Plin. lib. 28. c. 8. ¶ Scincus, perna. Theod. Priscian. lib. 2. cap. 11. Reparatum est est & pipere, satyrio, & scincō, & crucē semine. Hinc compositum, frisinga, inquit Cl. Medius: nempe, puto, quasi frischeschlacke/recentis, seu mustea perna.

Scindapsus, genus plantæ, similis hæderæ, apud Nysam in India: ut Apollonij Icholastes tradit.

Scindo, is, scidi, sum, per duplex fl. Findo, frango, divido. ἔξοδος καράθη πακάρη παλάτη. τιμων, γιγαντος. GAL. Trancher, couper, deschirer. ITAL. Schiappare, sendere. GERM. Schniden, Sparten. HISP. Cortar, ò cazar, ò hender. ANGL. To cutt, to devide, to rent, to teare. ¶ Senec. c. 17. de vita beata. Quare perit servitur, & est aliquis scindendi optionis magister. ¶ Scindere convivis, pro apponere, & carpere, & dare. Martial. epigr. 12. lib. 3. Virg. 5. Æneid.

Procumbunt picea: sonat icta securibus ilex,
Fraxineaque trabes, cuneu & fissile robur.

Scinditur.

Ovid. 3. Trist. Eleg. 19.

Nec poterit rigidas scindere remues aquas.

Idem Eleg. 3. lib. 5. Trist.

Et scythicum profuga scindere puppe fretum.

Idem Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Parce tamen lacerare genas, nec scinde capillos.

¶ Scindere cotham, i. latiare, & vellere. Apud Cic. 3. Tusc. Scindens dolore identidem intonsam comam. Scindere dolorem suum, est, patet facere commemorando. Idem ad Attic. lib. 3. Nolo commemorare, quibus rebus sim spoliatus: non solum quia non ignoras, sed etiam ne scindam ipse dolorem meum. ¶ Penulam scindere dicimur, huum summo studio hospitem discedentem retinemus. Idem ad Attic. lib. 13. Venit enim ad me, & quidem id temporis, ut retinendus esset: sed ego ita egi, ut non scinderem penulam. Et paulo post, Horum ego vix attigi penulam, tamen remanserunt. ¶ Scindere sententiam, est murare. Idem ad Attic. lib. 13. Non licet scindere sententiam suam: sed tamen quæ tum acta sunt, non possum non probare: & tamen non curare pulchritudinem possum, sicuti facio. Virg. 2. Æneid.

Scinditur incertum studia in contraria vulgas:

id est, dividitur, & in diversas sententias, veluti partes quasdam, sit. ¶ Scindo, scindidi, olim in præterito habuit. Plaut. in Pseud. Nam ego cicilendum, quando in patina scindidi. ¶ Hujus verbi composita sunt, Abscindo, Conscindo, Discindo, Inter-scindo, Pro-scindo, & Rescindo: de quibus suo loco.

Scissus, αστιμ. participium. ἔξοδος καρύατη περιβάλλοντος διηγήματος. GAL. Fendu, coupé, rompu, deschiré. ITAL. Tagliato, fesso, rotto, stracciato. GERM. Zerschnitten, zerstissen, zerschrenkt. HISP. Cortado, tagado, ò hendido. ANGL. Cuttre, rent, torné. ¶ Virg. 12. Æneid.

— it scissa ueste Latinus

Conjugis aeronitus fatus, urbisque ruina.

Ovid. Epist. 1. t.

Quum superincubens, scissa tunicaque, comaque,

Pressa reforvisti testora nostra tuis.

Scissus, us, ui, pro ipsa scissura. ἔξοδος θέρατος γιργάντων. γιοντος, γιοντος. GAL. Coupure, rompre. ITAL. Schiappatura, fessura. GERM. Ein schnitt, schrot/riss/eis klact. HISP. Cortadura, hendidura. ANGL. A cutting. ¶ Varr. Scissu materia fatigatus, quiescebat lectulo.

Scissilis, c, quod scindi potest, vel quod scissum est. ἔξοδος. GAL. Facile à couper, aisè à rompre & deshicer. ITAL. Che si può fendere. GERM. Das gut zuschneiden oder zuspalten ist. HISP. Cosa que se puede cortar & hender. ANGL. That is easilie cutte or devider. ¶ ut, Scissile alumén, apud Celsum lib. 6. Inspergique ulcera debent alumine scissili.

Scissio, nis γινεται. Macrobi. comment. lib. 1. cap. 6. Sed ille ratione scissionis hic numero.

Scissura, ipsa scissio. ἔξοδος κέρατος προποτεκτονος. GAL. Fente, rompre, deschirure, scissure, incision. ITAL. Schiappatura, fenditura, rompitura, stracciatura. GERM. Ein riss, spalte, zerschneidung, schlit. HISP. Cortadura, hendidura. ANGL. A cut, chap or clefs. ¶ Plin. lib. 11. cap. 28. Pennæ insectis omnibus sine scissura. Idem lib. 5. c. 9. Vnde ad Ammonis oraculum duodecim dierum iter est: ad scissuram autem Nili quod appellavimus Delta, quindecim m.p. Scissuras ani vocat Cels. lib. 6. cap. 18. quæ Plin. fissa ani, h.e. γαραδος, & ἡγετε.

Scintilla, α, igniculus, propriæ qui è silice quum cæditur exilire sollet. ἔξοδος σκιντιλης γινεται. GAL. Estincelle. ITAL. Scintilla. GERM. Ein funkt oder gneist. HISP. Centella de fuego. ANGL. A spark of fire. ¶ Virg. 1. Æneid.

Ad primum silicis scintillam excudit Achates.

Ovid. 4. Fast.

Pars quoque quum saxis pastores saxa feribant,

Scintillam subito profundiisse ferunt.

¶ Per translationem accipitur pro minima lucis alteriusve rei particula. Cic. 4. Academ. Iste autem, quos tu probas tantis effusis tenebris, ne scintillam quidem ullam nobis ad aspiciendum reliquerunt. Scintilla belli, pro reliquis. Idem ad Plancum 1. 10. In illam igitur curam insumbe, mi Plancus, ut neque scintilla tertrimi belli relinquas.

Scintillula, diminutivum. ἔξοδος σκιντιλης. GAL. Petite estincelle. ITAL. Scincelle. GERM. Ein funktlin. HISP. Pequena centella. ANGL. A little spark offier. ¶ Cicero lib. 5. de finib. Virtutum quasi scintillulas videmus, &c.

Scintillo, as, Splendeo, mico, & veluti scintillas quasdam emittit. ἔξοδος σκιντιλης. GAL. Estincelle. ITAL. Splendere, risplendere, scintillare. GERM. Gneisten, zwitzen als ob gneist darun furen. HISP. Centellar, echar centellas, resplandecer. ANGL. To sparkles or cast forth sparkles. ¶ Plaut. in Men. sc. 2. a. 5. Ut oculi scintillant. Vide Virg. 1. Georg.

Ne nocturna quidem carpentes pensa puella,
Nescivere hyemem, costa quum ardente viderent
Scintillare oleum, & putres concrescere fungos.

Plin. lib. 20. cap. 1. Hoc enim veri experimentum est, si admodum prius quam extinguant, scintillare sursum ac deorsum cogat.

Scintillatio, nis, actus scintillandi. ἔξοδος σκιντιλης. GAL. Ejin cellement. ITAL. Scintillamento. GERM. Das gneisten und zwitzen. HISP. Obra de centellar. ANGL. A sparkling. ¶ Plin. lib. 29. c. 8. Prodelle tradit capitis doloribus, oculorum caligini, scintillationib[us]que.

Scio, scis: sci, scitum: futuro, sciam & scibo. ἔξοδος σκιντιλης. in istum. GAL. Savoir, entendre. ITAL. Sapere, effere dotto. GERM. Wissen. HISP. Saber, ser docto. ANGL. To know, to understand. ¶ Terent. in Adelph. Hinc scibo jam ubi siet. Scibo, pro sciam, saepè apud Plaut. ut Asin. sc. 1. a. 1. Ipse scibo, te faciam ut scias. Idem Menach. sc. 4. a. 2. Iam scibo utrum me magis amet, an marsupium. Item sc. 2. a. 5. Scibo ut factum. Ibidem sc. 2. a. 1. Scibo si quid titubatum est. Idem Pseud. sc. 4. a. 4. Haud multò post scibis. Et iterum ibidem sc. 2. a. 5. a. 1. Quid sit scire, & quid differat à Meminisse? disce ex Sene. Epist. 33. Et propriæ scire, est tem per causam cognoscere. Plaut. Epid. quia ego hanc quæ fieri, Neque scio neque novi. Idem Mamil. sc. 1. a. 1. Hoc unum scito: nimio celestius venire quod molestum est, quam quod cupidè petas. Idem Pseud. sc. 4. a. 2. Scis amore: scis laborem; scis egistatem meam. Idem Menach. sc. 2. a. 2. Non quete quis sis homo scio. Idem ibid. sc. 5. a. 5. Non tu scis quantum isti morbo facias mali. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Pacisci modo scis, sed quæ pacta es, non scis solvere. Idem Mamil. sc. 2. a. 2. Tacere nostrorum solus scio. Idem Cure. sc. 3. a. 2. Scires velle tuā gratiā. Hic scires, (i. facilè intelligere posses.) Idem Menach. sc. ult. a. 5. Rogo, nihil reticebo quod sciam. Idem Cure. sc. 1. a. 2. Hic solus scit divinitus. (i. conjector somniorum est.) Idem Capt. sc. 1. a. 4. Scis bene esse, (i. edere.) Ibid. sc. 1. a. 2. Scimus nos nostrum officium quod est. Idem Menach. sc. 3. a. 3. Ut hæc bona ex me sciat. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Scio ego, lucrum multos lutulentos reddidit. Ibid. Id Orcum scire oportet scilicet. Senec. cap. 4. de consol ad Marciam. Quantum ego quidem sciam.) Et Velleius, Scires quid interesset. (i. scire posses.) Cicero 1. de Orat. Nihil certum sciri, nihil planè recognosci & percipi possit. Liv. 5. bell. Punie. Iam tumultus erat, clamorque, quælis esse in capta urbe solet: sed quid rei esset, nemo satis pro certo scire. ¶ Quod scio, nescio: vel, Nescio quid scio: & similia Proverbij speciem habent, nōque monent, ea quæ scimus, interdum ita tacendaesse, ac si nesciremus. h. e. non esse divulganda. Hinc illud servi apud Plaut. in Bacchid. sc. 5. a. 4. Nescio etiam id, quod scio: oblitus sum omnia; Scio me esse servum. Idem in Mamil. sc. 6. a. 2. linguam comprise posthac: etiam illud quod scies, nesciveris. Et Terent. Eunuch. Tu pol si sapis: Quod scis, nescis. Et rursus in Heauton. Tu nescis quod scis, Dromo, si sapis. ¶ Scire linguas, hoc est, nosse, sive callere. Plautus Pen. Et hic omnes linguas scit: sed dissimulat sciens se scire. Scire fidibus, Ter. Eunuch. Is ubi hanc forma videt honesta virginem, Et fidibus, scire pretium sperans illico producit. Scire Latinè, vel Græcè. Cicer de clar. Orat. Non enim tam præclarum est scire Latinè, quam turpe nescire. Idem 2. de finib. Quum Græcè, ut videor, luculenter sciamus. Scire de aliquo, pro referre ab aliquo. Cic. pro Sylla, Nam de ceteris certè sciebat. Scio Ex. 1. laut. Cure. sc. 2. a. 2. Nam quod scio, omne ex hoc scio. ¶ Sciti passivum Cicero 5. Verr. Id adeò sciri faciliè potest ex literis publicis. Idem 2. de Orat. Ars enim earum rerum est quæ sciuntur: oratoris autem omnis actio opinionibus, non scientia continetur. Scibitur, impersonaliter. Plautus Capt. sc. 1. a. 4. quod quum scribitur, Per utrem irridebor. Scin' pro Sciene. Terent. in Eunuch. Scin' tu ut tibi res se se habeat? Hujus complicita sunt, Ascio, Abscio, Conscio, Descio, Nescio, Praescio, & Rescio: à quibus Ascisco, Concisco, Descisco, & Rescisco, de quibus suis locis.

Sciens, tis, participium à scio: sive nomen ex Participio, non ignorans, non nescius. ἔξοδος σκιντιλης. GAL. Sciant, scavan, qui sciat. ITAL. Sciente, intendente. GERM. Wissend. HISP. El que sabe, sabidor. ANGL. Knowing, understanding. ¶ Terentius Andr. Id ego jam nunc tibi renuntio here futurum, ut sis sciens. Plaut. Mamil. sc. 1. a. 2. Scire scientia hoc feci: s consilium dedit. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. An tu te vis sciens suspendere ut me defraudes? Idem Capt. Pro. Plus insciens sapè, quis fecit, quam sciens boni. Idem Mamil. sc. 6. a. 2. Si ego, me scierte, paterer fieri vicino injuria. Et in Asin. sc. 1. a. 1. Propterea quod me non scientem feceris. Itel.. Gell. lib. 7. c. 11. extremo: Sed tu verbis conceperis jurasti sciens, scientia animo tuo. ¶ Aliquando idem quod prudens, & data opera. Terent. Hesit. Sciens non faciam. Cic. 7. Verr. Nam mihi videor de omnibus jam rebus ejus gestis dixisse, quæ quidem ad bellum fugitorum pertinerent suspicionem: certè nihil sciens prætermisi. Idem pro Sylla, Nullum à me scientie facinus occultatur. ¶ Sciens agendi. Velleius Patere. Histor. 2. Providens. atque agendi sciens. ¶ Sciens cum genitivo, pro gnarus, sive peritus. cens locorum, aliust Iug. 132. Gell. lib. 18. c. 5. Lucilius adeò vir ad primè linguae Latinae sciens, equum equitare dicit. Antiquè, pro Equitem: Vide supra Eques, & Equus. Horat. 3. Carm. Ode 9.

Me nunc Thressa Chloe regit

Dulcis docta modos, & cithara sciens.

Velleius, Sciens agendi. ¶ Scientior, comparativus. Cicero pro lege Manili, Quis igitur hoc homine scientior unquam aut fuit, aut esse

esse debuit? ¶ Scientissimus, superlativus, Cicet. i. de Invent. Nam natus optimè cursum conficit, ea qua scientissimo gubernatore utitur. Velleius, Parendi sed uni scientissimus, Salust. Ing. 135. regio num scientissimi.

Scienter, adverbium, Prudenter, & data opera. ¶ οντούρως, ιμπούσιες. GAL. Savamment, à son escent, & de son gré. ITAL. Savimento, suspendolo. GERM. Wissentlich mit wissen. HISP. Sabia, científicamente. ANGL. Voitninglie. ¶ Plin. in Paneg. Explanavitque verba, quibus caput suum, domum suam scienter fecellisset, deorum iræ consecraret. ¶ Aliquando Scitè, Peritè, doctè. Cic. in Brut. Quam omnino multa de jure civili, quæ quidem peritè & scienter, tum ita breviter & pressè & satis ornatè, & per eleganter diceret. ¶ Scientius, Scientissimè. Idem de Orat. Nam neminem in eo genere scientiùs versatum lsoerare confitendum. Idem lib. 1. de divinis. Heretria autem ex locis, scientissimè animadvertisit, eadémque interpretatur, quid quibusque ostendatur monstris atque potentis.

Scientiā, x. Cetta rei alicujus per causam cognitionis. ¶ ψυχή δάκτης γράμματος καθάρα. GAL. Science, connoissance. ITAL. Scienza, dottrina, sapienza. GERM. Wissenheit/kunst. HISP. Sciencia. ANGL. Science, knavology, under splandig. ¶ Philosophi definiunt esse habitum, una vel pluribus demonstrationibus acquisitum, quo certò scimus rem aliter se non posse habere. Cic. i. de natur. deor. Ut magno argumento esse debeat causam, id est, principium philosophiaæ esse scientiam. Idem de Officiis. Modestia est scientia opportunitatis idoneorum ad agendum temporum. Ibidem. Prudentia est rerum expectendarum, fugientiarumque scientia. Idem 2. de nat. deor. Futurorum malorum ignoratio utilior est quam scientia. Idem 3. de Orat. Omnes enim trahimur, & ducimur ad cognitionis & scientiæ cupiditatem. ¶ Dicimus autem, Consequi scientiam, dare scientiam, habete scientiam, profiteri scientiam, tenere scientiam alicujus rei: quæ locutiones viris doctis familiares sunt. ¶ Contrarium est, Inscientia, quæ & inficitia dicitur, de quibus satis locis.

Sextus, a. um, prima brevi. Venustus, elegans, politus, exultus, argutus, ornatus. ¶ σέξτος, γαλάζιος. GAL. Sage & savant, accort, bien a pris. ITAL. Dotto, saputo, aguto, accorto. GERM. Fein / Sierlich / Klug. HISP. Sabio, scientifico. ANGL. wise, trimme, wittiesfeat. ¶ Ter. in Eunuc. Scitum hercule hominem, hic prorsus ex stultis insanos facit. Plaut. Amph. Nimis scitus est Sycophanta. Idem Pseud. sc. 4. a. 2. Ecquid is homo scitus est? C. Plebis citum non est scitus, (vel ut alij libri habent,) non est æquè scitus. Cic. in Lelio. Scitum est illud Catonis, Multo melius de quibusdam acerbos inimicos mereri, quam eos amicos qui dulces videantur. ¶ Interdum accipitur pro formoso. ¶ ψευδός πολύς ναθίμος τρεπτός γαλάζιος. GAL. Gentil, poly, gracieux, magnon. ITAL. Gentile, galante, gratico. GERM. Hüpsch. HISP. Hermoso. ¶ Terent. in Andr. Scitus puer natus est Phamphilo. Plaut. Asin. sc. 1. a. 4. Scitum syngraphum! Idem Mostell. sc. 3. a. 1. Scita quidem es tu, interpolate vis nova pictura opus lepidissimum. ¶ Scita i. sciens: Ovid. 5. Fastor.

curva scita Thalia lyre.

Plaut. in Amphitr. Hæc nox scita est in exercendo scoto, conducto male. X. Inscitus penultima producta: de quo supra suo loco.

Scitum, pro jussu, Vide paulo post.

Scitè, adverbium, doctè, pulchritè, benè. ¶ ιντελεύπως. GAL. Dollement, fort bien, mignonnelement. ITAL. Saputamente, dottamente, longianamente. GERM. Fein / Rätschlich / wohnd wohsenlich. HISP. Hermosa y scientemente. ANGL. Featlie. ¶ Cic. ad Brutum, lib. 11. Satis scitè, & commode tempus ad te cepit adeundi. Liv. lib. 4. ab Urbe. Scitè colli. Gell. lib. 1. c. 1. Scitè. subtiliterque ratiocinatum Pythagoram philosophum dicit. ¶ Inscitè, id est, indoctè, imperitè, ineleganter. Col. lib. 4. Nam id plurimum refert inscitè non facere.

Scitulus, diminutivum ¶ ριγιόφορος, ωργιόφορος. GAL. Gentillet, jolliet. ITAL. Galantino. GERM. Simlich hüpsch und holdslig. HISP. Hermoso un poco. ANGL. A little feat ono. ¶ Plaut. in Rud. Atque ambas forma scitula atque statula.

Scitamentorum: sunt edulia, ex eo dicta, quod sciti saporis sint: hoc est, egregij & præcellentis. ¶ ψευδός μαρχανμίν. id est, g. m. ¶ Macrobi. 1. ult. c. 14. Saturnalium. Apud popinatores pleraque Scitamentorum ceterimus, proposita ampliora specie, quam corpore, id est, jucundiora pulmenta. ¶ Gell. lib. 18. c. 8. per translationem posuit pro exhortationibus orationis, quæ in colloquio verbis (si modicè usurpentur) non carent reprehensione. νεροζητια. Ceteraque, inquit, hujusmodi scitamenta, id est, scitè, & argutulæ, ut ipsis videntur, ex cogitata orationis ornamenta. Plaut. Men. sc. 3. a. 1. Iube aliquid scitamentorum de foro opsonarier.

Sciisco, is, Intellico, vel operam do ut sciám. ¶ αλάφ λαμάδη. ριγιόφορος. GAL. Entendre, savoir, s'enquerir, s'informer. ITAL. Sapere, cercare d'informarsi. GERM. Erfaren / innen werden. HISP. Entender, buscar para saber. ANGL. To inquire & understand. ¶ Plaut. in Amphitr. Ocyus acuro, ut sciscam quid velit. ¶ Aliquando etiam ponitur pro statuere, decernere, sancire, edicere. ¶ ζετούσιν. ξόπη. GAL. Ordonnae. ITAL. Ordinare. GERM. Ordnen / setzen / ansehen. HISP. Ordenar. ANGL. To ordene. ¶ Idem Plaut. in Cure. Rogationes plurimas propter vos populus scivit, quas vos rogatas rumpitis. Cicero pro Flacco. Quæ scisceret plebs, aut quæ populus juberet, summa concione, distributis partibus. Idem 3. Offic. Tutiū etiam Athenienses, qui sciverunt ut Aeginetis, qui classe valebant pollices præcederentur. Idem pro Flacco. Plancus primus legem scivit de publicanis.

Scitor, aris, deponens, Interrogo, seu investigo quæ occulta magis, ac secretiora sunt. ¶ ιντελεύσθω σχάλι ψευδός βικάσχ. ηερεγγουη λεγουη. GAL. Enquerir de quelque chose, interrogare, demander. ITAL. Interrogare, cercare d'intendere. GERM. Erforschen, staßig etras gen. HISP. Preguntar para saber. ANGL. To inquire for to know. ¶ Virgil. lib. 2. Aeneid.

Suspensi Eurypylum scitatum oracula Phœbi
Mittimus.

Ovid. lib. 10. Metam.

Calepini Pars II.

at Cinyras, quem copia digna procorum
Quid faciat, dubitare facit, scitur ab ipsa
Nominibus dictis, cuius velit esse mariti.

Cic. de Orat. Sentiebam non te id scitati, qualem, &c. Plaut. Cap. sc. 2. a. 2. Sunt quæ ex te solo scitari volo.
Sciscitor, aris, deponens, Scitor, inquirō, scire cupio. ¶ ιντελεύσθω σχάλι ψευδός βικάσχ. ηερεγγουη. GAL. S'informer, s'en querir, interroger. ITAL. Interrogare, cercare d'intendere. GERM. Erforschen nach hin fragen. HISP. Preguntar para saber. ANGL. To search or inquire. ¶ Plaut. Amphitr. Ibo adversum, ut si quid habent scisciter. Cicero 1. de natura deorum. Epicuri ex Velleio sciscitabat sententiam. Plaut. Capt. Secede hinc: nam sunt quæ ex te solo sciscitari volo. ¶ Legitur & sciscito, in eadem significatione. Idem in Mer. Imò manc, paucula etiam prius sciscitare volo.

Scitum, substantivum, primam longam habet; Scitum vero ab adjectivo Scitus, a. um, brevem. Decretum, sive jussum. ¶ ιντελεύσθω σχάλι ψευδός βικάσχ. GAL. Decret, ordonnance. ITAL. Decreto. GERM. Ein erlassniss. / Erlassung. HISP. Estatuto, decreto. ANGL. A decree or ordonnance. ¶ Livius lib. 1. Cætera quoque omnia publica, privatique sacra Pontificis scitis subiectis. Hinc Plebis citum, plebis statutum. Autor ad Herenn. lib. 1. In rem consertur, ut si quis ex testamento, quod facere jussus est, ex plebiscito vetetur.

Sciens, a. um, sciens. Matell. lib. 6. cap. ult.

Sciolius, Semidoctus, literis leviter tinctus: qui quum in Musarum æde vix à limine inspexit, nihil tamen non audet, falsaque eruditio nis opinione intumescit. ¶ ANGL. A smatterer in learning. ¶ GAL. Qui se fait à croire de beaucoup savoir: qui fait le suffisant.

Sciographia, adumbratio frontis, & laterum ascendentium.

Sciomantia, ontopsychia. Divinatio quæ sit per umbram.

Scione. Plin. lib. 4. c. 10. Oppidum Macedonia in sinu Thermaico.

ciopodæ, ριοποδις, Monstrosum hominum genus, non procul à Troglodytis, singulis cruribus, miræ perniciatis ad saltum: sic dicti, quod in majore æstu humi jacentes, στρεπτοί πόδοι, hoc est, umbra pedis se protegant. August. lib. 9. civit. Ferunt esse gentem ubi singula crura in pedibus habent, nec poplitem flectunt, & sunt mirabilis celeritatis, quos Sciopodas vocant quod per æstum in terra jacentes resupini umbrâ se pedum protegant.

Scinherum, locus captandæ domui, aut urbi idoneus.

Sciothericum, horologium, quo ex umbra Solis colligimus horas.

Scipensula, οντηνωράν, locus est in Macedonia, teste Festo, dictus à στρεπτοί, id est, effodio. Nam argentum illic fodi solebat: unde Lucan.

Qualeis expirat Scipensula subter odores.

Scipia, Latij oppidum fuit, teste Ilin. 1. 3. c. 5. à quo Scipia tribus.

Scipona, οντηνωράν, insula in mari Adriatico, adjacens Illyrico, teste Problem. lib. 2. cap. ult. In ea sunt duæ urbes, Collentum, & Arba. Vulgo Scardo.

Scipheia, sive Scarphia, οντηνωράν. Insula Helladi adjacēs, in mari Segro, non procul ab Attica, de qua Plin. lib. 4. c. 12. Est & Scipheia, urbs Locorum Epicnemidiorum, decem stadiis distans à mari, teste Strab. lib. 9. à Stephano Phocidi falsò assignata.

Scipabis, οντηνωράν. Ptolem. 1. 2. c. 3. Lusitanæ civitas, ante Iulium Präsidium, sive Turris Iulia: hodie Trosilium, vulgo Trugillo.

Scipio, fluvius Gallæ Belgica: Plin. lib. 4. c. 17. ¶ Die Scheldt / ein fluis in Brabant. ¶

Scipio, nis, propriè dicitur baculus ille, cui senes innitentes gradum stabilunt. ¶ ιντελεύσθω σχάλι ψευδός ματτέος. στρεπτοί πόδοι. GAL. Vn baston à s'appuyer. ITAL. Un bastone da sostenarsi. GERM. Ein stäck an dem als oder schwoah leur gehen. HISP. Cayado. ANGL. A staffe that old man leane upon. ¶ Liv. 6. ab Urbe, Scipione eburneo in caput incusso, iram movisse. Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Comminuam ossa & arrus illo scipione quem habet. Idem Asin. sc. 1. a. 5. Tam paratum scio esse, quam me hunc scipionem contui. Idem Amph. Quem pol ego scipione. (superferiam.) ¶ Scipio in vineis, quo ipsa vua veluti baculo sustinetur: scapum Varro; nostri caudam appellant, alij pedem uvæ. Col. lib. 1. c. 39. Vbi satis erunt corrugata acina, demito, & sine scipionibus in dolium conjicito, pedibusque bene calcato.

Scipio, cognomen fuit Corneliorum, cui P. Cornelius initium dedit, qui quod patrem luminibus orbum vice scipionis regeret, primus id cognominis est sortitus & deinceps ad posteros suos transmisit.

¶ Hujus filius fuit P. Cornelius Scipio, quo cum Imperatore Annibal primù in Italia ad Trebiam fluvium signa contulit: quo in prælio quum ab hostibus circumventus esset, & graví vulnera sauciis, filij virtute periculo est eruptus. Hic postea in Hispaniam missus, quum incautius sese periculis offerret, rebus jam multis præclarissime gestis, unà cū fratre in acie occubuit. ¶ P. Cornelius Scipio, qui postea Africanus major dictus est, superioris filius fuit, qui ab ipsa statim pueritia quiddā humano fastigio majus præ se tulit. Quo factum est ut à plerisque divino semine creditus sit esse procreatus. Hic adhuc prætextatus, patrem saucium, & ab hostibus ad Trebiam circumventum, periculo liberavit, ut jam dictu est. Post Cannensem autem cladem, quum pleriq; de relinquenda urbe cogitaret, stricto gladio omnes adegit ut jurarent se patriæ defensionem non deserueros. Missus deinde in Africā, tantum terroris Carthaginensibus incussum, ut Annibalem ex Italia ad patriæ defensionē revocarent: cū quo apud Zamam congressus Scipio ingenti cū clade superavit. Qua clade fractos Pœnos, pacemq; petentes, Romano populo tributarios fecit. Cum L. deinde fratre, qui postea dictus est Alatiacus, adversus Antiochum profectus legatus, cura prudētia, reiq; militaris industria effecit, ut speciosissimum ille ex Asia triūphū reportaret. Antiocho regionib⁹ omnibus quæ cis Taurū erat, multato. Provecta deinde ætate, sponte emulorum invidit cedens, Linternum se contulit: ubi & sepultus creditur. ¶ Scipio, Suatio cognominatus: à similitudine Suarij cujusdam negotiatoris, plebi Romanæ in Tribunatu clarissimus fuit, dignusque protulit Scipionum familiā: versus adeo pauper, ut funeri impensa deesset. Quapropter populū asces contulit, ac fumus elocavit, & quacunque ferebatur, flores &

prospectu omni sparsit. Hæc Plin. lib. 21 c. 3. ¶ Scipio Aemilianus, qui & Africanus minor, ab Africani majoris filio adoptatus (filius enim erat Pauli Aemili) Numantiam evertit, in qua expeditione militem corruptum in disciplinam pristinam ejectis scortis restituuit. Munera regum, quæ clam ab Imperatore recipimus, pro tribunali accepit, in tabulâque publicas nomine populi Romani ferrari jussit, ea fortibus viris pro meritis postea distributurus. Oppidanis pabulum egressus pepercit, quod citius frugibus consumptis in ditionem venturi essent. Capto oppido, Numantini se se per vias invicem trucidavere. Factus deinde Consul ante legitimam ætatem, ac Carthaginem missus, eam penitus sustulit; idque ex sententia Catonis, qui in Senatu præmaturas ac recentes ostentans fucus, ait; Ex Patres Conscripti, proximo retro triduo Carthagine decerpæ sunt, tam prope domum hostem habemus. ¶ Scipio Nasica, Scipionis, qui unâ cum fratre in Hispania cecidit, filius, à Senatu vir optimus judicatus, omniumque dignissimus habitus, qui Matrem defum eunc primum advectam hospitio exciperet. Hic quum adversus auspicia Consulem se à Graccho nominatum compreseret, magistratus abdicavit, Censor statuas, quas sibi consul quisque in foto per ambitionem posuerat, sustulit. Consul Delminium, Dalmatiæ urbem, expugnavit. Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu oblatum triumphum recusavit. Eloquentia primus, juris consultissimus, ingenio sapientissimus fuit: unde vulgo Corculum dictus.

¶ Scipio, Africani majoris filius ponitur inter eos apud Valerium, qui à parentibus clatis degeneraverunt: inter eruditos tamen à Cicero in Bruto his verbis describitur: Scipio Africanus, filium habuit illum qui minorem Scipionem à Paulo adoptavit: qui si corpore valuerit, in primis esset habitus disertus. Indicant rūm orationulæ, cum historica quædam Graeca scripta de Cassina. Hæc ille, Plutarchus in Africano, nihil sanè de eo se compertum habere dicit, nisi eum Præturam gessisse, & in ea consequenda à Circeio patris scriba adjutum fuisse.

Scipio, Pompeij Magni socius, post bellum Pharsalicum inter Pompeianos bellum refoentes in Africam se recepit cum reliquis exercitus & Catone, Iuba etiam rege adscito. Qui primò feliciter adversus Cæsarianos quum pugnasset, vixit tandem cum exercitu occubuit. Quo tempore Scipionem quendam cognomento Salutionem, è Corneliorum familia, alioquin virum despectissimum exercitui quasi ducem Cæsar præposuit: quod cognosceret adversarios vetusto quodam confidere varicinio semper in Africa vincere, fatale Scipionum generi esse. Plutarchus in Cæsare.

Scipiadæ, patronymicum, pro Scipionibus. Virg. lib. 1. Georg.

Scipiadas duros bello, &c. Idem 6. Æneid.

duo fulmina belli

Scipiadas.

Sciroma, vel scirthoma, hujus sciromatis neut. gen. Duritia Est & affectio hepatis curati nesciens. Plin. lib. 25. cap. 8. Hæc cum cera sciro-mata discutit.

Sciron, ονειρεύεται, latro fuit insignis, qui proximos Megaris scopolos insidens, in viatores prætereunte nullo non crudelitatis genere faviebat. Hunc tandem Theseus dicitur occidisse, & ossa ejus in mare sparisse, quæ Sciron latro incoluit. Hic paulò ab Argeste deflexus esse dicitur, qui & Olympius vocatur, & à nonnullis Hellestonius. Senec. lib. 3. natur. quæst. Atabulus Apuleiam infestat, Calabriam Iapix, Athenas Sciron, Galliam Circius.

Scirōnīa, saxa, ονειρεύεται. In Attica sunt post Crommyonem, ad eam viam quæ ab Isthmo Megara ducit: de quibus vide plura in dictione precedenti.

Scirondria, ονειρεύεται, uibz parva à portu Iliensi parum remota. Plin. lib. 5. cap. 30.

Scirundrinavia, insula est Oceani Septentrionalis, quam Plin. lib. 4. c. 13. incompta magnitudinis esse scribit. Quidam alterum terrarum orbem appellavere: nonnulli etiam officinam gentium, eò quod incredibile mortalium vim identidem effuderit, qui ad quærendas novas sedes orbem peragantes, cuncta cladibus & vastitate implerunt. Hodie satis constat insulam non esse, sed ad ortum supra Livoniæ continent adhætere. Tenent eam Suedi, Norveghi, Gotthi, innumeræque aliae barbaræ gentes. Hodie Scandinavia.

Scirpi, vel Sirpi, Junci fragiles palustræsque sunt, non in fruticum vegetum, non in caulinum, sive herbarum genere numerati. ¶ ἡμέρα agmón ημέρα ghōme. Bōdāa. GAL. Ionc. ITAL. Gionco. GERM. Ein binz überal glat on knöppf oder glaich. HISp. Los juncos. ANGL. A bullrush. ¶ Ex his reguntur domus, & tegetes fiunt, quibus velificant in Padonautici, & in mari Africo Piscatores. Donatus, Scirpus sine nodo, est levius junci species palustris res. Hinc factum est proverbium, Nodum in scirpo queris, de his qui in rebus claris atque apertis scrupulū querunt: hoc adagium refertur apud Festum ex Ennio: & Plautum in Menach. sc. 1. a. 2. In scirpo nodum queris, & verbis ijsdem apud Terent. in Andria. Hieronym. in Pamph. & Isid. lib. 17. Orig. cap. 9. Qui inimicus est, etiam in scirpo nodum querit. Quidam etiam scirpos accipi putarunt pro nodosis & implicatis ænigmatibus: citantes locum Gellij cap. 6. lib. 12. ubi sic legunt, Quæ Græci ænigmata. Latini scirpos appellaverunt: tales etiam Græcis itidem ænigmata vocantur. Quo tamen in loco scirpos legendum est, non scirpos, ut auctor est Caius leit. antiqu. c. 43. lib. 12.

Scirpæ, a, um, quod ex scirpis confectum est, ¶ ἡμέρα għażiex. GAL. De jong. ITAL. Di gionco. GERM. Binjen / auf binjen. HISp. De juncos. ANGL. Made of brullruses. ¶ ut, Scirpes ratis. Plautus in Asin. Quasi pueris qui nate discunt, scirpea inducit ratis. Scirpea simulacra. Ovid. 5. Fastor. Scirpea Imago. Ibid.

Scirpæ, cratis ex scirpis contexta, quæ plaustro imponitur, ut commodius stercora in agros vehantur. ¶ οφρός. GAL. Panier de jone, ou

autre matière legere, à porter fumier ou telles choses. ITAL. Gestu à port di venchi, ò de gionchi. GERM. Ein bänken oder gestochener Korb. HISp. Canastillo hecho de juncos. ANGL. A basket or lik thing made of bull rushes. ¶ Ovid. 6. Fast.

— in plaustro scirpea lata fuit.

Cato cap. 10. Crates stercorarias quatuor, scirpeas stercorarias tres.

Vide Scirpicula.
Scirpiculæ, falces, quibus in scirpandis, hoc est, in præcidendis vineis utimur, ad amputanda superflua lignamentorum. ¶ τὰ δρυμία, τὰ ἄπωδια. GAL. Serpette, serpillon. ITAL. Correletti, falceite da ceumire le viti. GERM. Räbmesser. HISp. La hoz podadora. ANGL. A lynde of hockes used in dressing of vines. ¶ Varr. lib. 1. cap. 22. Falces dicuntur vineaticæ opus esse sex, scirpulæ quinque. Hæc etiam dicuntur scitaria falces.

Scirpiculum, i, Canistrum: vel quod de scirpis, seu lento vimine confectum est, vel, quod verius videtur, à scirpando, hoc est, à ligando. ¶ סְלָד sal. τὸ στάπνος, στάδιον. GAL. Un petit panier de jone, d'osier, ou de telles choses. ITAL. Canestro, cistello, cistella. GERM. Ein binjen körblin oder krätlín. HISp. Canestillo, caxuela texida de juncos. ANGL. A hassokor basket made of twinges or bullrushes. ¶ Col. rei rust. lib. 10.

— cano jam vimine textum

Scirpiculum ferrugineis cumulare hyacinthia.

Scirpiculus, parvus scirpus. Varr. 2. de re rust. c. 2. Nam mihi gregi in Apuleia hybernabant, qui in Rheatinis montibus æstuabant. Cum inter hæc bina loca, ut jugum continet scirpiculos, sic colles publi, cæ distantes pastiones, &c.

Scirpare, vel Sirpare, est sirpo τῷ χοῖνῳ. ligare. Vide Sirpicula.

Scirthoma, ονειρεύεται, & Scirthus, ονειρεύεται, tumor induratus cumulo aut modico dolore, originem trahens ab atra bile, aut à purita. Vide Gal. lib. 14. Methodi.

Sciscitor, Scisco, Scitum, Vide Scio.

Scissile, Scissio, Scissura, Scissus, Vide Scindo.

Scitamenta, orum, quid, Vide paulo suprà.

Scürüs. ¶ ονειρεύεται. VN escurien. ITAL. Shirato. GERM. Ein eichhörnchen. HISp. La harda ò esquilo animal noto. ANGL. A squirrel. ¶ Animal quod caudam pro teeto, atque umbra, quum est sub dio, habet: ονειρεύεται, τὴ ἡρά, id est, ab umbra caudæ. Vide Plin. lib. 8. c. 8.

Sclabina, cento. L. g. b.

Sclopus, vel Stlopus, sonus est qui ex inflatione buccatum erumpit. Persius Satyr. 5.

— Nec sclopum tumidas intendis rumpere buccas.

Scenipes, qui & Ipes ονειρεύεται, ίμες. Vermiculi sunt culicibus similes, nitrum oculos erudentes: quos rusticæ ampelitide terra encabant. Vide Galenum lib. 9. simpl. alias ονειρεύεται: vel ονειρεύεται. Arist. lib. 8. anim. c. 1.

Scobis, is: feminini generis, quod ab aliqua materia minutissimum decidit, dum vel per serram fecatur, vel terebra perforatur, vel lima politur. ¶ שְׁבָבָה schabab. πίνημα, περιπήνημα. GAL. Scieure, ou limeure. ITA. Risecatura, segatura. GERM. Sägmääl/seyßpan was vom sägen/feinende boren abselt. HISp. Las assaraduras de la lima ò de la madera. ANGL. Any poroder or dust that cometh of sawing, filing or boring. ¶ Holz. 2. Serm. Satyr. 4.

Vilibus in scopis, in mappis, in scobe quantus.

Consistit sumptus, neglecti, flagitium ingens,

Ten lapides variis lutulentæ radere palma, &c.

Plin. lib. 34. Alij climatam scobem in scibili cado coquent, in caninis, donec percoquatur figlinum. Iuven. Satyr. 14.

¶ tamen uno

Se modio scobis hac emendat servulus unus.

Col. lib. 7. c. 10. Nauseantibus suibus salutaris habetur ebumea Scobis. Aliqui dixerunt Scobs, sed non invenitur apud veteres.

Scobinæ, instrumentum fabrile quo aspredines laevigant: à scabendo. ¶ סְפִירָה petrifram. ἔιν. GAL. Vne rape, ou une lime. ITAL. Limarafia. GERM. Ein feylraspen. HISp. La escoria para limar madera. ANGL. A graver rober with borowers, use to shave hoves. ¶ A scobe, inquit Varro, lima dicitur. Plin. lib. 13. c. 37. Novissima asperitas, ut scopina fabri. ¶ VNde Descobinatus, teste Nonio, id est, defectus, sauciatus, abrasus. Varro Mel. ut citat idem Nonio, Sin autem delectatio-nis causâ venamini, quanto satius est salvis cruribus in circu expe-ctare quæ his descobinatis in sylva currere.

Scōdrā, Ptolemao lib. 2. c. 17. Vrbs Liburnia, hodie Sintarum vocant, sub Venetorum dominio. Vulgò Scutari.

Scœnicula: inter epitheta impuræ mulieris est apud Varr. 1. 6. de L. L. ubi exponit, Scœniculæ ab sceno nugario unguento.

Scolax. Gloss. Isid. Scolaces, quod nos funalia dicimus, eò quod sint scolæ, hoc est, intorti: hos Romani funes & funalia nomi-nabant.

Scölæcia, ærugo, à vermiculorum specie nomen accepit. ονειρεύεται. Fit ex Cyprio ære trito alumine & sale, aut nitro pati pon-dere, cum aceto albo quæcum acerrimo, trito (inquam) donec viride fiat, contrahâtque se in vermiculorum speciem. Vide Plinum lib. 34. c. 12.

Scölæcum, σκωλεκός, genus est coeci, in Attica & Asia nascentis, quod celeberrimè in vermiculum commutatur: unde nomen habet. Vide Plin. lib. 24. cap. 4.

Scolizæ, σκολιζæ, Oppiano inter pisces pelagiæ: oblique quibusdam.

Scolius, σκολιος, tortuosus, pravus. Scolium, Carmen est apud veteres celebre.

Scolopæx, σκολόπαξ. Avis est rostro oblongo, quam nonnulli gallina-ginem appellabant, Vne beccasse. ¶ Item piscis maris. GERM. Meerschnept, à longo & acuto rostro.

Scolopendræ, ονειρεύεται. GAL. Vne chenille. ITAL. Centopiedi, verme. GERM. Ein haarechtig rohrlin mit vil füßen. HISp. El ciento pies. ANGL. A rough worm with many feet. ¶ Animal à vermis terræ, pilosum, multis pedibus, unde & millepedam, centipedam, & multipedam vocant. Diversa tamen est ab ea multipedæ specie, quam Græci vocant oniscion, arcuatum serpentem, tactique le

sese contrahentem. Vide Plin.lib.9. cap.ult. ¶ Est & pescis ejusdem nominis à terrestris animalculi similitudine dictus, de quo idem lib.9. cap.43. Scolopendra, (inquit) terrestribus similes, quas centipedas vocant, hamo devorato omnia interanea evomunt, donec hamum egerant: deinde resorbent.

Scölöpendrium, ὄπολοπέδριον. GAL. Ceterach. ITAL. Ceteraco. GERM. Milzfrau. HISP. Deradilla. } Herba est quam alio nomine asplenium vocant, sine flore, sine caule, sine semine, pediculo nigro. Folia filiculae modo dividuntur, subter flavescentia, hirsutaque, superne viventia. Vulgus Pharmacopolarum Ceteracum vocant.

Scolopomacharium, ὄπολοπεζαῖον, ferramentum chirurgicum, ad paxilli figuram accedens, ut ratio nominis loquitur, cuius in excideadis radicitus verrucis formicisque usus erat. ὄπολομεζαῖον passim & diminutè scribitur.

Scolpus, sonus. Tern.

Scōlus, σκόλος, pagus est Boeotie non longè à Citherone, injundam habens sedem, atque asperam: unde natum est proverbium, Ad Scolum neque ipse accedes, neque alterum comitaberis. Autor Strab. lib.9.

Scōlymūs, cardui species. ὄπολονυμός. GAL. Artichaud. ITAL. Scarlollo, artichoco. GERM. Welchstiel. Strobildorn. HISP. Archaleco. Cardo arrociſe quees de comer. ANG. An artichoke. } Herba est ex genere aculeatarum, quam & Strobilum vocant, propterea quod capita ferrat pince nucis similitudinem referentia, mensis hodie gratissima: quæ vulgus Articocola vocat. Vide Plin. lib.22. c.22.

Scōmbrūs, ὄπολούς. GAL. Un Poisson appellé Maquerenau. ITAL. Scombro. GERM. Ein gattung eines meersfischs der ein wässer schwäbel farb. ist. HISP. El alache peſce. ANG. A makrell. } Genus pescis marini, cui in aquis sulphureus color est: extra aquam, qui cæteris. Hominum tanta est multitudo in mari Hispanico circa Carthaginem novam: ut vicina Herculis insula ab eo dicta sit Scombraria, teste Strab. lib.3. Laudabantur autem potissimum scombri ad garum confectionem, quod sociorum cognominabant: cuius bini congi singulis millibus numum permutabantur. Autor Plin. lib.11. c.8. } Scombri etiam sunt stolidi, insipidi, metaphora à salmis mutatice sumpta, quæ ingrata.

Scombraria, insula pone Carthaginem dicta à copiosa scombrorum pascione. Ea & Herculis insula dicitur. Strabo lib.3.

Scōmmā, Latinè cavillum dici potest. ὄπολονη σχενιά. σκύμμα. GAL. Un brocard & lardon, parole iniurieuse & pitquance: raillerie. ITAL. Motto, botton. GERM. Ein schmußwoort / ein stich mit dunctlen worten. HISP. Donaire motejando. ANG. A scoffe, à mocke. } Nam (ut Macrobius inquit lib.7. Saturn. cap.3.) est morsus figuratus, qui sæpè fraude vel urbanitate regitur, ut aliud sonet, aliud intelligatur; nec tamen semper ad amaritudinem pergit. Ejusmodi est illud in salsamentatij filium, Tace tu cuius pater se cubito solet emunzere. Item illud Ciceronis in Ganinium, unius diei Consullem; Olim Flamines, nunc Consules sunt Diales. Lædoria verò, eodem Macrobio teste, aperitum est convitium & manifesta contumelia, nullo festivitatib; ambiguitati veamento adumbrata.

Scōps, aratum, plural. Instrumentum quo pavimenta everruntur. ὄποιον γάλιμ. σκόπεργον, κόρημα. GAL. Un balay ou une verge à nettoyer. GAL. Scopa grana: a. GER. Bäsen. HISP. Escoba. ANG. A broome, à brushe. } Plaut. in Sticho, Mundixias volo fieri hic: ferte hoc scopas simulque arundinem ut operam omnium aranearum perdam & texturam improbam; Dejiciāmque earum telas. Dictæ scopæ, quasi scobæ: quod his purgamenta veluti scobem educimus. Hoc instrumento plentuntur fontes ob noxam quum cæduntur scoparum fasciculo manuali, circumducti per foræ, ut vibices rubentes existant in tergo. } Scopæ dissolutæ, proverbiali metaphoræ dicuntur homines nihil nulliusque prorsus consiliij. Cicero ad Artic. lib.7. Cæsarem vidi Minturnis ad viii. calend. Februar. manè quam absurdissimis mādatis: non hominem, sed scopas solutas: ut id ipsum mihi ille videatur irritandi causa fecisse. Idem in Orat. Scopas dissolvere dixit, pro eo quod est, tem prorsus imitilem facere: isti (inquit) quum dissolvunt orationem, in qua nec res nec verbum ullum est nisi abjectum: non clypeum, sed (ut in proverbio est) scopas mixi videntur dissolvere. Vide de hoc plura apud Erasmus in Adagiis. Scopæ manuales herbarū δράγματα dicuntur, quas Medici vocat manipulos: hoc est, fasciculi, quos una manu possumus apprehendere. Pli. l.24. c.15. Incipientibus hydropticis efficax, manubibus scopis ejus in tribus heminis aquæ decoctis usque ad tertias.

Scōpūlæ, arum, diminutivum. ὄποιον πόρων, τὸ κρεπίδιον. GAL. Un petit balay, escouette, verges à nettoyer, vergettes. ITAL. Picciola scova, scoveta. GER. Ein bæselin. HISP. Pequeña escoba. ANG. A little broome or brushe. } Col. lib.12. c.38. Scopulus aridæ myrti seria suffriatur.

Scōpālī, orum, dicuntur servi, quorum ministerium est ut scopis deveniant pavimenta sordentia. σκοπήτες, σκοπωτῆτες. GAL. Balieurs de maison. ITAL. Scopatori, pozzatori. GER. Bäsenknecht / die Knecht so das haus bußen sollen. HISP. Los que barren, barrenderos. ANG. Sweepers of the house. } Vlpian. tit. de fundo instructo. Si villa cultior sit, accedere instrumento fundi attenses, scopatios, &c.

Scopatio, militaris pœna olim, nunc fustuarium. Lucius.

Scopa regia, teste Dioscoride, à Latinis appellata est herba, quam Græci βίσμη nominant, folio quadrangulo, apij folio, flore anethi, semine odorato. Plinii vero sideritum campana latissimo est folio, e nomine intelligi voluit, vulneribus praecipuum, ut quæ vel præcisos nervos glutinare possit. Idem alibi, scopam regiam violæ genus esse affirmat, violarum spirans odorem, sed hoc foliis, non floribus.

Scopar, in l. Baio. pro cumulo frugum demessarum recto.

Scopas, σκόπης: nomen insignis statuarij, unus ex iis qui Mausolæum cœlavit, ut refert Plin. lib.35. c.6. Horat. 4. Carm. Od. 8.

Quæ aut Parrhasius procul, aut Scopas.

Scope, insula est in mari Lycio, apud Plin. lib.5. c.21.

Scopelitus, criminis genus in Arabia, cuius rei siebant ij, qui in inimici agrum scopelos, id est, lapides jecissent. Vlp.

Scopelos, σκόπελος, insula Asie Troiadi adjacens: cujus meminit Plin. lib.5. c.30. & 32.

Scōpēs, σκόπεις, aves sunt nocturnæ ex genere noctuarum, eadem cum iis quas bubones Latini appellant. Dictæ scopes, quasi σκόπεις ὄπων. Sunt enim rauæ & minimæ canoræ. Plin. lib.10. c.49. Non minantur ab Homero scopes, avium genus, neque harum Satyricos motus quum insident plerisque memoratos facile conceperim mente: neque ipsæ jam aves nascuntur.

Scopo, as, scopis purgo. } Scopo etiam vertunt, fodere, verberare.

Scopo, is, ere. Dion. Nestor. in Vocab. Scopo, as, prima, & scopo, is, tertia conjugatione declinari potest.

Scopæ, nanus: pumilus homo: à scope ave.

Scopeuma, genus saltationis.

Scopetes σκόπετης cavillator: unde σκοπετίκος, ηρός, cavillatorius, σκόπετης est cavillari, illudere.

Scoptula operta, quæ Medicis dicantur docet his verbis Cell. lib.8. cap.1. A cervice duo lata ossa utrinque ad scapulas tendunt: nostri scoptula operta, σκοπωτάνας Græci nominant. Ea in summis verticibus sinuata, ab his triangula, paulatimque latescientia ad spinam tendunt: & quod latiora quaque parte sunt, hoc hebetiora. Hæc Celsius. Latos humeros quidam vocant, alij ossa humeraria.

Scopulus, vide Scopus.

Scōpūs, i, meta ad quam sagittæ diriguntur. { πάρεδρος ματταράν. σκόπετης. GAL. Scope, but à quoy on vise. ITAL. Mira, segno, intentione. GERM. Ein zweck. HISP. Mirada, señal. ANGL. A march or butte to shooe at. } Inde manant proverbiales locutiones, Attingere scopum, Aberrare à scopo, & similes. Per metaphoram scopus accipitur pro fine illo quo mentem & propositum nostrum dirigitur. Cic. Attic. lib.15. Scopus enim hic est huic nostro nihil præbere. Scopus etiam in uva dicitur ramosum illud ex quo dependent acini. Varro 1. de re rustica cap.54. Quæ calcatæ uvæ erunt, earum scopi cum folliculis subjiciendi sub prælum, ut si quid reliqui habeant musti, exprimatur in euandem lacum.

Scopūlūs, i, est saxum eminens. סְלָהּ סֵלָהּ. σκόπελος, σκόπελος. GAL. Un rocher. ITAL. Scoglio. GER. Ein schrose / ein spüriger füraus gehender fels. HISP. Roca, o peña. ANG. A roche. } à verbo Græco σκόπετης, ut Servio placet: hoc est, à speculando, quod inde in mare patet prospectus: vel ab eo quod Græci pro eodem dicunt σκόπελος, quamvis etiam hoc δὲ τὸ σκόπελον dictum sit. Plin. lib.12. cap.14. Sabia regio à dextra maris scopulis inaccessa. Ad scopulum ire, pro Perire, & in nihil redigi, metaphoræ à navibus sumptu, quæ quum ad scopulum impingunt, dissolvi solent atque sumergi. Lucret. lib.2.

Nec tenet omnia paulatim tabescere, & ire

Ad scopulum spatio statis defessa vetust.

Gestare scopulos in corde dicitur is, qui nullâ movetur misericordia. Ovid. 7. Metam.

Hoc ego si patiar, tum me de tigride natam,

Tum ferrum, & scopulos gestare in corde fatebor.

Simile est illud Ovid. Eleg. 1. lib.3. Trist. Natus es è scopulis. } Est etiam scopulus interdum parvus scopus, hoc est, illud ad quod sagittas dirigimus. Sueton. in Domit. c.19. Nonnunquam in pueri procul stantis, præbentisque pro scopulo dispansam dextræ manus Palmam, sagittastanta arte direxerit, ut omnes per intervalla digitorum innocuæ evaderent.

Scopūlōsūs, adjективum, Scopulis plenus { σκόπελόδον. GAL. Plein de rochers. ITAL. Pieno di scogli. GER. Shrofchttig / vol schrofen vnd felsen. HISP. Lleno de rocas o peñas. ANGL. Full of roches. } Plin. lib.6. c.18. Dejectumque per scopulosa & abrupta, &c. } Per translatiōnem ponitur pro difficulti. Cic. 1. Verr. Intelligo quād scopuloso difficultique loco verser.

Scorbutus (vel scurbutus) morbus, quando propter splenis obstructionem impeditur attractio humoris melancholici, qui reliquo sanguini commixtus universum corpus tabida corruptione inficit: tum puniceis lituris crura defæcans, ex crassiorum sui partium decubitu, tum portione tenuiori sursum elata, teneras gingivas acri, cotrosiva, & putida carnis excrestentia vitiatis. Sic VViterus medicar. obs. lib.1.

Scordalus, i. Senec. epist. quæ incipit: Peream si est. 56. Adjice, inquit, nunc scordalum & futem depichensum, & illum, cui vox sua in balneo placet. Vide & epist. 83. & 84. suasor. ult. ejusdem Senec. Item Petronij indicem.

Scordūm, ij. { σκόρδετος. GAL. Scordeon on chamaras. ITAL. & HISP. Scordio. GER. Lacher Krautblanch / wasser batherig. } Herba est, teste Dioscoride, tam in montibus quam in palustribus locis nascens, foliis trilobatis, majoribus tamen & in ambitu non usque adeo divisis, caule quadrangulo, flore subrubro. Dictum scordion, δὲ τὸ σκορδός, hoc est, ab allio, cuius odorem refert & acrimoniam, teste Galeno lib.8. simpl. facultat.

Scordisci, σκορδίσκος, Pannoniae populi in Montisclaudij fronte, quo monte dividuntur à Tauriscis. Autor Plin. lib.5. c.25.

Scordiscus exponitur in antiqui Critici Lexico iφι=μων, i. ephippium & equorum phalerae Vnde scordiscarius qui taia equorum strata componit. Sic legendum apud Hieronymum, ubi Coriarius & Sordiscarius, pro Scordiscarius.

Scōrīa, x. { πάχη σκόρια. GAL. Escume de metal. ITAL. Schiuma & feccia del metallo. GER. Der schlack und schaum von einem metall. HISP. La bez del metallo. ANGL. The scoring or dross or metall. } Spurcita, sive sordes quæ ex metallo inter coquendum veluti spuma quædam expurgatur. Celos recrementum nominat. Sic enim habet medicina sua lib.5. c.18. Plumbi recrementum σκορπιος μελιδος & Græci vocant. Plin. lib.33. c.4. Spurcita in omni metallo scoria vocatur. } Ponitur interdum pro miseria: propterea quod qui in luctu constituti sunt, omni prorsus cultu neglecto, sordidati complicantur. Virg. ad Messal.

— & scoria patiar tabescere tali.

Scōrōdōn, { πάχη schum. σκόριδος. GAL. Ajo. ITA. Aglio. GER. Knoblauch. HISP. Ajo. ANGL. Garlick. } Herba est nulli non nota, quam La-

tinæ

tini allium appellant. Est & sylvestris allij genus quod Graeco nomine φίοσκόροδον, quasi allium anguinum appellatur. Scōrōdōprāsōn, σκόρωδης, herba est magnitudine porrum æquans, qualitatum porri & allij particeps.

Scōrpēna, genus pisces apud Plin. lib. 32. c. 11. Meminit ejus & Ambrosius, Scorpēna, inquiens, quoque castitatem immaculati connubij generi suo servat, non percutit, sed reficit.

Scorpiis, σκόρπιος, scorpis parvus, fœmina scorpii piscis.

Scorpioides, σκόρπιοειδής, scorpii formam habens.

Scorpiēs, σκόρπιος, Gemma est scorpionis colore. Plin. lib. 37. c. 11.

Scōrpīus, ij. & Scorpio, nis. Σκόρπιος ἡλικράχ. σκόρπιος. GAL. Scorpion.

ITAL. Scorpione, scorpio. GERM. Ein scorpion. HISP. Escorcion à alacran. ANG. A scorpion. Animal venenosum, caudâ fetiens: de cuius natura vide Plinium lib. 11. cap. 25. Scorpius etiam, sive Scorpio, cælestis signum. Col. Sol ingreditur Scorpionem xiv. calend. Novemb. Item militare instrumentum, ita dictum, quod parvis ac subtilibus spiculis inferat mortem: sive quod scorpionis similitudinem habeat, quum arcus hinc atque illinc chelarum similitudine præferant spiculum caudæ. Vulgaris Arcubalistam appellat. Gell. lib. 10. c. 25. Tela sunt & jacula, hastæ, spari, scorpii, &c. Scorpio, pro scorponis telo, ut catapulta quoque pro catapultario pilo. Oppius lib. 5. bellis civilis, Scorpione accuratius missus, atque eorum Decurione percussus, & ad terram defixus. Quidam etiam accipiunt scorpiū, pro genere tormenti, ut sunt rubi aculeati, vel flagellum virgarum, ut scutica habens in summitate glandes plumbeas. Quo quidem tormenti genere sapè legimus martyres afflitos fuisse. Plin. lib. 6. c. 56. Et in tormentis scorpionem Cretes invenisse ferunt. Præterea scorpius herba est semen habens ad similitudinem scorpionis, quæ valet adversus animal sui nominis: de qua Plin. lib. 32. c. 15. Est & scorpius pisces apud eundem lib. 32. c. 11.

Scorpionius, a. um, adject. ad scorpionem faciens. Plin. lib. 20. c. 1. Aliqui etiam ab eo scorpionum cucumin vocant, efficacissimum contra scorpionum iugum.

Scorpiurus, σκόρπιος, herba quæ & scorpius dicitur, semen habens simile scorpionis caudæ unde & nomen habet. Plin. lib. 22. c. 21.

Scōrtūm, i., meretrice, inde dicta, teste Festo, quod tanquam pellicula subigatur. Σκότιον zonah. πότην GAL. Putain publique. ITAL. Meretrice. GER. Ein hure oder hurenack/märz. HISP. La puta. ANG. An harlot of common brothell house. Omnia namque pelibus facta, antiqui scortea appellabant. Cic. pro Milone, Clodius semper scorta, semper exoletos, semper lupas ducebat. Idem de Arusp. respon. Quis unquam nepos tam liberè cum scortis, quam hic cum sororibus volutatus? Plaut. Men. sc. 2. a. 1. Hodie scortum ducam, & condicam aliquod ad cornam. Ibidem, sc. 2. a. 2. scult. a. 5. Prandi, potavi, scortum accubui. Idem Mostell. sc. 1. a. 1. Liber potare, amare, scorta ducere. Dicitur aliquando & de matibus præpostorè virorum libidini obsequentibus. Cic. pro Sexti. Nec mihi res erat cum Saturnino, sed cum scortarum locupletum scotto, cum sororis adultero, &c. Quo in loco Clodium intelligit. Plaut. Truc. Vel amare possum, vel jam scortum ducere. A. Dic mihi vin' parasitum te potesse ducere; S. Intellexisti lepidè, quod ego dicerem. Hinc apud eundem ita ex ambiguo loquitur Parasitus, Capt. sc. 1. a. 1. Iuventus nomen indidit scorto mihi; eo quia invocatus soleo esse in convivio. Nam in convivio sibi amator talos cum jacit, scortum invocat. Proprietamen scortum est corium animalium, præsertim eorum quæ crassiores habent pellem ac duriorem. σκότιον. Scortum, inquit Festus, pelles testium arteriorum. Nonnulli scortum idem etiam volunt esse quod scrotum, de quo vide suo loco.

Scōtūlūm, dimin. τὸ πορνίδιον, τὸ παρδάκιον. GAL. Petite putain. ITAL. Picciola meretrice. GERM. Ein hurlin. HISP. Pequeña puja. ANGL. A little harlot. Σ Catullus.

Scortillum mihi quum repente visum est

Non sanè illepidum nec invenustum.

Scōtēus, a. um, Coriaceus, pelliccus. σκότιον. GAL. Fait de cuir, ou de peaux. ITAL. Fato de pezzi di cuoio. GERM. Läderin. HISP. Cosa hecha de cuero o pelleja. ANG. Made of leather or of an hide. Σ Ovid. Fast.

Scortea non illi fas est inferre scatello.

Scortei numi, σκότινα ροπήματα, qui siebant ex corio. Donat. quoque in Comment. in Virg. pecuniam autumat ex corio bubulo præcis temporibus fuisse, & inde dictam pecuniam fuisse, quod ex pecore fieret.

Scōtōr, aris, Mereticor. Σκότιον zanah. πορνία. GAL. Paillarder. ITAL. Andare à meretrice. GER. Huren/oder hureney treiben. HISP. Andar tras putas o en puteria. ANGL. To haunt or companie with harlettes. Σ Terent. in Heaut. Scortari crebro nolunt. Idem in Adelph. Non est flagitium (mihi crede) adolescentulum scortari. Plaut. Pseud. sc. 7. a. 2. Edunt, bibunt, scortantur. Idem Asin. sc. 1. a. 2. Quando mecum patiter potant, pariter scortari solent.

Scōtātōr, is. verb. Mereticum sectator. Σκότιον zanah. ο πότης. GAL. Putier, paillard. ITAL. Putaniere, fornicator. GER. Ein huren/hurenjäger / hurenbul. HISP. Putañero, que anda tras putas. ANGL. An haunter of harlettes. Σ Cic. in Catil. O bellum magnopere pertinacendum, quum sit habiturus Catilina scortorum cohortem prætoriam. Plaut. Amphit. Vbi sunt isti scortatores, qui solli inviti cubant?

Scotia, pars Britanniae insulae, Regni titulo nobilis.

Scoti, Britanniae insulae populi, ab Anglis ad Ortum Tueda, ad Occasum Solveo flumine dirempti, mediterranea mons Cheviota discriminat. Horum olim tanta fuit feritas, ut humanis carnibus vescerentur: quod & ipsum testatur Hieronymus lib. 2. contra Iovinianum: Quid, inquit, loquitor de ceteris nationibus, quum ipse adolescentulus in Gallia viderim Scotos, gentem Britannicam humanis vesci carnis? Et quum per sylvas porcoium greges & armentorum pecudumque reperiant, pastorum nates & fœminatum papillas solere absindere, & has solas ciborum delicias arbitrari.

Scotica, circa radicem terram aperiens. Gl. A. L.

Scotina, σκότισσα, locus est apud Lacedæmonios, densis quercubus ambris, in quo Iupiter celebatur cognomento Scotinas: ut est autor Pausanias lib. 10.

Scotinura, obscuritas. Gl. g. b.

Scōtōma, σκότωμα. Verrigo capitinis, quum omnia quæ foris oculis occurunt, in gyrum circumagi videntur: quam & visus obtenuit, nonnunquam & casus solet comitari. Dictum scotoma quasi obscuratio: σκότωμα enim. Græcè tenebras significat: unde σκότωμα, Latini hoc mali genus veitigenem appellant.

Scotomus, cædes. Gl. g. b.

Scotusa, σκότυσσα, oppidum est in confinio Macedoniae ad Nessum amnum locum habens, quem καύσος κεφαλής, hoc est, canis capita appellant: in quo Romani & Etoli T. Quintio duce, Philippum Demetrij filium, Macedoniae regem, ingenti prælio superataunt. Strab. lib. 9.

Scræco. Scaliger in Varr. ad vocem Scrancia: Scræco videtur olim dictum: τὸ χρυσπένειον, quod verbum & hodie quoque in Gallia usurpamus, nempe cracher est screare, excreare, spuere. Sed

Scrama, teli genus, in ll. VVsigoth.

Scramasaxus, gladiolus, culter, quo cæsim secamus.

Scrancia à scræco esse potest: significat siccum.

Scrapta. Fest. Scratæ dicebantur nugatoriæ ac despiciendæ mulieres, ab iis, quæ scæta iidem appellabant, id est, quæ quis excreare solet, quatenus id faciendo se purgaret.

Scæta pituita. Gl. Isid. quia scætando ejicitur.

Scräo, as, Cum conatu quedam de pectore sputum ejicio. Σ πνιγατάρης. GAL. Cracher, ITAL. Carcassare, sputare per forza. GER. Mit Neusperen aufwürgen / gragsen. HISP. Escupir rossendo à gargajear. ANG. To spitte. Σ Plin. lib. 23. c. 1. Eadem in jumento, hominéque, phlegma aut sanguinem qui sereatur, talo ciretrigata sanat. Plaut. Curc. sc. 2. a. 1. de anu siticulosus: Tibi scætanti, siccæ, semisomnæ.

Scräetor, qui sereat. Σ πνιγατός. GAL. Τον πεντε cracher, ITAL. Sputatore. GER. Ein Foderer / der ron oder gragsen aufwürgen. HISP. Escupidor. ANG. He that spitteth. Σ Plaut. in Milite. Scretor sum itidem minimè succidus.

Scräibile, quod scætari potest. Σ πνιγλός. GAL. Qui on peut cracher, ITAL. Che si puo sputare. GER. Das gut aufwürgen oder auf zufo denen ist. HISP. Que si puede escupir. ANG. That may be spited out. Unde compositum Excreabilis. Plin. lib. 20. Pulmonum vitia excreabilia facit.

Scräetus, us, Ipsa scætatio. Σ πνιγατός. GAL. Crachement. ITAL. Sputamento. GER. Das reusperen und ron aufwürgen / aufkodern. HISP. Obra de escupir rossendo. ANG. Spitting. Σ Terent. in Heaut. Gemitus scætatus, tussis.

Scräntæ, meretrices dicebantur contemnendi causâ, quemadmodum blitidæ diabolares, &c. Varr. lib. 6. de ling. LAT. Apud Festum & Nonium manifestò legitur scæpta. Tintinnus Prilla, Rectis mecastor piculetæ posthumæ lectum hodie stratum vidi scæptum mulieris. Vide Scaligerum in Varr.

Scribā, vide Scribo.

Scriblā, penultima producta, genus cibi appellatum, quod in circuitu ad restis modum torqueretur. Σ ANGL. A tartre. Σ Hoc solum differens à placenta, quod sine melle coquebatur & ferventissima edi solebat. Mart. lib. 3.

Circunlat a diu mensis scriblā secundis

Trebant nimio sava calore manus.

Plaut. Dum ludi fiunt, in popinam pedisequi irruptionem facit: nunc dum occasio est, nunc dum scriblæ astuant, occurrere.

SCRIBO, is, pti, ptum, Cōscribo, opus aliquod compono. Σ πνιγατάρης. συντίθωμαι, λογγιζωμαι, συζητάω. GAL. Ecrire. ITAL. Scrivere. GER. Schreiben. HISP. Escribir. ANG. To write. Σ Cicer. Sed proxime scripsi de optimo genere dicendi, in quo, &c. Idem Lentul. lib. 1. Scripsi etiam versibus tres libros temporibus meis. Plin. lib. 12. cap. 14. Iuba rex iis voluminibus quæ scripsit ad C. Caesarum Augusti filium. Plaut. prolog. Asinar. Demophilus scripsit, Marcus vorit barbarè. Idem Men. sc. 1. a. 2. Nisi si historiam scribimus, &c. Horat. 2. Epist.

Prater cetera Roma mene poëmata consue

Scribere posse inter tot curas, totque labores?

Sicque Ovid. 4. Fast. Scribere annum, pro describere. Hinc & Scribens, pro Scriptore. Idem,

Denique non video de tot scribentibus unum.

Interdum tamen scribere accipitur pro literas exarare, Σ πνιγατάρης. Plaut. in Pseud. sc. 5. a. 1. Quasi in libro quum scribuntur literæ callamo, stylis me ulmeis conscribito. Cicer. Attic. Neque semper mea manu literas expectabis. Σ Scribere literas, est etiam Scribere epistolam, Plangus ad Cicer. Quod & simpliciter Scribere dicitur. Cic. ad Terentiam lib. 14. Nam ad me P. Valerius homo officiosus scriptit id quod ego maximo cum fieri legi, quemadmodum à Vesta ad tabulam Valeriam ducta essem. Plaut. Pseud. sc. 2. ad 4. Salutem scriptam dignum est dignis mittere. Idem in Curc. sc. 1. a. 3. Istoc nomine dum scribo, explevi ceras quartuor. (Verba sint Trapezitz acceptum referentis in tabulas.) Ibidem. Istic scriptum est ut faceres. (id est, in tabulis.) Σ Scribere alicui laudes & gratias. Gell. cap. 8. lib. 3. Σ Scribere alicui dicam. Plaut. Aulul. sc. 6. a. 4. Quandoque ponitur pro pingere. Plin. de Nicomacho pictore. Scriptit & Apollinem, & Dianam, Deumque Martem in leone sedentem, Vnde & picturas legere dicimus. Virg. 6. Æneid.

— quin protinus omnia

Perlegerent oculis.

Scribere notis, est celeriter excipere, & dictionibus decurtatis aliquid scribere, quemadmodum olim faciebant notarij, quibus etiæ non men à notis hujusmodi remansit, Quintil. lib. 11. cap. 2. Habemus sa- ne, ut qui notis scribunt, certas imagines omnium, &c. Σ Scriber leges, quod & condere, & dicere, facere dicitur. Cicer. Prose.

Rose. Amer. Ejus porro civitatis sapientissimum Solonem dicitur fuisse eum, qui leges, quibus hodie quoque utuntur, scripsit.

Scribere hæredem est instituere, facete. Martial. lib. 10.

Hæredem scripsit me Numa, convaluit.

Scribere servo libertatem, est ei libertatem testamento relinquere. Ulpianus in l. si servum. ff. de acquirend. vel omit. hæred. Quintil. declamat. 380. Crux scripta servo, vel libertas testamento. Idem Quintil. Scribere stigmata fugitivo. Numos alicui scribere, Per mensam scripturam dare, ut ait Bud. ex Plaut. in Asin. Scribere Milites, Liv. lib. 4. d. 4. Legiones, ibidem. Scribere delegatum. Cicero. pro Milon.

Scriptum, i, scripture, hoc est id ipsum quod literis mandatum est. חתָה כְּתַב מִכְתָּב. GAL. Escrit, escriture. ITAL. Scrito, scritura. GERM. Ein geschrift. HISP. Escriptura. ANGL. Any thing written, à writing. Autor. lib. 1. ad Herenn. Ex scripto sententia controversia nascitur hoc modo. Quum videbitur scriptoris voluntas cum scripto ipso dissentire. Cic. Luceio, Ardeo cupiditate incredibili, neque, ut ego arbitror, reprehendenda, nomen ut nostrum scriptis illustretur, & celebretur tuis. ¶ Scriptum facere, est scribendo victimum querere, vel potius scribam esse. Gell. lib. 6. c. 9. Cn. Flavio patre libertino natus, scriptum faciebat, i. scriba erat.

Scriptus, us, ui. Scriptum, sive scripture. חתָה כְּתַב מִכְתָּב. γράφη. ANGL. A writing. Gell. lib. 6. c. 9. Dicitur tabulas posuisse, scriptu sese abdicasse, de Cn. Flavio,

Scriptito, as, frequentativum est à verbo usitato scripto as, quod & ipsum frequentativum est à verbo usitato scribo. πλούς γράφω. GAL. Escrime souvent. ITAL. Scrivere soviente. GERM. Schreiben. HISP. Escrivir muchas veces. ANGL. To write often. Cic. Att. lib. 7. Et hæc, & si quid aliud ad me scribas velim vel potius scriptites.

Scriptio, nis, Actus quidpiam literis mandandi, sive id ipsum opus quod conscribitur. חתָה כְּתַב מִכְתָּב מִכְתָּב. γράψαν. GAL. Escriture. ITAL. Scritura. GERM. Ein beschreibung oder geschrift. HISP. Escritura, obra para escribir. ANGL. The act of writing. Cic. 5. Tusc. A quo non modò impulsu sumus ad philosophicas scriptiones, verum etiam lacessiti. Idem Dolabella, Oratjunculam pro Deiotaro quam requirebas, habebam mecum, quod non putaram: itaque eam tibi misi, quam velim sic legas, ut rem tenuem & inopem, nec scriptione magnoperè dignam, id est, non magnoperè dignam quæ literis māderatur. Ponitur etiam pro quacunque scripture, aut ipso scribendi actu. Cic. ad Attic. lib. 10. Crebro refricat littitudo, non illa quæ prodigiosa, sed tamen quæ impedit scriptionem meam. Varro. Avarus fœnerator, spe luci rem scripture duplicarat.

Scriptilis. Diomedes Grammat. lib. 1. Vox literalis, vel scriptilis appellatur, quia literis comprehendendi potest.

Scribā, a, Rerum publice gestarum iussu magistratus scriptor. חתָה כְּתַב chotheb יְהוָה sophér. γένουσιος. GAL. Escrivain, scribe, gressier. ITAL. Scrivano, cancelliere, notaio. GERM. Ein schreiber. HISP. Escrivano notario. ANGL. A scribe or notarie, & clerk. Liv. lib. 2. de Cneo Matio loquens, Ibi quum militibus stipendum forte daretur, & scriba cum Rege sedens pari ferè ornatu multa ageret. Et paulo post, Scribam pro Rege obtutus. Cicer. Rufino, Ad ea quæ scripsisti commodius equidem possem de singulis ad te rebus scribere, si M. Tullius scriba meus adesset. Scribæ dicuntur scriptum facere. Gell. 9. lib. 6. ¶ Scribarum decuriae. Suet. in Claud. c. 1. De Scribarum officio & corruptela. Plutarch. in Caron. Vicens. &c.

Scribātūs, Scribā munus & officium. Imp. Philip. in l. si ad scribatum. C. de appellationibꝫ.

Scribo, nis. Anastasius in Vigili. Quo auditio Augusta misit Anthemium scribonem cum jussionibus suis. In Theodoro, Per missus Martini scribonis, i. satellitis.

Scribello, scribo veteribꝫ unde conscribello.

Scripōris, operis alicuius auctor, qui quipiam literis mandat. חתָה כְּתַב metabbér. חותָם choēb יְהוָה sophér. γένουσιος. GAL. Escrivain. ITAL. Scrittore, composite. GERM. Ein schreiber. HISP. El que escribe componiendo libros. ANGL. A writer. Horat. in Arte.

Scriptor honoratum si forte repous Achillem.

Liv. lib. 1. Etsi tanta scriptorum turba mea fama in obscuro est. Donat. in prolongo Terenty. Indifferenter, inquit, omnis qui aliquid scripsisset, scriptor à veteribus dicebatur. ¶ Scriptor legum, legum laitor. פֶּרֶשׁ מְכֹוקֶק. γενομένη. Cic. ad Brucum. Neque solum ut Solonis dictum usitpem, qui & sapiens unus fuit ex septem, & legum scriptor solus ex septem.

Scriptoriūs, a, um, quod aptum est ut ex eo scribatur, seu quod ad scriptorem pertinet. γράφεις. GAL. Servant à escrire, ou à escrivain. ITAL. Cosa da escriver è da scrittore. GERM. Zu dem schreiben dienstlich. HISP. Cosa para escrivir è para escrivano. ANG. Belonging to writer or a writer. ut Atramentum scriptorium, μέλαν γεγριός, apud Cels. lib. 6. c. 4. Id autem quod subinde raditur, illini atramento scriptorio satis est. Idem lib. 5. Sed eadem medicamenta in calatum scriptorium conjicienda sunt, si que ori fistulae aptandus, inspirandum que ut ea medicamenta intus compellantur.

Scripturā, a, Scriptio, stylus, vel ipse actus aliquid literis mandandi. חתָה כְּתַב מִכְתָּב מִכְתָּב. γένη. GAL. Escriture. ITAL. Scritura. GERM. Ein geschrift. HISP. Escriptura. ANGL. A writing. Autor ad Herenn. lib. 3. Non sum nescius quantum suscepimus negotij, qui motus corporis exprimere verbis. & imitari scripture conatus sim voces. Scriptura, inquit, id est, scribenbo, vel (ut Cic. loquitur) scriptio. Et lib. 3. Reliquum scripturæ consumetur in exemplis, id est, reliquum ejus quod scribendum est. Idem Cic. Treb. lib. 15. Quum vero ea quæ scripture persecutus es, sine summo amore cogitare non potueris. Cæcina Ciceror, Genus autem hoc scripture non modò liberum, sed incitatum, atque latum esse quis ignorat? Velleius, Scriptura (status) indicat etatem. Diomedes lib. 1. Vaco scripture militis.

Scriptura ponitur aliquando pro vestigali quod p̄ceptitur à portoriis, seu pascuis: vel ipsa ratio eorum qui præsunt hujusmodi vestigalibus: & i. qui portus aut portoria curabant, vestigalia desribentes, aut colligentes, Magistri scripturæ, & portus diceban-

tur. Scriptura hujusmodi hodie est eorum mancipum, qui glandulos, & pascuos saltus redimunt. Plaut. in Trucul. Nam aduersum legem à me ob meam scripturam pecudem accipi, Fictique. Idem quod tu facis, faciunt rem male gerentes: ubi non est scriptura, unde dent, incusant publicanos. Quid sit hæc Scriptura docet Ascon. Pædian. in Divinationem. Item, Pecunij quique greges habebant, certam in singula pecudum capita pecuniam pendebant. Publicanis pro pastione, quæ Scriptura dicitur. ¶ Scripturæ magister, Qui vestigalia describant in portu, eorumque rationes conficiebat, φυγαδεψ. Cic. ad Attic. Magister scripturæ, & portus, quidam L. Carpinatus.

Scripturarii, olim dicebantur, teste Nonio, qui postea tabularij dicti sunt, quod scripturis & commentariis omnes, aut civitatum, aut provinciarum res complectentur. φυγαδεψ. Lucil. lib. 2. 6. Publicanus vero Asia fiam, ut scripturarius. ¶ Scripturarius ager: teste Festo, is dicitur qui publicus est, in quo ut pecora pascantur, neccesse est ut certum zæs pastor pendas publicano.

Scribōniūs Aphrodiseus, Orbilius servus atque discipulus, mox à Scribonia Libonis filia, quæ prius Augusti uxor fuerat, redemptus & manumissus. Hujus meminit Tranquillus.

Scrinium, à secernendo; area dicitur quâ servantur pretiosa ac secreta. חתָה קֵרְבָּן קְרֻבָּן. GALL. Coffret ou cabinet. ITAL. Scrigno casseta. GERM. Ein schrein / kisten / laden. HISP. La caja en que se guardan las cosas preciosas. ANGL. A coffer to keep precious things in. Plin. lib. 13. cap. 1. Alexander cepit scrinium unguentorum. Horat. 2. Epist. 1.

Et prius orto

Sole, vigil calamism, & chartas, & scrinia posco.

Idem 1. Serm. Satyr. 1.

Iam satis est, ne me Crispini scrinia Lippi

Compilasse putas, verbum non amplius addam.

Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Tript.

(Cum) Contigeris que tuam scrinia curva domum. (ô liber.)

Hujus diminutivum est Scriniolum.

Scrinatā, Scriniorum custos, id est, terum secretarum. γαρτελάς εαστ.

Scrobis, scrobis. חתָה פָּקַח תָּחַת חָרֶב שָׁחָטָה בָּרְבָּר. GAL. Vne fosse. ITAL. Fossa, buca poro cava da piantar vigna o arbori. GER. Ein grub. HISP. El hoyo para plantar. ANGL. A pitte or diche. Generis tam mascul. quam fœm. secundum Priscianum. Servius tamen ait magis masculinum esse quam sceminiutin, & citat Plautum, qui dixit Sexagenos scrobes. Quod vero Lucanus ait, Exigua posuit scrobe: id vult esse contra artem: Sunt autem Scrobes, fossiones, vel putei, vel foveæ intra terram manu factæ, ad vineas, vel arbores conserendas, vel ad metallæ, & quæcunque alia fodienda. Colum. lib. 4. cap. 1. Contenti bipedanea scrobe. Idem, ante annum quam poma disponere volés, scrobes fodo. ¶ Scrobis, etiam in nominativo dicitur, Colum. lib. 5. cap. 10. Sed scrobris cibano similis fiat.

Scrobiculūs, diminutivum. חתָה מְפִגְדָּה, תְּמָלֵה. GAL. Fossette, petite fosse. ITAL. Fossetta. GER. Ein grublin. HISP. Pequeño hoyo. ANGL. A little diche. Plin. lib. 21. cap. 5. Atque ita in scrobiculis seruntur, heminis facis circumfusis, Colum. lib. 1. 5. Et id quod à matre absconditum receffit, confessim à latere circumfoditur & scrobiculo facto ad imum solum præciditur.

Scrofa, x, Sus femina quæ scrotus causâ alitur. חתָה. GAL. Vne truyelle. ITAL. Porca vecchia, scrota. GER. Ein zuchtmot. HISP. Puerca ya vieja o parida. ANG. An old sow. Gell. cap. 6. lib. 18. Sus, quæ semel peperit porcetræ; quæ scrotus, scrofa dicitur Varro, Propterea matrem scrofam sua quæque hara suos alat oportet, quæ alios aspernatur. Plaut. in Capt. sc. 1. a. 4. Eorum si tu jusquam scrofam in publico conspexero, Ex ipsis dominis, meis pugnis exculcabo furfures. Col. lib. 7. c. 9. Scrofa probantur longissimi status, & ut sint reliquis membris similes descriptis veribus.

Scrofipascūs, qui pascit scrofas. חתָה גְּרוֹבֶּסְקָס. GAL. Porcher, qui paist ou nourrit les porceaux ou les truyes. ITAL. Norriore di porche. GER. Derden schrocinen zu essen gibt. HISP. Criador de pueras. ANG. A feede of old swine. Plaut. in Capt. sc. 1. a. 2. Tūm Pastores scrofipasci qui alunt furture sues.

Scrofulæ, propriæ dicuntur indurati adenes, in collo præcipue, & in inguinibus consistentes: ita dictæ à suis, qui peculiariter hoc morbo infestantur. חתָה קָדְמָה. GAL. Escrouelle. ITAL. Scrovole. GER. Trufe. HISP. Lamparones. ANG. The kinges evill, or an impostume in the teboat. Latinis strumas appellant. Vide Cels. lib. 5. cap. 38. & infra in dictione Struma.

Scrophæ, Tremelliæ, vir Prætorius fuit, Varronis & qualis, quem de familia sua cognomine ita inducit loquentem lib. 2. c. 4. rei rustic. Avus (inquit) meus primùm appellatus est Scropha: qui Quarstor cum esset à Licinio Nerva Prætore in Macedoniæ provincia relatus qui præsset exercitui, dum Prætor rediret: hostes arbitrati occasionem se habere victoria, impressionem facere cœperunt ita castra. Avus quem horaretur milites ut caperent arma, ac exirent contra, dixit celeriter se illos, ut scropha porcos, disjecturum: idque fecit. Nam eo prælio hostes ita fudit, ac fugavit, ut eo Nerva Prætor Imperator sit appellatus: & avus cognomen invenerit ut dicetur Scropha. Itaque proavus & superiores de Tremelliis nemo appellatus Scropha. Nec minus septimus sum deinceps Prætorius in gente nostra. Haec enim Varto.

Scrotum, Rugosus ille testiculorum sacculus, quem nonnulli etiam scortum appellant, quod quandam scortei seu coriacei facculi similitudinem referat. חתָה גְּרָזָה. GAL. La peau en laquelle sont contenues les genitoires. ITAL. La pelle che pende sotto i testicoli. GER. Der Hodensack. HISP. La bolsa de los cojones. ANG. The skinne or bid wher the stone is keped call'd the bacode. Scrotæ enim veteres appellant quæcumque ex aluta aut pelle constabunt.

Scrupelidūs, qui ægræ incedit, ab eo quod qui per scriptos & lapillos incedunt, difficile ingrediuntur. Hinc scrupelas mulieres veteres

tas vocabant, quæ tardè ingredenteruntur, aut difficulter consistentur. Actius apud Varr. Scrantia, scrupulae, stritabilis. lib. 6. de L. L. Scrupulum, aliter, Scriptulum, & eliso t. scriptulum, est pars in ponderibus. In chronologicis canonibus, scrupulum primum est pars sexagesima unius horæ: scrupulum secundum pars sexagesima unius primi; scrupulum tertium est pars sexagesima unius secundi, & ita in infinitum. Scrupulum Iudaicum pars millesima, Scaliger lib. 1.

SCRUPUS, i. Calculus, seu lapillus exiguus, pedes ambulantium offendens. { γύνης χατσάτος. λίθος, ψηφίς. GAL. Une petite pierre, ou gravouie. ITAL. Pietruzza, pietricella. GER. Ein steinlin. HISP. China à pedrezita. ANGL. A little stone. } Festus, Scrupi dicuntur aspera saxa, & difficultia attractatu. Duodecim scruporum lusus, apud Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. ita describitur:

Parva sedet tenuis instructa tabella lapillis:

In qua viciisse est continuasse suos.

¶ Scrupus etiam accipitur pro ænigmate, seu pro nodoso quoq; argumento. Gell. lib. 12. cap. 6. Quæ Græci ἔρυμα, Latini scrupos appellantur: tales etiam Græcis itidem ψηφει appellantur. Ea enim est genuina lectio: quanquam in vulgatis exemplaribus scrupos perperam legamus. Vide suprà in voce Scirpi.

SCRUPUS, a, um, quod est lapillosum. { λίθωδης. GAL. Pierreux, graveleux. ITAL. Sasso. GER. Vol steinlin ennd riss. HISP. Coasa de china à pedrezita, pedregoso. ANGL. Full of little stones or gravel. } Virg. lib. 6.

Spelunca alta fuit, vastisque immanis hiatu,

Scrupea, tuta lacu nigro.

Scruposus, idem. Lucanus,

Scruposique angusta vacant ubi littora saxis

Imposuit terra.

SCRUPULUS, i, diminutivum à scrupus, propriè lapillus brevis, & asper qui in calceo latens, plerumque nos ludit, pressusque dolorem creat. { γύνης χατσάτος. ψηφίς. GAL. Une petite pierre ou gravouie. ITAL. Scrupulo, picciola pietra, pietrella, pietruella. GER. Ein klein steinlin als die sind so ein oft in den schuhnen tragen. HISP. China à pedrezita. ANGL. A little stone in the shooe that an noyeth. Vnde pro solicitudine & difficultate ponitur. { תְּרַגְּנָן דְּאַגְּהָה רַאֲכָה חַרְדָּהָה. הַדְּבָרִים הַמְּשֻׁבְּצִים. GAL. Difficulté, scrupule, doute, souci. ITAL. Dubbio, difficultà, pensiero. GER. Ein zweyfel oder angst so einem im busen liegt / etwas das einem in seinem gemür trucht. HISP. Duda, cuidado, dificultad. ANGL. A difficultie, a doubt. } Cicer. pro Sext. Rose. Hunc mihi ex animo scrupulum evelle, qui me dies noctesque stimulat, ac pungit. Idem pro Cluentio. Hic tum injectus est homini scrupulus ac dubitatio. ¶ Scrupulus etiam, vel scrupulum, genus est exigui ponderis pendens tertiam partem drachmæ, hoc est, obolos duos. A Græcis dicitur ψηφει, hoc est, littera, quod alphaberum apud Græcos quatuor & viginti literas habet, in quo scrupula dividitur uncia. { GAL. Scrupule, le poix de deux oboles. ITAL. Scropolo. GER. Der drittheil eines quintins / Dann zweölff scrupel machen ein lod. HISP. Escrupulo. ANGL. The thrid part of a dramme. } Fannius apud Priscianum, In scrupulis trinis drachmam. Valer. Maxim. lib. 4. de Paup. Eadem gens nullum antè scrupulum auri habuit. Ovid. de remed.

Quinque parant marathri, scrupula myrra novem.

Cicer. Attic. Illud cognitum est nullum esse argenti scrupulum in illa insula. ¶ Scrupulus etiam mensura est in mètiendis terris, continens pedes quadratos centum. Colum. lib. 5. cap. 1. Igitur jugerum, ut diximus, habet quadratorum pedum millia xxviii. & dccc. qui pedes, efficiunt scrupula cclxxxviii.

SCRUPOSUS, unde scrupulosus. i. scrupis, sive lapidibus abundans. Item, difficilis, saxosus, salebosus, asper, &c. Vnde scrupulosa via: Plautus Capt. sc. 2. a. 1. Non meus scrupulosam victus commeat viam. (q. d. obsonia, quibus vescor, emptu facilius sunt. Mox, Asper meus victus sanè terrestris est.) Lucr. lib. 4.

Haud quaquam ratis scruposa relata est.

Apul. Florid. lib. 2. Pariter enim ut qui hærediolum sterilem, & agrum scruposum, metas rupinas, & senticeta miseri colunt. Vide & Scrupus, paulo antè.

SCRUPULOSUS, a, um, quod scrupulis abundant. { πολύψηφος, λίθωδης. GAL. Pierreux, graveleux, ou grumeleux. ITAL. Pieno di sassetti. GER. Voll steinlinen riss oder gruen. HISP. Lleno de aquellas chinias à pedrezitas. ANGL. Full of little stones. } Plaut. in Capt. sc. 2. a. 1. Non meus scrupulosam victus commeat viam. Hic scruposam habent emendatores codices, de qua voce vide dictiōnem præcedentem. Cicer. 4. Tuscul. E quibus, tanquam ex scrupulosis cotibus, enavigavit oratio. ¶ Per translationem accipitur pro anxi, trist, & sollicito. { οὐκέτι σπουδαῖς, δυσχερές, οὐκέτι περίεργος. GAL. Scrupuleux, trop curieux, plein de doutes & difficultez. ITAL. Pieno de dubij & difficultà. GERM. Angsthaftig, vol zweifels, oder tieff nachsuchens. HISP. Muy dudosof, cuidado, lleno de dudas. } Val. Max. lib. 1. Qui tam scrupulosa cura, parvula quæque momenta religionis examinare videntur. Gell. c. ult. lib. 20. Scrupulosa quædam & anxia in his commentariis erunt. Et paulò post: aut perceptu difficultia.

SCRUPULOSÈ, adverb. Anxiè, difficulter, religiosè. { ωτεραχεῖς, δυσχερῶς. GAL. Scrupuleusement, avec difficulté & chagrin. ITAL. Con difficultà & dubbio, scrupolosamente. GERM. Schröcklich, mit zweyfel und sorgfleckig. HISP. Con mucha cuida, muy dudosamente. ANGL. with docht or difficultie. } Col. lib. 8. c. 8. At quæ dono, vel aucupio contingunt, minus scrupulosè probantur, (id est, difficulter.) Quintil. Scrupulosè secta partitio, & inferiùs, scrupulosius.

SCRUPULOSISIME, admodum exquisitè, atque anxiè. Col. operis initio, Nec minus corporis gesticulatorem scrupulosissime inquirant, saltationis ac musicæ rationis studiosi, sic legendum correctè.

SCRUPULOSITAS, anxietas, difficultas. { תְּרַגְּנָן דְּאַגְּהָה רַאֲכָה. הַדְּבָרִים הַמְּשֻׁבְּצִים. GAL. Scrupulosité, difficulté. ITAL. Difficultà, pensiero. GER. Angsthaftigkeit, Nachgrublung. HISP. Cuidad, mucha duda. ANGL. Difficultie. } Colum. lib. 1. c. 1. In hac

autem turis disciplina non desideratur ejusmodi scrupulositas. Scrupulär, e, quod ad scrupulum pertinet. { γύνης χατσάτος. GAL. Apartenant à scrupule, du poix de deux oboles. ITAL. Pertinente à scrupolo. GER. Das zu einem scrupel gehört. HISP. Perteneiente à scrupulo. ANGL. Of the weight of the thrid part of a damne. } Plin. lib. 33. c. 8. Protinus dicunt quantum auri sit in ca, quantum argenti, vel æsis, scrupulari differentia.

SCRUPULATUM, per scrupula { γύνης χατσάτος. GAL. Par le menu, par scruples. ITAL. Minutamente à scrupoli. GERM. Bey den minsten stücklein. HISP. Desmenuzamente, por escrupulos. ANGL. By little stones, by little pieces. } Plin. lib. 22. c. 24. Scrupulatum quidem colligere, ac miscere vires, non conjecturæ humanæ opus, sed impudentia est.

SCRUTA, orum. { תְּרַגְּנָן בְּלֹוְיִם. γεντָא גְּרָמָעָת. GAL. Vieux fers, ou vieux drappeaux. ITAL. Stracci, baronzi. GERM. Alterley alt grumpel, und grumpel, werk das nicht viel mehr wert ist. HISP. Vestiduras viejas. ANGL. Old and worn garments. Attritæ usu vestes, dimidiatæ strigiles, & jumentorum solcæ, refixi clavi, idque genus alia vilissimi proxenæ venalia habent, quos antiqui scrutarios γεντָא גְּרָמָעָת appellabant. Horat. lib. 1. Epist.

Uteium manè Philippus

Vilia vendentem tunicalo scruta popello

Occupat.

Lucil. apud Gell. noct. Attic. lib. 3. Quidni? scruta quidem vendat scriatarius, laudat. Cæl. lib. Antiq. 10. cap. 6. Verbo Scruta, veteramenta significari puto omnifaria, quæ quoniam usu jam detrita sint, pretio item diminuta censeruntur.

SCRUTATIÀ, æ, Scrutorum venditio, γεντָא גְּרָמָעָת, ut Sagaria, cœnacula, linteatia. Apul. lib. 4. Scrutariam facitis.

Scrutarius, qui scruta vendit.

SCRUTILLUS, ventriculus fatus. Gl. Isid.

SCRUTÖR, aris, Inquiero, investigo. { ψευδόν χίππες ψεύτης δαράσσω, ιδούω, μινεύω. GAL. Fouiller, chercher soigneusement. ITAL. Cercare. GERM. Nachhin suchen / ergründen / fleißig erforschen. HISP. Buscar o escudriñar. ANGL. To searche diligentlie or to seek. } Cic. pro Rosc. Amer. Non excutio te, si quid forte ferri habuisti, non scrutor, nihil ad me pertinere arbitror. Plaut. Amph. Scrutabor, quod mihi num satis videor Amphitruo? Senec. cap. 1. de consol. ad Marciam, Dum à sanguine recentia sunt vulnera, & dignoscuntur recipiunt. Plin. lib. 4. c. 1. Polybius annalium conditor ab eo accepta classe, scrutandi illius orbis gratia circumvectus prodidit, &c. Horat. Epist. 18.

Arcanum neque tu scrutaberis ullius unquam,
Commissumque teges, & vino tortus & ira.

Plin. lib. 8. cap. 40. de canibus, Sed in venatu solertia & sagacis præcipua est, scrutatur vestigia, atque persequitur, &c. ¶ Legitus & scrutor apud antiquos activa voce: quod & Nonius annotavit. Unde compositum Perscruto, quo usus est Plaut. in Anulis Postremo hunc jam perscrutavi.

SCRUTATORIS, Investigator. { ψευδόν μεχαπές ψεύτης δορέσσω, ιδεύντης. GAL. Foulleur, chercheur. ITAL. Cercatore. GERM. Ein ersuchet / erforscher / nachhin gränder. HISP. Buscador escudriñador. ANGL. A diligent searcher. } ut Pallidus scrutator auii, Lucr. lib. 4. Stat. 3. Sylvar.

Quodquo legit mersus pelagi scrutator Eoi.

SCRUTINIUM, ij, Investigatio, inquisitio, à scrutor. { ψευδόν χέφης ψεύτης δημιουργός. GAL. Scrutin, inquisition. ITAL. Inquisizione, cercamento. GER. Ein erforschung/nach gründund / esuchung. HISP. Obra de escudriñar, buscamiento. ANGL. Diligent searching or seeking. } Apul. lib. 9. Postremum magistratibus placuit, obtinatæ denegantem scrutinio detergere.

Scudicia dicta eo quod circa caudicem terram aperiatur.

SCULCA. Meurs. in Gl. Græcob. Σκύλανη sculca, quasi exculcato, ex cubice.

SCULCATOR, qui sculcat. Meus. in Gl. Græcob. σκύλανης, truncatæ, πολύχελατος, exculcatores, exubitores.

SCULNAM veteres pro sequestro usurparunt, quasi sequulnam, quo verbo usus est Varro. Gell. lib. 20. c. 10.

SCULPO, is, pls, plur, Cædendo imaginem aliquam efficio, imaginem in materiam aliquam incido. { τέμνει πιττάριον πέρπην ψεύτης δημιουργός. GAL. Tailler, graver. ITAL. Scolpire. GERM. Etwas bildreect schneiden / graben / aufstechen. HISP. Esculpir o entallar. ANGL. To carve or grave. } & propriè in marmore & aliis lapidibus sculptura fieri dicitur: confitura vero in metallis qua solvi possunt, atque conflari, ut auro, & argento, & cæteris. Plin. lib. 36. cap. 4. Marmore sculpendo primi omnium inclauerunt Dipænus & Scyllis. Ovid. 10. Metam.

Interea niveum mira feliciter arte

Sculpsit ebur.

Diomedes tamen contendit sculpo Latinum non esse, ejusque loco scalpo dicendum esse. Dicendum est, inquit, scalpe re gemmam, & non sculpere. Quod si verum est, codices fere omnes mendosos esse opörteret, in quibus sculpere frequenter occurrit.

SCULPTÖRIS, verbale, qui sculpit. { πηγέον μεχαπέας πέρπην μικάκης. GAL. Tailleur, graveur. ITAL. Intagliatore, scultrice. GER. Ein bildschnitzer/bildhauer der etwas gräbt oder aufsteicht. HISP. Esculpidor o entallador. ANGL. A carver or graver. } Plin. lib. 20. cap. 13. Sculptores, & pictores utuntur. Idem lib. 35. cap. 5. Iam fuerat in Chio insula Malas sculptor, dein filius eus Micciades, &c. Vide Scalptor, supra.

SCULPTURÆ, æ, quæ auro, argento, ære, ferro, ligno, ebore, marmore, vitro, gemmâ opera nostra efficit. { πηγέον πιττάριον πέρπην μικλάκης. GAL. Tailleure, graveure. ITAL. Intagliatura, scultura. GER. Bildschnitzerey / das schnitzen oder graben zu bilden. HISP. Esculpidura, entalladura. ANGL. A carving or gravning. } Plin. lib. 16. cap. 40. Habent in sculpturis facilitatem, non ea Diomedes tamen dicendum esse contendit Sculpturam gemmaz, non

non sculpturam. Suprà in dictione Sculptura.
Sculp̄t̄lis, c. quod sculptum est: ut, Sulptibile simulacrum. { μηδε
μεριτάτην γένος. GAL. Gravé, taillé. ITAL. Intagliato, sculpiro.
GERM. Ein geschnittenes oder gegabren zu bildneret. HISP. Cosa escul-
pida o entallada. ANG. That is graved or carved. } Ovid. 4. de
Ponto, Eleg. 9.

Signa quoque in sella nossem formata curuli,

Et totum Numida scuptile dantis opus.

Numidam dentem vocat ebur è dente elephanti Numidici.

Sculpōnēæ, atum, Calcei ex lana confecti, Plaut. Casin. Qui queso po-
tius quam sculponeas, Quibus batnatur tibi os? Neivius, Sculponeis
batnenda sunt latera. { οὐσίαι ταῦτα νημα ἐγου. GAL. Souliers faits de
laine: Chaussons, Galoches. ITAL. Scarpa di lana. GER. Wollschuch oder
filzschuch. HISP. zapato de fieltro. ANG. Shoes of wool. } Cato Sculpo-
neas bonas alternis annis dati oportere familiæ rusticæ.

Sculptator, apud Veget. lib. 2. 15. ferentarij & levis armaturæ, quos
nunc sculptatores & armamenturas dicimus.

Scūrgum, οὐρεῖα. Germaniaæ urbs, in climate Septentrionali, Ptolemæo
authore lib. 2. c. 11. Vulgo Schmeben.

Scūrrā, æ, turpiter facetus, in jocando invercundus, & qui risum
audientibus turpibus dictis commovet. { γλωττικός, βαυολόχος. GAL.
Vu plaisir, un bouffon. ITAL. Boffone. GERM. Ein speywoogel/
lottersbub / Der nichts thut dann die Leut zu lachen machen. HISP. El
truhan o vano. ANG. A savire scoffer or flattering iester. } Cicero.
pro Quint. Memini, vetus est, de scurra multò facilius divitem,
quam parremfamilias fieri posse. Idem 5. Verr. Albam habebo ju-
dicem, cum hominem qui se scurram improbissimum existimari
vult, qui à scurris potius semper gladiator, quam scurra appella-
tus sit. Iuven. Satyr. 13.

Vrbani fugitivus scurra Catulli.

Plautus Mostell. sc. 1. a. 1. Tu urbanus verò scurra, deliciae populi.
¶ Scurra etiam apud veteres pro urbano. Plautus in Mostell. Tu ur-
banus verò scurra deliciae populi, Rus mihi tu objectas? Et in Tri-
nummo, — neque perjurius Quam urbani assidui cives, quos scurras
vocant. Iterum in Epidico. T. Scurra es. E. Scio te esse quidem homi-
nem militarem. Dici volunt scurram quasi sine cura: alij à sequen-
do, quod irridet Festus. Vide S. urris.

Scūrrilītās, Turpis & procacitatem dicacitas, neque temporis, neque loci,
neq; personarum respectum habēs. { γλωττική láthagh máhogh. Gw-
podeskia, gwawdewia. GAL. Plaisanterie. ITAL. Mestiero di compiacere
con molta disonestà. GER. Speywoeret/leichtfestigkeit mit lächerlichen vnd
ungereimten reden. HISP. Aquel habito de truhaneas. ANG. Malapert
scorning. }

Scūrrilis, c, qui movere risum cum turpitudine. { γλωττικός, βαυολόχος. GAL.
De plaisanteur. ITAL. Di Boffone. GER. Etwas grobpossechtig
oder schamper. HISP. De truhan. ANGL. Belonging to a malapert or
savocie scoffer. } Cicero. 2. de Orat. In quo non modò præcipitur, ne
quid insulsè, sed etiam si quid perridiculè possis, vitandum est
oratori utrumque, ne aut scurribus jocus sit, aut inimicus. ¶ Lu-
sus scurribus, i. urbanus. Valerius Maximus lib. 8. cap. 8. Ut enim
in rebus seris Scævolam, ita & in scurribus casibus hominem
agebat. Vide Scurra.

Scūrrillēr, adverbium, Proeaciter. { γλωττική láthagh máhogh. GAL. En bouffon, en
plaisant. ITAL. Boffonescamente. GER. Mit schamparen schimpfpossen.
HISP. Truhaneando assi. ANGL. Lik a savocie or flattering scoffer. } Plin.
Epist. 90. Qui hunc putamus domi facere, qui in tanta te, tam serio
tempore, tam scurribus ludat?

Scūrrör, aris, Scurram ago { βαυολόχος, gwawdewia. GALL. Plaisanter &
dire mots pour rire. ITAL. Fare il boffone. GER. Schampare vnd leis
chiftige possen treiben wie die lottersbuben. HISP. Truhaneas. ANG.
To scoff lik a savocie mocher. } Horat. 1. Epist. 18.

Scurror ego ipse mihi, populo in.

Idem 1. Epist. 19.

Scurranti speciem præbore professus amicum.

hoc est, turpiter adulantis,

Scurtia, scottea, flagellum è scotto, i. cotio. Gl. g. b.
Scūtālis, is, n. g. cotium, cuius loris habena consutis facta erat: sic ap-
pellatur, quod ex eo genere cotij scuta conficerentur. Liv. 8. bell. Ma-
cedon. Centum funditores ab Ægio & Partis & Dymis acciti. A
pueris in more quodam gentis, saxis globosis, quibus fermè arenæ
immixtis statæ littora sunt, funda mare apertum incessentes exerce-
bantur. Itaque longius, certius, & validiore istu quam Balearis fun-
ditor eo telo usi sunt: & est non simplicis habenæ, ut balearica,
aliarumque gentium funda; sed triplex scutale crebris suturis du-
ratum, ne fluxa habena volvetur in jactu glans, sed librata quum
sederit velut nervo missa excutitur. Alij scutale exponunt, id quod
reticulatum in medio fundæ. Ego vero existimo, habenam tripli-
cem reticulatam vocati scutale in funda. Constanti.

Scūtällä, vide Scutum.
Scūticā, æ, Genus verberis è loris facti à Greco σκύτη, quod corium
significat, vel pellem. { σκύτη. GAL. Escourgée, un foïet de lanieres de
uir. ITAL. Scourgegiata, staffile, bacchetta, sferza. GER. Ein läderine gey/
sel/ein geisel, auf läder riemen. HISP. Açoete liviano como para niño.
ANGL. A scourge or roippe. } Martial. lib. 10.

Scuticāque locis horridis Scitha pellis,

Qua vapularit Marsyas Celenas.

Rubore scuticā. Iuven. Satyr. 6.

Hic scuticā.

Horat. 1. Serm. Satyr. 3.

adgit

Regula peccatis, qua pœnas irroget aquas,

Ne scuticā dignum horribili scutere flagello.

Scutifiscum, vel Scutum, vasis genus, apud Catonem de reru. cap. 10.

& videtur ex figura Græca derivari à scutra. Est enim scutra, vasis
genus, quod & scutula dicitur. Plaut. in Persa.

Scutum, i. armorum genus, quo pugnantes corpus regunt. δοτὴ σκυ-
τα. hoc est, à cotio, sive pelle, qua obtegebantur. { ήδη maghēs
מִגְחֵה socherán. επιός, ὄπλος. GAL. Bouclier, rondelle, escu. ITAL.
Scudo, targa. GERM. Ein schilt der wan im streit braucht. HISP. Es-
cudo o pavez. ANG. A buckler or shield. } vel à sectura, inquit
Varro, quod à minutis confectum sit tabulis. Plin. lib. 35. cap. 30.
Scutis enim qualis apud Troiam pugnatum est, continuebantur. Cæs.
5. bell. Gall. Quo percussio examinato, hunc scutis protegunt hostes,
& in illum universi tela conjiciunt. Cicero 2. Tusc. Ignarus miles
ac timidus, simul ac viderit hostem, abjecto scuto fugiat quantum
possit. Virg. 8. Æneid.

scutis protecti corpora longis.

Ovid. 7. Epist.

Iacta super galeas, scutaque longa sonant.

Idem 3. Fast.

scutoque nepotem

Fert avus, hic scuti dulcior usus erat.

Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist.

gladioque latus, scutoque sinistrum

Subiicio.

Gellius cap. 13. lib. 9. Scutum projicere. Mox; Manlius iterum Scu-
tum scuto percutit. ¶ Differre à clypeo ostendit Livius lib. 1. ab
urb. Secunda classis Servij Tullij Romanorum regis dicebatur ea
pars populi, quæ æris LXXV. m. aut eo amplius, intta tamen centu-
rum millia, in censum deferebat: iisdemque armis trebatur, qui-
bus prima classis, præter loricam & clypeum, cujus loco scuto ute-
batur, &c. Idem lib. 8. ab Urbe, Postquam, inquit, stipendiarii facti
sunt, scuta pro clypeis fecere. Idem lib. 9. Clypeo & sarissa scutum
majus esse ait corpori tegumentum.

Scūrūlum, i, parvum scutum. οὐκέται. GAL. Petit escu. ITAL. Pi-
cioloscudo. GERM. Ein schiltlin. HISP. Pequeño escudo. ANGL. A little
buckler or shied. } Cicero 2. de nat. deor. Cum pelle captiva, cum
hasta, cum scutulo, cum calceolis repandis. Cæs. lib. 3. de bell. civ.
Quatuor biremes subjectis scutulis impulsas vectibus in interiore
partem traduxit. Plin. lib. 8. cap. 48. Gallianum tradit invenisse sagu-
la scutulis dividere. Erant autem Gallorum sagula virgata & scu-
tulata (vulgo faits à lausanges, id est, ἔργαστοι, ut dixit Virg. in
Æneid. Virgaris lucent sagulis. ἔργαστρα καὶ πλεύραις divisa fuisse
dixit Diodorus: cui πλεύραι (quæ tetragona sunt, ut maculae re-
tium: ob idque Varro in Parmenone, rete quadrangulam dixit)
scutula Plinio. Idem author ait alibi, araneas scutulato rete grasi-
fari, i. reticulato: at rete cum extenditur cancellatum est, & vir-
gatum, vel, ut loquitur Pollux, ἔργαστρα.

Scūrāriūs, qui scuta facit. { αὐτονοίς. GAL. Faiseur de boucliers
& escus. ITAL. Colui che fa i scudi à le targhe. GERM. Ein schilt
macher. HISP. El que haze escudos o pavez. ANGL. That maketh
buklers or shieldes. } Plaut. in Epid. Id modò videndum, ut mate-
ria suppetat scutatis.

Scūrātiūs, a, um, quod ad scuta pertinet. { αὐτονοίς. GAL. Appar-
tenant à bouclier, & escu. ITAL. Pertinente à scudo o targa. GERM.
Das zu den schilten gehört. HISP. Perteniente à escudo o paves.
ANGL. Belonging to bucklers. } Vnde Veget. lib. 2. In Romana mili-
tia habebant fabricas scutarías, & loricarias, quibus armorum
genera formabantur.

Scūrātūs, a, um, Scuto armatus. { επιτίθεμε. GAL. Garni ou armé de bou-
clier ou rondelle. ITAL. Armato di scudo o di targa. GERM. Der mit
einem schilt gerüstet ist, schiltknecht. HISP. Armado de escudo, esculado,
con escudo. ANGL. Armed with a shield. } Cicero 2. Philip. Agmine qua-
drato, cum gladiis sequuntur scutati milites, &c. Virg. 9. Æneid.
Tercentum scutati omnes volsiente magistro.

Scutra, genus vasis, à scuti figura.

Scutriscu m, vasis genus.

Scūtūlā, æ, forma rotunda, quales Aranea contextit. Inde scutulata si-
gura dicitur quæ telæ aranearum similitudinem habet. Plin. lib.
11. cap. 23. Quanta arte celant pedicas, scutulato rete grassantes.
¶ Est & scutula vasculi genus, unde diminutivum deducimus
scutella. { ηρυπή κεταράβ ωροφίδιον σπρώλος, πινάκιον. GAL.
Une platt escuelle, un petit plat. ITAL. Scodella. GERM. Ein kleine
schüsslen HISP. La escudilla. ANGL. A platter or dish. } Tacit. in vita
Agricola. Formam Britanniae quidam oblongæ scutulae vel bipenni
assimilavere. Martial. lib. 8.

Bessadem ad scutulam sexto pervenimus anno.

Idem lib. 11.

Sic implet gabatas, paropsideisque,

Et leves scutulas, cavasque lanceas.

A nomine scutum Diomedes deducit lib. 1. ¶ Scūtūlā, in arboribus
emplastratis. Plin. lib. 17. cap. 16. Ergo amputatis omnibus ramis, ne
succum avocent, nitidissima in parte quaque præcipua cernitur hilari-
tas, exempta scutula (ita ne descendat ultra ferum) cortici, impri-
mitur ex alia cortex par cum sibi germinis mamma.

Scūtēllā, æ, vasis genus rotundi concavi quo minutal ex carne, vel
oleribus in mesam exhibetur. { ηρυπή κεταράβ πιλοτοξ. GAL. Escuel-
le ou plat. ITAL. Scodella. GERM. Ein kleine schüsslen. HISP. Escudilla.
ANGL. A dish. } Est autem diminutivum à scutra; sicut à mitra,
mitella; aut certe à scutula. Cicero 3. Tascul. Eripiamus huic æ-
grirudinem. Quomodo? Collocemus in culitra plumæ, psaltriam
adducamus, hedycrum incendamus, demus scutellam dulciculae
portionis, aliquid provideamus & cibi.

Scūtūlātūs, a, um, scutula figuram habens. Ita

Scūtūlātā vestis, dicitur, quæ quibusdam orbibus, seu circulis, quasi
scutulis est distincta, ad aranearum similitudinem accedentibus.

Iuven. Satyr. 2.

Cerulea induitus, scutulata, & galbana rasa.

Hoc autem texturæ genere olim præcipue commendabatur Lusi-
tanæ. Id autem ferè erat ejusmodi, quale cernimus in aranearum
telis.

telis, quotum retia etiam scutulata dicuntur à Plin. lib. 11. c. 23. ¶ Est & scutulatus color, in equis præcipue commendatus, quem vulgus ab exiguorum pomorum rotunda specie *tomulum* appellat. Minuit ejus coloris & Palladius in *mense Martio*, cap. 13. & Isidor. lib. 12. cap. 1.

Scūtigerulus, à Plauto sumitur pro armigero, qui scutum domini gerit, qui & leutifer dicitur. § *άντιοφός*. GAL. Qui porte l'escu ou bouclier. ITAL. Chi porta scudo. GERM. Ein schiltbub / der einen schilt tregt. HISP. El que trahe escudo. ANGL. A page or cravell that heareth a shield to his master. §

Scyathos, insula est cum oppido in *Ægeo* mari prope Thraciam, ut scribit Pomponius Mela lib. 2. Vulgo Sciatu, σκιάθος.

Scybalum, quisquilia. Id vide Gloss. Cyr. σκύβαλος, stercus, retrimētum. Scylace, σκυλάκη. Vrbs citra Cyzicum, ut inquit Hecateus: Pomponius Placia & Scylace, parvae Pelasgotum coloniae.

Syclax. § *γῆ γῆρας*. Parvus canis, canis, catulus. ¶ Est præterea scylax, apud Suidam nomen insignis Mathematici, qui ad Polybij historiam scripsit Antigraphen.

Scylla, σκύλλα, filia fuit Nisi regis Megarensium, quæ Minois, paterni hostis amore capta, ut illū sibi beneficio aliquo demereretur, patrem purpureo capillo, in quo situm erat regni totius fatum, spoliavit; eumque hosti obtulit, tanquam futuri conjugij dotem. Verū quū se ab illo sperni videret, doloris impatientia in Cirim avem commutata est: Nisus autem in aliam avem sui nominis, quæ veluti tantæ adhuc impietatis penas à filia repetens, etiam nunc eam ubique infectatur. Vide latius hanc fabulam apud Ovid. lib. 8. Met. ¶ Fuit & altera Scylla, Phorei filia, quæ cùm mutuo Pici amore tenetur, indignata Circe, quæ Picum miserè deperibat, Scyllam sibi ab illo præferri, fontem in quo illa lavare sese solebat, noxiis herbis, beneficiisque infecit: cujus rei illa ignata, quum lavandi gratiā fontem ingressa esset, videt inferiorem corporis partem in caninos rictus esse commutatam: quam deformitatem tantoperè exhortuit, ut sese statim in vicinum præcipitaverit fretum: ubi & in fæcum mutata singitur Charybdi ex adverso objectum, præternavigantibus vehementer periculose. Tibull. lib. 4.

Non Scylla favo conterravit impetus orbe?
Cum canibus rabidas inter freta serpentet undas.

¶ De Scylla & Charybdi legendus Senec. epist. 80. § Ein sorgflicher felsen den schiffleutem im Sicilischen meer. § Vide latius hanc fabulam apud Ovid. 14. Met. ¶ Est item Scylla, genus pisces, quo maximè abundat Liris Campaniae amnis. Horat.

Afertur Scyllas inter murena natantes.

Martial.

Caruleus nos Liris amat, quem sylva Marica
Protegit: hinc scylla maxima turba sumus.

Scyllæ, loca in quibus scyllæ pisces capiuntur. Cic. de Leg. Agrar. contra Rœlum. Hac Lege Tribunitia Decemviri vendent agrum Campanum, accedit ei mons Caurus, accendent Scyllæ ad Minturnas.

Scyllæcum, σκυλλαῖον. Oppidum fuit in finibus Calabriæ, cuius meminit Strab. lib. 6. Virg. 3. Eneid. abjecto altero l. primam syllabam corrupuit, quum ait,

Caeruleisque arces & naufragium Scylaceum.

Vulgò Capo de Squillaci in Calabria.

Scyllæum, σκύλλα, promontorium Peloponnesi, ut Strab. lib. 8. restatur, in sinu Argolico juxta Hermonem, quo Scylla Nisi filia fluctibus ejecta creditur. Vulgò Capo Sciali.

Scyllas, σκύλλαι Herodot. lib. 8. vit quidam Scionæus, omnium ea tempestare hominum optimus urinator, qui etiam in naufragio ad Pelium factum, multam pecuniam Persis servavit, multa & sibi luxurians est. Hunc *Pausanias* Scyllin vocat, qui de eo sic scribit: Scyllis Scionæus homo cum Cyane filia classis Persicæ, qua Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando urinandoque præcedit ad Pelium montem, & Sepiada Magnesiæ: idque signum in Apollinis templo positum ab Amphictionibus, (quod erat commune Græciæ concilium) à Nerone principe Romanum translatum.

Scyllus, αὐτίς, σκύλλη. oppidum Achaïæ, ut Strab. scribit, quo Xenophon donatus est à Lacedæmoniis.

Scyllurus, sive potius Scyllurus, per i nostrum, pen. prod. σκύλλερος. Nomen viri proprium, qui ut Plurarch. autor est, quum relictis maribus filiis octoginta diem esset obiturus, hastilium fascem cuique ostendens, ut illum confringeret, jubebat. Id autem singulis se posse negantibus, ipse sigillatim educta pastilia omnia facile confregit. Ita docens illos, ubi unâ esse perseverarent, firmos ac potentes fore: imbecillos autem si separarentur ac dissiderent.

Scyminus. § *γῆ γῆρας*. GAL. Lionceau, le petit faon d'une lionne. ITAL. Leoncino. GERM. Ein jung Eeurolin. HISP. Leoncillo, hijo de leon. ANG. A Lyons whelp. § Significat leonis catulum, ut aliarum ferarum scylacia, Iulio Pol. autore. Lucr. lib. 5.

Ac catuli pantherarum scymnique leonum.

Scyphus, ī. § *γῆ γῆρας*. GAL. Un hanap ou tasse à boire, une coupe, un verre. ITAL. Coppa, tazza, bicchiero, gatto. GER. Ein trinkgeschirr / ein weiter bärcher. HISP. Cierro uaso para beber. ANGL. A cutte or tasse to drinck in. § Vasis pototij genus, quod propriè Herculi attribuitur, teste Macr. Saturn. lib. c. ca. 22. sicut cantharus Libero patri. Hoc veteres in sacris usi sunt, & in conviviis. Virg. 8. Eneid. Et implevit dextram scyphus. Horat. Epop. 9.

Capaciores affer huc tuer scyphos.

Plaut. Asin. sc. 4. a. 2. Scyphos quos utendos dedi.

Scyphium, σκύφιον, poculum σκύφιδες.

Scyra, insula in mari *Ægæo*. Hinc

Sevricum, coloris genus, apud Plin. lib. 33. c. 7.

Scyritæ, σκυρίται. gentes sunt inter Nomadas Indos, quæ narium loco foramina tantum habent. Plin. lib. 7. c. 2.

Scyros, σκύρος, insula est contra Magnesiam in Mari *Ægæo*, una ex Cycladibus Lycomedis regis patria: ubi Achilles puellarji habitu

bitu educatus, Deidamiam ejus filiam vitavit, & ex ea Pyrrhum suscepit, quæ ab hac insula & ipsa Scyria est appellata. Ovidius l. de arte amandi,

Scyria Euronio vieta puella viro.

In ea est urbs ejusdem nominis. Patet hæc insula, Plin. teste, longitudo viginti quinque millium passuum, ex qua lapidem integrum fluctuare tradunt, eundem comminutum mergi.

Scyriades, σκυριάδες, mulieres ex Scyro insula. Stat. 2. Achil.

Nec minus egressa thalami Scyriades ibant

Ostentare choros.

Scyrius, αὐμ, prima syllaba producta, σκύριος. Ovid. Epist. 8.

Sepè malis stupeo rerumque oblita, locique,

Ignara tetigi Scyria membræ manu.

Scytala, æ, vel Scytale, ες, σκυτάλη. Mus araneus Latinè dicitur. Col. lib. 6. cap. 17. Mùsque araneus, quem Græci σκυτάλης appellant: quamvis

exiguus, dentibus non exiguam pestem molitur. Plin. lib. 31. cap. 5. Eadem vis contra venenatorum omnium morsus, privatum scytalem & angues. ¶ Est etiam scytale, genus secretioris epistolæ quo

ad res arcianiores utebantur Lacedæmonij: unde & Scytale Lacedæmonica appellata est. Id autem erat hujusmodi, Imperatori ad belum proficisciendi Lacedæmonij surculum dabant teretem, alterumque omnino similem penes se retinebant. Deinde si quid secretoris rei incidisset, in loro quodam tenui prius ad surculum adaptato, quod visum esset præscribant, illudque minutum concisum ad Imperatorem mittebant, qui loro illo per surculum suum complicato, literisque coeuntibus, commodè quod scriptum erat, perlegebat. Vide de hoc plura apud Gellium lib. 17. c. 9.

Scytalis, σκυταλίς, parva scytale: bacillus, palangula: σκυταλίδη, digitorum ossa.

Scytolasagittipelliger, Hercules, Tertull.

Scythes, Iovis filius. Plin. lib. 7. cap. 56. Arcum & sagittam Scythem Lovis filium; alij sagittam, Persei, Persei filium invenisse dicunt lanceas Ætolos, jaculum cum amento Ætolum Martis filium. Scytha Herculis filius, à quo Scythiam appellatam esse, tradit Herodotus.

Scythes, Scytha, σκύθη, Scythia incola.

SCYTHIA, Σκύθια, Regio septentrionalis latissima, in duas divisa partes, Europæam & Asiaticam, quarum Europæa à Tanaidis ripis per Mæotidis & ponti Euxini littora, usque ad Istri ostia expanditur, Asiatica à limitibus oppositorum littorum in Orientem procurrit, Oceano à Septentrione, à meridie Tauro terminata. Vtiusque variæ ac propè innumeræ sunt gentes, ad bella magis quam ad ullam humanitatis studium idoneæ. Hominibus inter se fines nulliusque enim agrum exercent, nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta & pecora semper paucitibus, & per incultas solitudines errante solitis. Vxores liberisque secum in plaustris vehunt, quibus coriis, imbrrium, hyemisque causa tectis, pro dominibus utuntur. Iustitia gentis ingenis culta, non legibus. Nullum scelus apud eos furio gravius: quippe sine tecto & munimento pecora & armata habentibus, quid salvum esset si furati liceret? Aurum & argentum perinde asperiantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle vescuntur. Lanæ iis usus ac vestium ignotus. Et quanquam continuis frigoribus utantur, pellibus tamen ferinis aut murinis vestuntur. Hæc continentia illis morum quoque justitiam dedit, nec alienum concupiscentibus: quippe divitiarum cupidio ibi est, ubi & usus. Atque utinam reliquis mortalibus similis moderatio & abstinentia alieni foret: profectò non bellum tantum per omnia seculi terris omnibus continuaretur: nec plus hominum ferrum & arma quam naturalis fatorum conditio raperet. Scytha ab alieno imperio aut intacti, aut invicti manserunt. Darium regem Persarum turpi à Scythia submoveare fuga. Cyrum cum omni exercitu trucidarent. Alexander Magni ducem cum copiis universis deleverunt: Romanorum audire, non sensere arma. Gens & laboribus & bellis aspera. Vites corporum immenses. ¶ Nostra vero hac ætate coadunato exercitu numerosissimo, & rei bellicæ peritissimo feri ac furiosi illi lattices, in vicinum illis Polonia regnum excursions perpetuas faciunt: quos fortiter resistendo, & penè quotannis cedendo, Polonus bello assuetus à conspectu suo longè removet, & in vastis illis solitudinibus quasi obligat, nec in Germaniam, quam veluti murus, totamque Christianitatem ab excursione Turcarum, Moscorum, Tartarorum, & cæterorum gentilium tutatur, perrumpere patitur. Dicta est autem Scythia (ut placet Herodot. lib. 4.) à Scytha quadam Herculis ex muliere semi-vipera filio, fratre Geloni, & Agathyrsi.

Scythicus, αὐμ, adjecit. ad Scythus pertinens: ex Scythia ortus: unde Scythici smaragdi. Scythis usitatus, unde σκύθικη calceamenta. Etsi & σκύθικος, tetricus, crudelis, inhumanus.

Scytha, æ, vel Scythes, Σκύθη, qui ex Scythia est: ut, Anacharsis Scythes, apud Cic. 3. Tuse. Sunt autem Scytharum alij Europæi, alij Asiatici: de quibus vide supra latius in dictione Scythia.

Scythis, Patronymicum, fœm σκύθις, apud Ovid. 15. Metam.

Haud equidem credo, sparsa quoque membra veneno

Exercere artes Scyti ides: memorantur easdem.

Scythius, αὐμ, adjecit. σκύθιος, Virg. lib. 3. Georg.

At non quâ Scythia gentes Maoticaque unda.

Scythice, herba, à Scythia, in qua nascitur: glycyrrhiza vulgaris, quæ tamen & copiosa nascitur in Germania, præsertim agro Padeneensi, & in Hispania. Dodon.

Scythizo, Sythiso, σκύθιζα, Scytharum mores imitor: intemperanter bibo.

Scythismus, σκύθισμα, imitatio Scytharum.

Scython, is, σκύθης, nomen proprium viri nescio cujus, quem Poëta fabulanter pro suo arbitrio, modo in fœminam sese commutasse: modo rursus in virilem formam rediisse, Ovid. lib. 4. Metam.

Quid loquer? ut quondam natura iure novato

Ambiguus fuerit modo vir, modo fœmina Scyton.

Scythopolis, Σκύθεπολις, urbs est in Decapolitana Syrie regione, nomen habens à Scythis in eam deductis: quum antea à Liberi patus

patria nutrice ibi sepulta, Nysa diceretur. Autor Plin. lib. 5. cap. 18. Scytopolis autem sine aspiratione Libyæ oppidum est, ut ex Poly- stori sententia tradit Steph. Σευτονίδης.

Scythocauri, Ζεύθορωποι, populi Scythiae, Tauricae regionis juga in- colentes, qui (ut Solin. refert) pro hostiis advenas cedere con- fuerant. Meminit horum & Plin. lib. 4. c. 12.

S E

Se, Præpositio est ex earum numero, quæ quod extra compositionem non inveniantur, inseparabiles à Grammaticis dicuntur, διά. Com- posita vero divisionem sive separationem ferè significat: quemadmodum διά apud Græcos: ut, Separo, Seduco. ¶ Nonnunquam & privationem, seu negationem, à e: ut Secedo: d, ut Seduco: g, ut Segredo: i, ut Sejungo: l, ut Seligo, p, ut Separo: u, ut Sevo- co. Est & se pronomen reciprocum accusativi casus à genitivo sui auctor: quod etiam cum scipso componitur. Virg. 3. Eclog.

At mibi sese offert ultrò meus ignis Amyntas.

Plaut. Milit. sc. 1. a. 2. Me in ædes ad se duxit domum. Ibid. sc. 3. a. 2. Ex nostro hospitio eduxit se foras, Idem Pseud. sc. 2. a. 3. Ipsæ sese patinæ ferre faciunt. Idem Asin. sc. 3. a. 1. Vult placere sese amicæ. Idem Men. sc. 2. a. 5. Expedit ad sese, me ut item. Catulli de Com. Beren.

Sed quis se ferro postuleret esse parem?

¶ Se, veteribus etiam separatum, pro sine: ut Se dolo, quasi sine dolo: Laurenberg. vide Sed. ¶ In compositione aliquando est è Sex: ut sedigitus, sedecim, semestris. Aliquando ex semi, ut selibra.

Sebastæ, εσβατος schomeron οσβατος. Samariae oppidum, ab Herode instauratum: & in honorem Augusti Cæsaris ita appellatum, quum antea quemadmodum & regio ipsa Samaria diceretur, οσβατος enim Græci dicunt, quod nos Augustum. Vide Strab. lib. 16. & Plin. lib. 5. Stephanus etiam alteram Sebasten in Armenia collocat.

Sebastia, οσβατια, oppidum in Colopena, Cappadociæ regione: dēqua Plin. lib. 6. c. 3.

Sebastocrator, dignitas post despotam, testia post Imperatorē, Bulleng.

Sebastophorus, summus dux copiarum. Idem.

Sebastopolis, οσβατοπολις. Ponti Cappadocij urbs, Ptol. lib. 5. cap. 6. Vul- go Seastro.

Sebenimon, vestimenti genus. Hesych.

Sebennytus, οσβενιτος Steph. Vrbs in Ægypto: ubi & palus & amnis sunt cognomines. Vnde præfectura quoquo Sebennytica; οσβενιτικης νομος: & Sebennyticum Nili ostium, οσβενιτικης σόγος vocati con- stat: quod in duo alia dividitur: scilicet in Saiticum & Mende- sium, teste Herod. lib. 2.

Sebethos, οσβεθος. Fons apud Neapolim cuius aqua vicatim decur- tens, amnis ferè usum Neopolitanis præstat. Stat. lib. 1. Sylvar.

Et pulera tumeat Sebethos alumna.

Hujus Virg. Stat. & Colum. meminerunt: quod quidem nomen cum t littera procul dubio scribendum est, et si sciām esse qui Saberthus per legant. Testis est, ut alia omittam, tabella marmorea vetu- stissima Neapoli in murorum fundamentis reperta, quæ habet: P. Mevius Eutychus ædicularum restituit Sebethos.

Sebethis, idis, fœm. gen. Virg. 7. Aeneid.

Nec in carminibus nostris inditus abibis,
OEBale, quem generasse Telon Sebethide nympha
Fertur.

Sebinius, οσβενιτος. Lacus circumpadanæ regionis, è quo Lolius amnis nascitur, teste Plin. lib. 3. c. 19.

Sebitæ, arum, οσβενιτæ, populi Ægyptij Nili insulam incolentes, non procul à Meroë, Sebitæ dicit, quasi advenæ, eo quod Psmmitichum regem fugientes, in Æthiopiam commigrarint. Vide Strab. lib. 17.

Sebum, quod & sebum, & sevum, pingue in fine carnis animalium, quod siccum, fragile, nec ad ignem admotum facile liqueficit; & cum liquefactum fuerit, iterum concrescit. ¶ ηνος. GAL. Suif. ITAL. & Hisp. Sevo. GER. Onschlit. ANG. Scrivere or tallovo. ¶ Unde Sebaceus, a, um, quod ex Sebo, sive sevo, confectum est, οσβενιτος: ut, Candela sebacea, vide Sevum.

Sebaceus, a, um, ex sebo factus. Apul.

Sebastæ, N. in Armenia, sub P. Constantinopolitano.

Sebo, as, ex sebo formo: ut Sebare candelas; aliter, sevare. Columell. lib. 1. cap. 22.

Sebæcæ, verbum, Sevo obducere. ¶ οσβενιτος. GAL. Mettre ou induire de suif, faire suif. ITAL. Ognere con sevo. GERM. Mit unsichtie bedecken oder bestreichen/unschlittet ketzen machen. Hisp. Ensevar, untar con sevo. ANG. To smere over with sevost or tallovo. ¶ Colum. lib. 1. cap. 22. Fieri autem ritus majorum etiam illa permittit, fat pinsere, faces incidere, candelas sebare. Quid autem propriæ sit Sebum, sive sevum, & quomodo differat ab adipi & pingui, abundè suprà explicavimus.

Secalæ, neutr. gener. { ANGL. Rie. ¶ Frugis genus tantum ad arcendam famem tenuorem utile, fœcunda, sed gracili stipula. Huic milium in Italia miscetur, panisque sit melior. Galli, inquit Ruell. una litera derrita Seelam vocant: de quo vide Plin. lib. 18. cap. 16.

Secamētum, vide Seco.

Secovia, Secaco. V. E. Germaniaæ, sub A. Salisburgensi.

Secedo, is, secessi, sum, Scorsum ab hominum frequentia recedo. ¶ ιδον halach. οσβενιτος. GAL. Se retirer à part & à l'escart.

ITAL. Partirsi, andar via, venir. GERM. Nâbend sich weichen/dannen weichen/etwam hin von den Leuten gehen. Hisp. Retraherse o partarsi.

ANG. Toga a part frome other. ¶ Plaut. in Amph. Secede huc tu Sofia.

Idem Capt. sc. 2. a. 2. Socede huc: Sunt quæ ex te solo sciscitari volo.

Idem in Cureul. sc. 2. a. 2. Fugite omnes, abite, & de via discedite. Liv.

10 bell. Maced. Posteaquam venisse eos nunciatum est, secessit in par-

tem interiorum cum duobus amicis, totidem custodibus corporis,

Ovid. lib. 4. Trist. Eleg. 8.

Sed modò, quos habui, vacuos secedere in hortos.

Idem Eleg. ult. lib. 3. Trist.

Nec quo secedam locus est. (sup. studiorum causæ.)

Secessio, nis, Secessus, discessus, sive recessus in locum sectiorem. ¶ ιδον sarón. οσβενιτος. GAL. Retirement à parti, separation, retraite. ITAL. Partimento, commiato, partita. GERM. Abreitung oder abtretung in ein sonderbar ort. Hisp. Partida à lugar secreto. ANG. A going a part. ¶ Hinc secessionem scriptorum dixit Cicero pro Murena, pro secreta collocutione quæ sit sine attributis, non sine suspitione conspi- rationis. Etenim, inquit, seductiones testium, secessiones scriptorum animadvertis. ¶ Ponitur aliquando pro seditione, quum populus in diversas partes discedit. Cicero pro Ligario, Secessionem tu illam existimavisti, Cæsar, non bellum. Cæs. lib. 1. de bel. civil. Nulla secessio populi, &c.

Secessus, us, ui, Discessus in locum solitarium, minùsve frequentem.

¶ ιδον sarón. οσβενιτος. GAL. Retraite, le lieu où on se retire à parti.

ITAL. Luogo dove si retira. GERM. Abreitung / absündering von den lanten. Item, ein still vnd abgesündert ort. Hisp. Retrahimen- to, lugar secreto donde nos recogemos, apartamiento. ANG. A going a part frome other: also a place where one goeth a part. ¶ Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Carmina secessum scribentis & otia querunt.

Quint. Cicero quoque in hos studiorum secessus excurrit. Item

Suet. in Aug. c. 72. Ex secessibus præcipue frequentavit maritima.

¶ Nonnunquam locus ipse secretior, & ab hominum turba aspe- ctuque remotus. Virg. 1. Aeneid.

Est in secessu longo locus.

Plin. Epist. 13. lib. 2. Ille meus in urbe, ille in secessu contubernalis: id est, in villa. Idem Epist. 15. lib. 3. Petis ut libellos tuos in secessu legam. Secessus avium. Idem lib. 10. c. 29. Sed in secessu avium & noctuæ paucis diebus latere traduntur.

SECERNO, is, secrevi, tum, Divido, separe, discerno, segrego.

¶ ιδον hitdil חבדיל biphrad biphrad. οσβενιτος, αφοιζω, ιερην, διπ- αρισ. GAL. Separer, mettre à parti. ITAL. Spartire, dividere, se- parare. GER. Von einander scheiden oder abtheilen / absünderen / vns- verscheiden. Hisp. Dividir o apartar. ANG. To separat or sever. ¶ Cicero Luceio, Si à continentibus tuis scriptis secernas hanc quasi fabulam rerum eventorumque nostrorum. Cicero in Casil. Secer- nant se mali à bonis. Idem in Amicit. Secerni autem blandus ami- cus à vero, & internosci tam potest adhibita diligentia, quam omnia fucata & simulata à sinceris atque veris. Horatius in Arte,

fuit hac sapientia quondam;

Publica privatis secernere sacra prophani.

סבדר סברת ספרה טפורה mphoradh סבדה. εσβενιτος. GAL. Separé & mis à parti. ITAL. Separato, messo divisamente. GERM. Abgesündert, abgeschieden. Hisp. Apar- tado, puesto apartadamente. ANGL. Severed, ant put à parti. ¶ Cic.

1. de nat. deor. Habent igitur suam spharam stellæ inertantes ab ætherea conjunctione secretam & liberam. Virg. 8. Aeneid. Secre- tosque pios, id est, ab impiis separatos. ¶ Interdum idem est quod selectus. Quintil. lib. 9. a. 1. Secretæ & extra vulgarem usum posi- ta, ideoque magis nobiles, ut novitate auctem excitant, ita copia satiant. Idem Secretus & jam consecratus (Orator senior.) Et Liv.

lib. 9. d. 4. Nihil secretum alter ab altero habebat (i. habebant omnia inter se communia.) ¶ Migrat interdum in nomen, & admittit comparationem. Colum. lib. 9. cap. 4. Probatis apibus destinari de- bent pabulationes, eaque sint secretissimæ, ut noster Maro præ- cipit, vidua pecudibus, aprico, & minimè procelloso cœli statu.

¶ Secretum locum dicimus, solum, & quasi à ceteris separatum,

Cic. 2. de Legibus, Loco publico, privatōne: celebri, an secreto: alie- na civitate, an tua: in castris, an foro dicas, interest plurimum. ¶ Se- cretum petere, est secretò remotisque arbitris colloqui velle. Sueton.

Avia Ausoniaæ secretum petenti denegavit, i. petenti ut secretò cum aliquo loqueretur. Plin. in epist. Paucos post dies ipse me regulus con-

venit in prætorio judicio; illuc me persecutus, secretum petit, i. peti- vit, ut mecum secretò loqueretur.

Secretum, i. pro secessu. ¶ ιδον χέδηρ. διπέρφων. GAL. Secret, un lieu re- tire & separé, où on se retire à parti d'avec les autres. ITAL. Luogo do- ve si retiuisco separamente. GERM. Ein abgesündert heimlich ort an dem einer von den lanten ist. Hisp. Lugar secreto do nos recogemos apartadamente. ANGL. A place separated a part. ¶ Plin. Epist. 1. lib. 1. Quam pulchrum illud, quam dulce secretum, quantum ibi antiqui- tatis? Quintil. Secretum sibi facere etiam in turba. Idem, Situ secre- ti consumi scripta. Hactenus eloquentia secretum habet. Idem, Sec- retum quærit studia. Sueton. in Othon. cap. 10. Secreto captato codicillos exaravit ad sotorem consolatorios. GAL. Se'ntant retiré en son cabinet: vel en quelque lieu à l'escart. &c. Idem in Claud. cap. 10. Secretum desiderate. (i. secessum.) Exclusus inter ceteros ab insi- diatoribus Caij, cum quasi secretum eo desiderante turbam sub- moverent, in diaram, cui nomen est Hermæum, recesserat. ¶ Ali- quando secretum accipitur pro re arcana quam nulli temere com- municamus, sed apud nos tacitam servamus. ¶ ιδον sodh. διπέρφων. GAL. Secret. ITAL. & Hisp. Secreto. GERM. Verbogene vnd heimlis- che sachen. ANGL. Any privie and close thing. ¶ Quintil. lib. 11. cap. 1. Profert enim mores plerumque oratio, & animi secreta detegit; Ovid. 2. Metam.

Et legem dederat sua ne secreta viderent.

Sueton. in Aug. c. 66. Secretum de comperta Murenæ conjuratione uxori Terentiae prodit (Mæcenæ.) Ovid. Eleg. 6. lib. 3. Trist.

Cuique ego narrabam seceri quoquid habebam.

¶ Item, Secretum petere i. velle secretò colloqui. Sueton. in Tib. c. 25. & in Calig. c. 23. Item, Secretum agere, idem in Tib. cap. 60. ¶ Secre- tum rei pro re arcana, Gell. c. 23. lib. 1. Mulier fit audiendi cupidior secretum rei. Cœna secretior, Suet. in Aug. c. 70. Cœna quoque ejus secretior in fabulis fuit, &c.

Secretò adverbium, id est, id est idler, occulte, sine arbitris. Plaut. Amph.

Mirum quid solus secum secretò ille agat. Cicer. Attic. lib. 7. 12. 8.

Vna Formias venimus, &c. ab hora octava ad vesperum secretò colloqui

collocuti sumus. Comparat. Secretius id est, separatiū. Colum. l. 11. cap. 1. His diebus commode instruuntur horti, de quibus suo loco dicam secretius, ne inter hanc quasi turbam operum, negligentius olitoris officia descripsisse videar.

Secretarius, cui secretum commissum est, seu scriba in secretario. Dacyrus in Spec. Mon. Statim alios dijudicare & despicer incipiunt, se sanctos jam Deique secretarios existimant, & hinc idem est, cum eo, qui ἀποκρίνεται alias dicebatur, Meurs. Gloss. Græcob.

Secretaria, secretæ artis exercitamenta. Apul.

Secretarium, locus ubi secreta, seu arcana habentur.

Secrētio, nis, verbale, Separatio, divisio. פְּלִגְהָהָה פְּלִגְהָהָה pelugħħah פְּלִגְהָהָה. נַעֲמֵד הַנְּאָמֵד נַעֲמֵד GAL. Separation. ITAL. Separations. GER. Absünderung. HISP. Apartamiento. ANG. Separation or putting a part. Cicero 1. Tuscul. Est enim interitus quasi discessus, & secretio ac diem p̄tus earum partium, quæ ante interitum junctione aliqua tenabantur.

Sēcēpitā, interprete Festo, Culter est ferreus, oblongus, manubrio eburneo, rotundo, solido, juncto ad capulum argento, aurōque fixo clavis æneis, ære Cyprio, quo Flamines, Flaminis virgines, Pontificesque ad sacrificia utebantur: à secundo dicta τοπι. Suet. in Tib. c. 26. Nam & inter Pontifices sacrificanti simul pro fecespita plumbeum cultrum subjiciendum curavit. Idem atibi ait, Secespita, alij secutim, alij dolabram ænam, alij cultellum putant.

Sēcīvūm, inquit Festus, à veteribus dicebatur libum, quo in sacrificio fecespita fecabantur.

Sēciūs, adverb. quidam à secūs. (i. aliter,) derivant: quidam à ferō: unde quādoque sumitur pro positivo, quandoq; pro minus, vel tardius. פְּנַתְּחָה, נַעֲמֵד. GAL. Moins, autrement. ITAL. Meno, altamente. GER. Dest minder, langsamer. HISP. Menos, en otra manera. ANG. Or olles, otherwise. Virg. 2. Georg.

nec secius omnis in unguem

Arboribus positis secto via limite quadret.

Apul. Nec eo secius approbabitur tibi nunc etiam firmitas animi mei. Accius Ampibryone, ut citat Festus, Si fortè paulo quam dixi veniam seciūs, id est, tardius. Suetonius in Cas. cap. 8. Nec eo secius majora mox in urbe molitus est. Idem in Neron. cap. 24. Desstituit ante decursum, nec eo seciūs coronatus est. (i. & nihilominus.) Plaut. Capt. sc. 3. a. 2. Quasi servus meus si essem, nihil seciūs fuisti obscuriosus. Idem Menach. sc. 7. a. 5. Hæc nihil mihi videntur esse seciūs, quam insomnia. (i. nihil minus mihi videntur esse aliter, quam somnia.

Sēclūdo, is, Seorsum claudio, sejungo, disjungo. חַנְגִּיר hisghir, heħdil p̄n chalak. דְּמֻלְּכָה. GAL. Enfermer à part. ITAL. Serrare, chiudere. GER. Nåbend sich beschließen: item, ausschliessen. HISP. Cerrar, apartar. ANG. To shute a part. Cicero. 1. Tuſc. Nam qui se humanis vitiis contaminassent, & se totos libidinibus dedidissent: iis devium quoddam iter esse, seclusum à consilio deorum. ¶ Quandisque excludo. Virg. 1. Æneid.

Solvite corde metum Teucri, secludite curas.

¶ Secludere vitam corpore, dixit Plautus, pro occidere.

Sēclūsa sacra, à prisca dicibantur, que Græci μυσήσα appellant: ab eo quod separata, ac seorsum clausa, à nobis propter sanctitatem aliquam esse debeant, id genus sacra Plinius appellat operanea, quod in opero occulta sint, ne oculis profanorum obvia polluantur.

Sēclūsōnum, iij, in quo aliquid seorsum concluditur. פְּנַתְּחָה oſfār. דְּמֻלְּכָה. GAL. Un lieu de reserve, où on enferme quelque chose à part. ITAL. Luogo dove si ripongono le cose divise. GER. Ein ort in das man etwas nährend sich beschleust. HISP. Lugar donde recogemos algo apartadamente. ANG. A place where any thing is shute a part. Varr. 2. de re rust. cap. 5. Quum opus sunt, ex hoc aviario, ut sumantur idoneæ, excluduntur in minusculum aviary, quod est conjunctum cum majori ostio, & lumine illustriore, quod Seclusorium appellant.

Sēco, as, secui, sectum, Præcido, amputo: item divido, distribuo. פְּנַתְּחָה ghazár בְּתַבְּרָה חַתָּאָה. תִּפְנַתְּחָה, מְגִיא. GAL. Couper, trancher, tailler, scier. ITAL. Tagliare, segare, spartire, dividere. GER. Schneiden/hauwen HISP. Cortar, partit. ANG. To cut, to cut of or a sunder. Colum. lib. 2. Quum secueris autem herbam medicam, sapientiam rigato. Plautus Mercat. Vel ut scias me amare, cape cultum, seca Digitum, vel aurem. Secare novacula fauces: Sueton. in Calig. c. 23. Silanum Socerum ad necem, secundisque novacula fauces, compulit. Cic. de Orat. Atque isti quidem caulas in plura genera secuere. Virg. 1. Æneid.

Pars in frusta secant, verubusque trementia figunt.

Senec. cap. 2. de consol. ad Helv. Urere ac secare, non mederi molli via. Ovid. Eleg. 9. lib. 1. Trist.

vasti secet ostia Ponti (Navis. sup.)

¶ Secare viam, est celeriter proficisci, translatione sumpta ab avibus, quæ aërem inter volandum dividunt. Virg. lib. 6.

Ille viam secat ad naves.

Servius exponit, id est, tenet. ¶ Accipitur item Secare, pro sequi. Virg. lib. 10.

Quæ cuīque est fortuna hodie, quam quisque secat spem, id est, sequitur, tenet, habet.

Sēctūs, a, um, participium. פְּנַתְּחָה nighzár בְּתַבְּרָה chatúb. תִּפְנַתְּחָה, xi-nop̄d. GAL. Taille, coupé, scié. ITAL. Tagliato. GER. Schnitten. HISP. Cortado. ANG. Cutte of. Cicero. 2. Tuscul. At verò C. Marius rusticanus, sed planè vir, quum secaretur, principio vetuit se alligari: nec quisquam ante Matium, solitus dicitur sectus. ¶ Legitur tamen participium futuri temporis, secaturus pro secturus, apud Columellam lib. 5. cap. 9.

Sēcāmēntum, i, Lignum sectile, aut quippiam ex ligno sectili confectum. פְּנַתְּחָה schetħāb. ro m̄iqṣaq, ītingħu. GAL. Fragment, scieure, ou rongneure de bouquin scie, ou send. ITAL. Ogni cosa divisa segando, come tavolete & simili. GERM. Ein abgehaueen stuck von holz. HISP. Cosas tajadas y cortadas, como tablas de madera. ANG. Any thing that is cut of. Plin. lib. 16. cap. 10. Ediverso mate-

ria abieti pulcherrima, piceæ ad fissiles scandulas, cupasque, & pauca alia secamenta.

Sectaculum, id quod sequitur, propago, progenies. Apul.

Sectio, nis, actus ipse secandi. פְּנַתְּחָה bēser. תִּפְנַתְּחָה. GAL. Tailleur, coupeur, rongneur. ITAL. Tagliatura. GERM. Schneidung, zerhauung HISP. Cortadura. ANG. A cutting of or a sunder. Plin. lib. 25. cap. 13. Bibitur & contra serpentes, & ante sectiones, punctionesque ne sentiantur. ¶ Aliquando accipitur pro bonis damnatorum, & præda hostium, quæ sub hasta venditur, pro ea deinde quæ postea appellata est confiscatio. פְּנַתְּחָה iš ap̄kōnus xem-rogħi, n̄ q̄aġġi, q̄aġġi d̄nus. GAL. Butin, confiscation de biens. ITAL. Bottino, confiscatione de beni. GER. Eines verfallenen gutes trennung / wie die geschicht wann es verkauft wird / und eines hies aushin / das ander dort aushin kommt. HISP. Compra de bienes de desterrado. ANG. Forfeiting of some mens goodes. Cæſ. comment. 3. Postridie ejus diei refractis portis: quum jam defenderet nemo, atque intromissis militibus nostris, sectionem ejus oppidi universam Caesar vendidit, i. bona oppidi vendidit sub hasta. Tacit. Reliquias sectionum Neronianatum nondum in fiscum conversas revocatis ab exilio concessit. hoc est, reliquias eorum bonorum quæ Nero, dominis in exilium actis, fisco vendicaverat.

Sectör, is, verbale est à secundo deductum, eum significans qui aliud incidit, aut dividit. פְּנַתְּחָה ṭebħar metbattr. וְיִשְׁנֶס. GAL. Couper, rongneur. ITAL. Tagliaore. GER. Ein abschneider/harve. HISP. Cortador. ANG. A cutter that cuttoth any thing of or a sunder. ¶ ut, Secto zonarius, qui alterius zonam aut marsupium incidit. בָּקָשְׁתִּוּן. Plaut. in Trin. Mira sunt, n̄ illic homo est aut dominator, aut secto zonarius. ¶ Sectores item dicuntur, ut autor est Asconius, qui spem sui luci securi, bona damnatorum emebant in auctionibus, ac postea pro compendio venditabant. Inde à Cic.

2. Philipp. M. Antonius secto Pompeij appellatur, quoniam bona Cn. Pompeij emerat. פְּנַתְּחָה ṭebħar metbattr. וְיִשְׁנֶס. GAL. Acheteurs de butins ou biens confisquez. ITAL. Compratori del bottino. GER. Der ein verfallen gut so man vergaet an sich kaufft. HISP. Comprador de los bienes del desterrado. ANG. That byeth the forfaite of some man. ¶ Cicer. pro Rose. Nescimus per ista tempora eisdem ferre sectores fuisse bonorum & collorum. Asconius innuit Sectorem in hac significatione dici à sequendo: arbitror ab antiquo verbo Seco, secas, dictum, quod idem significat, quod Sequor. Unde Secto, sectaris; & secta, Sectæ. ¶ Item Sectores, teste Valla lib. 1. Elegant. sunt accusatores, qui ex damnatione accusati dimidium bonorum expectant, aut certam reliquam partem, & id perseguuntur. Bud. eos propriè dicit sectores appellari posse, qui delationibus faciendis confisicationes à principibus impetrant, ut homines interdum insontes fortunis omnibus evertant.

Sectrix, verbale, fœminini generis, ejusdem significationis. Plinii lib. 36. cap. 17. Vnde enim vitricus Sylla, & Metella mater, proscriptio num sectrix

Sectură, æ, ipsa sectio, sive secandi actio. פְּנַתְּחָה ṭebħer. וְיִשְׁנֶס. GAL. Coupeur, rongneur. ITAL. Tagliatura. GER. Ein schneiden oder das schneiden HISP. Cortadura. ANG. A cutting a sunder. Plin. lib. 37. cap. 8. Et venatus quidem Callaidis talis sectura, formantur, alias fragiles. ¶ Sectura item dicuntur fodinæ, sive cuniculi subterranei, in quibus metallia exiduntur. Cæſat comment. 4. Quibus fortiter resistentibus, vineas, turrēsque subegit: illi alias cunctione tentata, alias cuniculis ad aggerem vineasque actis, cujus rei sunt longè peritissimi Aquitani, propterea quod multis erat secturæ sunt.

Sectilis, e, quod sectum est, sive secari solet, aut sectu facile est. פְּנַתְּחָה. GAL. Aisé à couper, tailler, scier ou fendre. ITAL. Tagliata, è facile da tagliare. GERM. Schnedig/geschnitten das sich gern schneiden oder hausen lässt. HISP. Cosa cortada, è que se puede cortar. ANG. Ease to be cut. ¶ Sectile porrum, idem quod sectivum, cujus folia identidem solo tenus secantur. וְיִשְׁנֶס. Iuven. Satyr. 3.

— quis tecum sectile porrumb

Sutor, & exili verrucis labia comedit?

Medulla sectilis. Plin. lib. 16. c. 39. Ebur sectile, Ovid. de medicam. facie. Sueton. in Cas. c. 47. Sectilia vocat pavimenta quæ modicis sectionum intervallis distincta sunt. In expeditionibus, inquit, tesselata & sectilia pavimenta circumstulisse.

Sectivus, a, um, quod sectum est, aut secari solet. ¶ גְּזִיסָה. GAL. Taille, coupé, chiqueté. ITAL. Tagliato, fesso. GERM. Geschnitten / das man abschneidet HISP. Cortado, tajado. ANG. That is cut or used to be cut. ¶ ut Porrum sectivum, quod folia ejus sèpius secantur, ut profundius crescat. Duo enim sunt porri genera, unum capitatum, alterum sectivum. Colum. lib. 11. c. 3. Porrum si sectivum facere velis, densius satum præceperunt priores relinqu: & ita quum increverit, secari.

Sēgmēn, inis, Segmentum, quod à re aliqua ressecatur: à quo sunt Prese, segmenti, & resegmenti. ¶ בְּנַתְּחָה. GAL. Rongneure, piece. ITAL. Tagliamento. GERM. Ein abschnittsing/abgehaueen stück. HISP. La tajada. ANG. That is cut of frome any thing. ¶ Plin. lib. 13. cap. 11. Segminibus utrinque amputatis. Gell. lib. 10. cap. 15. Vnguim Dialis & capilli segmina subter arborem felicem terra operiuntur. Composita vide suis locis.

Sēgmenta, propriæ segmina, & ramenta quæ à re quapiam ressecantur: à secando, quasi secamenta c in g mutata. ¶ בְּנַתְּחָה schetħāb. גְּזִיסָה. GAL. Morceaux, pieces, lopins, fragmens. ITAL. Tagliamenti, pezzi tagliati da qualche cose, tagliatura. GERM. Abschnittsing/ alles das so von einem ding abgehaueen virt. HISP. Las cortaduras, tajadas. ANG. Thinges that is cut of frome other. ¶ Plin. lib. 36. de ratione secandi marmoris loquens, Crassior arena laxioribus segmentis terit, & plus erodit marmoris. Hinc etiam partes, & (ac ita dicam) membra mundi, quæ in universa terra digerit (quæ nostri circulos, Græci parallelos appellant, & climata) segmenta dicuntur. Plin. lib. 6. cap. 33. Plura autem segmenta mundi. Principium habet Indiæ pars versa ad Austrum, patetque usque ad Arabia

Arabiam & Rubri maris accolae. Idem, Quod superest terrarum, tribus assignatur segmentis. ¶ Segmenta item: dicebantur minuta auri, & purpuræ, alteriusve materiae segmina, ex quibus vermiculatim compositis, pretiosissimæ conficiebantur vestes, quæ segmentatae dicebantur: quanquam non raro pro ipsis etiam vestibus segmenta posita legamus. Ovid. 3. de Arte,

Quid de veste loquar? non jam segmenta requiro,

Nec qua de Tyrio murice lana rubet.

Valer. Max. lib. 2. de institutis antiquor. Permisit quoque iis purpurea veste, & aureis uti segmentis, ubi segmenta virgæ aureæ & zonæ vesti insertæ ad ornamentum, velut initia quædam & limbi. Iuvenal. Sat. 2. segmenta enumerat inter nubentium ornamenta.

Segmenta (inquit) & longos habens & flammea sumit

Areano qui sacra ferens nutantia loro

Sudavit eypeis ancibus.

Non desunt tamen qui Segmenta interpretentur monilia ex auro & gemmis confecta.

Segmentatus, a, um, Segmentis ornatus, sive ex segmentis & frustis factus. *שְׂמֵנָתָא וּבְלֶנֶמֶת כִּתְבָּתְרַת מַגְנִימֶת גָּדוֹלַת שְׁמֵנָתָה*. GAL. Fait de plusieurs pieces, & de diverses couleurs. ITAL. Ricamato. GERM. Eingelegte verset mit sillerley holz. HISP. Trepado, pintado. ANG. Made of many and diverse pieces of diverse colours. ¶ Segmentata vestis (inquit His dor. lib. 19. cap. 22.) zonis quibusdam, & quasi præciliamentis ornata. Nam & particulas euicunque materiae abscessas præsegmina vocabant. ¶ Segmentatae cunæ, quæ confectæ sunt ex tenuissimis segmentis diversorum colorum, & quodam quasi vermiculato emblemate pictæ. Iuvenal. Satyr. 6.

Et segmentatus dormisset parvula cunis.

Quanquam non desunt qui cunas segmentatas ibi intelligent, veste segmentata tectas.

Segmentarius. Hadr. Jun. Nomencl. Phrygio Plinio, limbolarius Nonio, barbaricarium vocat Donatus Segmentarius, qui segmentis aureis sericilve additis vestes exornat, tamet' Probus Grammaticus eum intelligit, qui vestes ex auro elaboret, *מְזֻבָּדָה, כְּלֵבָה*.

Secors, & socors, Ignavius, segnis, tardus, vel negligens in consulendo, meditando, prospiciendo quid opus sit facto, quasi sine corde. *סְכֻבֵּת נַחֲרֵה נֶבֶל חַטָּאת כְּלֵבָה*. GAL. Estouardi, lourd, paresseux, negligent. ITAL. Pigro, tardo, negligente, poltronie, misero. GERM. Onbehaftz, hinlebig. HISP. Descorazonado, perezoso, negligent. ANGL. Slutish, slouthfull, harties or with ooth spirites. ¶ Terent. in Adelph. Nolim ceterorum rerum tecum secordem eodem modo. Cic. 1. de nat. deor. Contra quos Carnades ita multa disseruit, ut excitaret homines non secordes ad veri investigandi cupiditatem. Colum. lib. 1. c. 1. Itaque istam vitam secordem persequitur valetudo. Apud Tacitum semper legitur, Secors, Secordia.

Secordia, & socordia, ignavia, inertia, segnitie, *סְכֻבֵּת חַטָּאת כְּלֵבָה*. GAL. Sottise, paresse, bellisse & lourde. ITAL. Mancamento di core, di giudicio. GERM. Tragheit / hinlaßigkeit / mangel an gutem verstand und urtheil. HISP. Descorazonamento. ANGL. Slou: hysulness, flugghusse. ¶ Secordiam, inquit Festus, quidam pro ignavia posuerunt: Cato pro stultitia. Plaut. in Pœn. Nimia nos secordia hodie tenuit. Idem Asin. sc. 1. a. 2. Quin tu abs te secordiam omnem rejice, & segnitie amove. Idem P. end. sc. 2. a. 1. Nisi somnum secordiamque ab pecore oculisque amovebitis, &c. Terent. in Andr. Enimvero Dave nihil loci est segnitie, neque secordia. Livius 2. bell. Punic. Sed Pœnus advena ac extremis orbis terrarum terminis nostra cunctatione, & secordia jam hoc progressius.

Secorditer, sive Socorditer, Ignaviter, negligenter. *סְכֻבֹּוּאַס*. GAL. Lourdement, & negligemment. ITAL. Con dolce paccagine. GERM. Hinc missiglich faulich. HISP. Descoraz nad mente. ANGL. Slouthfullie flueghub. ¶ Inde Secordius, comparativum. Liv. 1. ab Urbe, Ab Albanis secordius res acta.

Secreto, Secretius, vide Secerno.

Secta, Sectarius, Sectator, vide Sequor.

Secubo, as, Scorsum, sive folus cubo. *סְכֻבֵּת קַרְבָּה*. GAL. Coucher à part. ITAL. Sederisi dormire da un canto solo. GER. Besonder ligen. HISP. Assentarsi à dormir à partie. ANGL. To lyne a part. ¶ Liv. 4. decad. lib. 9. Per jocum adolescentis vereat eam mirari, si per aliquot noctes secubuisse religionis causâ, ut voto pro valetudine sua facto libertaretur. Idem fere ait Ovid. 2. Fast. Quintil. Sæpe secubanti (viro) amatorum dedit mulier. Suet. in Tib. cap. 7. Cum Julia primò concorditer, & amore mutuo vixit: mox dissedit; & aliquanto gravius, ut etiam perpetuo secubaret.

Secubitus, us, ipse secubandi actus. *סְכֻבַּת קַרְבָּה*. GAL. Couchement à part. ITAL. Esso dormire séparamente. GERM. Das besonder ligen. HISP. Aquel apartamento de cama. ANGL. A lying à part. Ovid. 5. Amor. Eleg. 9.

*Qui tibi secubitus tristes, dea flava, fuissent,
Hos cogor sacrîs nunc ego ferre tuis.*

Catull. Argon.

Anxia nec mater discordis moesta puella

Secubitu, caro mittet sperare nepotes.

Secula, Falx, à secundo dicta, ut ait Varro lib. de ling. Lat. cap. 4. *סְכֻבָּה*. maghbal. opinim. GAL. Faucille. ITAL. Falce. GER. Ein sickel. HISP. Flaz para segar. ANG. Sickle or hoe. ¶ Hac utuntur qui in pratice herbas secant.

Seculum, i, sive à secundo, ut quibusdam placet: sive, ut alij malunt, à secundo deducitur, absque diphthongo melius scribitur, pronunciatum antepenultimam contra primitivam rationem. *סְכָלָם*. *secūlām, secūlā, secūlā*. GALL. Siccile, l'espace de cent ans. ITAL. Secolo, èra. GER. Ein zeit von hundert jaren / ein alter. HISP. Siglo, edad. ANG. An age, he space of an hundred years. ¶ Est autem seculum idem fere quod hominis unius etas. Festus interpretatur spatium Calepini Pars II.

centum annorum. Unde carmen Horatij seculare dicitur, quo describuntur sacrificia quæ centesimo quoque anno siebant. Id etiam colligi potest ex lib. 2. Ciceronis de Oratore, quum ait, Numam Pomphilium duobus seculis Pythagoram præcessisse: quem ex Livil. lib. 4. Terna secula vixit Nestor. Plaut. Aul. sc. 3. a. 1. Nec ullam (mulierem) repartam hodie dicunt ullo in seculo. Senec. cap. 14. de tranquill. Canius Iulus, vir in primis magnus, cujus admirationi ne hoc quidem obstat, quod nostro seculo natus est, &c. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Nam tulerint magnos cum secula nostra poetas.

Velleius, Seculi sui eminentissimus. Idem, Non seculi sui, sed domi ævi optimus. Sueton. in August. cap. 88. Seculi sui ingenia foyit. Senec. cap. 2. de tranq. De seculo quæri. Quintilian. Ævunt seculorum consecutus, &c. Sunt qui spatium triginta annotum, seculum putent: alij vero mille annos seculum habere existimant. Idque confirmant adducto ex Plauti Miiste loco, qui sic habet: Quin mille annorum mille perpetuo vivunt ad seculum. Cicer. Brut. lib. 11. In multa secula videbamus Rem publicam liberatam, hoc est, in multum tempus, sive in multas ætates. Idem 2. de Orat. seculis multis antè gymnasia inventa sunt, quam in his philosophi garrire cœperunt, id est, multis retro ætatis. Idem 6. Verr. Parientes quorum ornatus tot secula manferat. Idem 4. Acad. Nihilne tot seculis summis ingenii, maximis studiis explicatum putamus? Seculum, sive seclum, per syncopen. Lucretius pro genere usurpat: ut, Serpentia secla. lib. 6.

Naribus ali pedes, ut cervi sepe putantur

Ducere de latebris serpenzia secla ferarum.

Idem lib. 3.

Desiperent homines, saperent fera secla ferarum.

Et lib. 1.

Efficis ut cupide generatim secula propagent.

¶ Saepet etiam seculum accipit pro tempore. Cic. in Parad. Etiam ipse fortassis in hujus seculi errore verbor, id est, in errore nostri temporis, vel nostræ ætatis. Aurea secula. Virg. 6. Aeneid.

Augustus Casar divum genus aurea condet

Secula.

Aspera secula. Ovid. 1. Metam.

Aspera tum positis mitescent secula bellis.

Impia secula. Virg. 1. Georg.

Impiaque eternam timuerunt secula noctem.

Secularis, quod centesimo quoque anno instauratur. *סְקָלָה נַחְתָּא הַמִּלְיאָה*. GAL. Qui se fait de cent en cent ans, de siècle en siècle. ITAL. Di cent anni, di secolo. GERM. Das über die hunderter jahr wider gehalten wird. HISP. De cien años, de siglo. ANGL. That is done every hundred yeares. ¶ Ut ludi seculares, qui ita instituti erant, ut non nisi centesimo quoque anno fierent: quanquam postea Principum ambitione, minore spatio interiecto, sæpius fuerint iustutati. In his ludis præco pronunciare solebat, Populum Romanum eos visurum esse ludos, quos nemo ejus ætatis unquam vidisset, aut visurus esset posthac. lib. 7. c. 48 Minus miror Stephanionem, qui primus togatus saltare instituit, utrisque secularibus ludis saltasse. ¶ In secularibus ludis nocturnum erat spectaculum. Sueton. in August. cap. 31. ¶ Periphrasis ludorum secularium, apud Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Ludi, quos etas aspicit una semel.

Secum, dictio composita ex ablativo se, & præpositione cum: nota est significationis. *בְּרַגְמָה עַמּוֹ. כְּוּרַבְתָּא*. GAL. Avec soy. ITAL. Con seco. GER. Mit sich/mitt in selbs. HISP. Conigo. ANGL. With him self. ¶ Cic. Attic. lib. 8. Quis autem est, tanta quidem de re, quin variè secum ipse dilupet; Virg. 4. Aeneid.

Ille meos, primus qui me sibi junxit, amores

Abstulit: ille habeat secum, servetque sepulchro.

Plaut. Amph. Mirum quid solus secum secreto agat. Idem Ps. sc. 2. a. 2. Quid illuc secum solus loquitur? Idem Aul. sc. 1. a. 1. sola secum murmurat.

Secundo, secundas, vide Secundus.

Secundus, a, um, qui immediate sequitur primū: & tam numeri, quam dignitatis ordinem denotat. *סְכַנֵּן*. *שְׁנִירֵן*. *שְׁנִירָה*. GAL. Second, deuxièm. ITAL. Secondo. GER. Das ander. HISP. Segundo en orden. ANG. The secunde. Cicero. in Orat. Quoniam id secundum erat de tribus. Virg. 11. Aeneid.

Turnus ego, haud ulli veterum virtute secundus.

Hirtius 4. bell. Alex. Bellone templum, quod tanta religione colitur, ut sacerdos ejus dea majestate, imperio, & potentia, secundus à rege consensu gentis illis habeatur. Cum præpositione Ad. Cic. 3. de finibus, Nemo dicit in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, sed eos qui in aliquo honore sunt: quoniam ordo proximè accedit, ut secundus sit ad regiam principatum. Ovid. 13. Metam.

Quippe manus fortes, nec sunt tibi Matri secundi.

¶ Prior, secundus de duobus, Quintiliano dicitur. ¶ Secundus gradus, pro primo in heredibus, Sueton. in Tib. cap. 10. Quidam, inquit, existimat adultis jam Augusti liberis hæco, & quasi possessione, usurpati à se diu secundi gradus, sponte cessisse, &c. Idem Sueton. in Claud. cap. 7. Sub Caio demum fratri filio secundam existimationem circa initia imperij omnibus lenociniis colligente. ¶ Per translationem ponitur pto prospero. *סְכָלָה יְמִינָה*. GAL. Heureux, favorable, qui vient à gré. ITAL. Prospero, favorevoli. GER. Glücklich. HISP. Cosa prospera, favorable. ANGL. Prosperous, luckie. ¶ ut secunda fortuna, id est, prospera, quod vel conatus nostros sequatur, vel quod nobis obsequatur. azota. virgo. Virg. 9. Aeneid.

Tantum fortuna secunda

Aut diversa cadat.

Sic res secundæ, quæ pro nostro desiderio sequuntur. Cato apud Gell. c. 3. lib. 7. In secundis rebus, quam in adversis minus consilij esse docet. Plaut. Asin. sc. 4. a. 1. Lā nunc secunda mihi facis, id est, hac oratione secundâ) id est, grata animo meo atque jucunda, mihi satias

Mm

factis

facis. GAL. Maintenant tu me contentes.) Senec. cap. 2. de consol. ad Marc. Ubi secundo cursu vita procedit. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 4. Metuo ne in re secunda mihi obvertat corua. Secundissimus. Hirius lib. 4. de bello Alexandrino. Ita praeium secundissimum est factum. Secundissimæ leges latæ. Liv. lib. 3. ab Vrb. Secunda sua fama aliquid facere. Idem lib. 7. bell. Pun. & Sueton. in Aug. cap. 3. Quintum fratrem parum secunda fama proconsulatum Africæ administrantem, hortatur & monet Cicero, &c. Virg. 10. Æneid.

Nestia mens hominum fari, sortisque futura:

Et servare modum rebus sublata secundus.

Secunda oratione extollere. Salust. Iugurtha. 105. id est, composita ad voluntatem audientis ab eo qui obsecundet illius affectui. Ventus secundus, qui à puppe sequitur. Virg. 4. Æneid.

nec Zephyros audis spirare secundos?

Secundo flumine nare, sive, navigare, hoc est: in eam partem in quam flumen decurrit. Ovid. 4. de Ponto,

sed flumine saepe secundo

Augetur remu cursus euntis aquæ.

Virg. 3. Georg.

erissasque secundo defluit amni.

Eodem sensu dixit Liv. lib. 7. bell. Pun. Secundis collibus, via nuda ac facili decurrere. Sic eidem lib. 2. ab Vrb. Secunda iræ verba, dicuntur, quæ ex ore irati fluunt, quæque ipsius iram facile sequuntur, vel quæ ipsi irato placent. Secundis auribus aliquid accipere, id est benevolis, clementibus. Idem lib. 6. ab Vrb. Et 3. dec. 4. Omniaque semper magistratus ille dicet, secundis auribus: quæ ab nostrum aliquo dicuntur, adversis accipietis? Secundo populo philosophiam vituperare, dixit Cicer. lib. 2. Tusc. id est, favente, & repugnante. Secundo lumine, pro secundo die, posuit Cicer. ad Attic. lib. 7. Epist. 144. Secunda classis, in centu Servij Tullij Romanorum regis, dicebatur ea pars populi, quæ xiiii LXXV. m. aut eo amplius, intra tamè centum millia, in censum deferebat: iisdemque armis utebatur, quibus prima classis, præter loricam & clypeum, cujus loco scuto utebatur. Vide Liv. lib. 1. ab Urbe condita. Secundæ mensæ dicuntur fructus, ceteraque bellaria, quæ sublatis carnis secundo loeo apponuntur, tæxynuæ. GAL. Desser. Quæ nominis ratio inde ducta est: quod antiqui mensas appellabant ipsos discos, sive quadras, quibus cœla in convivium inferebantur. Virg. 2. Georg.

Non ego te diu mensis accepta secundis

Transferim Rhodiu.

Horat. 2. Serm. Satyr. 2.

tum penſilis uva secundas

Et nux ornabat mensas cum duplice fine.

Legitur secunda mensa, in singulari numero. Cicero. Attic. lib. 1. 4. Hac ad te scripsi apposita secunda mensa. Plin. lib. 9. cap. 35. Inferri mensam secundam jussit.

Secundæ, sc. partes, ræ diuina, ræ d'origine. Secundas partes agere, d'origine. Est & secundas agere obsecundare Senec. lib. 3. de ira, c. 8. Sequi, & secundas agere. Ibi Lipsius exponit, sequi, obsequi præcanti, ancillari. Secundæ, membrana illa qua partus obvolutus ex utero prodit, dictæ quod nascentem infantem sequatur. schiljäh. ræ xóελα θέρη. GAL. La peau de quoy est enveloppé l'enfant au ventre de sa mere, l'arrière fau. ITAL. Secondine, la pelle nella quale è involto il fanciullo nel ventre materno. GER. Das büsschelin/bünde oder nachgeburt / ist das fellin in welchem das kind in mutter lebt liegt. HISP. Las pares de la muger despues del parto. ANGL. The skinne wher in the infant lyeth in his mothers womb. Cels. lib. 7. c. 29. Dextræque cum sequi usque ad eas quas secundas vocat, quod velamentum infantis intus fuit, id est, στομάχον, & περιστομίον, vel κεφαλήν. Plin. Brascæ succus contra ardorem febrium facit & stomachi vitia, & ad secundas. Senec. epist. 92. (aliás 93.) sub finem: Sed ut ex barba capillos derousos negligimus, ite divinus ille animus egressus honestem, quo receptaculum suum conferatur, ignis illud exurat, an feræ distrahan, an terra contegar, non magis ad se judicat pertinere, quam secundas ad editum infantem. Comparat. Secundior. Suet. in Iul. cap. 2. Reliqua militia secundiore fama fuit, id est, felicio & magis prospera, seu meliore.

Secundum, præpositio accusativo casui servies, & ponitur pro Ex. τὸν ἄλλον αὐτὸν. GAL. Pres, aupres, apres, selon. ITAL. Seconde, appresso. GERM. Nach. HISP. Segun, o cerca. ANG. According. Et Cic. 6. Verr. Secundum arbitrium tuum testes dabo, id est, ex tuo arbitrio. Idem de senectute. Quid autem tam secundum naturam est, quam seculis emori. Interdum idem valer quod post, μετά. Sertius Sulpitius ad Cic. 1. 4. Duc vulnera accepisse, unum in stomacho, alterum in capite secundum autem. Quintil. Nam quod unum mihi secundum patrem, fortuna videbatur parasse præsidu, id ego perate in alia sorte non poteram. Cic. 1. Offic. Proxime autem & secundum deos, homines hominibus maxime utiles esse possunt. Plaut. Amph. Age i tu secundum. SO. sequor, subsequor te. Idem Cap. sc. 1. a. 2. Secundum patrem tu pater es proximus. Aliquando juxta, sive propæ. Plaut. Rud. Quid illud est Scaprio Hominum secundum litus? Cic. Attico 1. 16. An iret ad Macedonicas legiones, quæ iter secundum mare supercum faciunt. Eodem modo & Suet. in Cas. c. 14. In ditionem redacto atq; dimisso (Corfinio) secundum supercum mare Brundusium retendit, quod Coss. & Pompeius configuerant, &c. Interdum idem valer quod Pro, ut, Prætor secundum me decrevit, id est, pro me. Cic. pro Q. Roscio. Secundum nos judicari volumus. Idem Attico. Quisque eorum secundum causam nostram judicavit. Aliquando, In: ut secundum quietem: id est, in quiete. Suet. in Augusto cap. 6. 4. Affirmabat ipsum esse, cuius imago secundum quietem sibi obversata sit. Eodem modo etiam Senec. Epist. 54. Aliquando, super, sive de. περὶ. Salust. in Iugurtha. Secundum ea ut deliberetis, &c.

Secundò, & secundum, adverbia, Secundo loco, secunda vice, iterum, rursus. schenich τῷ τρίτῳ. GAL. Secondement, pour la seconde fois. ITAL. Secondamente, secondariamente. GERM. Zum andern mal. HISP. Secundamente, segunda vez. ANG. Secondly. Et Cicer.

Attic. Semel hominem allocutus fueram: an secundò mihi redeundum esset, ignorabam.

Secundāni, dicebantur secundæ legionis milites; sicut Primani, primæ legionis, & δούρης τάχεως σπάνια. Liv. 4. bell. Maced. Dum repetunt enixè signum priores, secundani se porta ejercere. Et paulo post, Secundani terga hostium cædunt: cæteri castra diripiunt. Plin. lib. 3. c. 4. In Mediterraneo colonia Arclate sextanorum, Bliteræ septimanorum, Arausio secundanorum.

Secundāriū, a, um, quasi secundi ordinis. schenich δευτέρη. GAL. Second, apres le premier. ITAL. Secondario, della seconda volta. GERM.

Des anderer. HISP. Lo segundo que se saca. ANG. The seconde. Et Panis secundarius, id est, vulgaris & torpidus, ut qui confectus sis ex farina, ex qua pollinis pars antè sit excusa. Et εὐτύχης αἴσθησις. GAL. Du pain bis, gros pain. ITAL. Pane grosso per la famiglia. GERM. Schwoarz und rauch, gefindbrott. HISP. El pan baco. Et Suet. in August. Cibi minimi erat atque vulgaris ferè secundarium panem, & pesciculos minutos maximè appetebat. Hic etiam secundus dicitur Horatius,

pasti silquis, & pane secundo.

Legimus & secundarium, neutr. gener. pro ea parte satinet ex qua conficitur panis secundarius. Plin. lib. 18. cap. 9. Iustum est è grano Campanæ, quam vocant castratam, è modio redire sextarios quatuor filiginis, vel è gregali fine castratura sextarios quinque. Præterea floris semodium & cibarij (quod secundarium vocant) sextarios quatuor, furfuris sextarios totidem. Ponitur aliquando pro proximo, & secundo. Cic. 2. de invent. In hoc autem loco caput illud erit accumulator, si demonstrare poterit alij nemini causam fuisse faciendi: secundarium si tantam, aut tam idoneam nemini. Secundarius, actor secundarum partium, (ut tertiarum, tertarius, etc.) qui vocatur δοτηριζειν. Cicero de clar. orat. Q. Arrium M. Crassi secundarium appellat, hoc est secundum à M. Crasso eloquentia locum obtinentem. Idem (inquit) faciebat Q. Arrius, qui fuit M. Crassi quasi secundarius.

Secundo, as, Prospero, prosperum reddo. πολύχητη hitslich. iomelja. GAL. Denner prosperit, faire prosperer. ITAL. Prosperare. GER. Glück ent das ist glücklich machen. HISP. Prosperar o fortunare. ANG. To make prosperous or to luck roell. Propertius,

Iam liquidum nauis aura secundat iter.

Virg. lib. 7. Æneid.

di nostria incæpta secundent.

Ovid. Epist. 13.

Blandaque composita aura secundet aquas.

Hinc Obsecundo, as, de quo alibi.

Secundāris, Philosophus fuit Atheniensis, quem aliqui Epithyrum vocant, quod architecti filius fuerit, multæ quidem doctrinæ, medicis eloquentiæ, æqualis, æmulisque Herodis Attici: qui illud Hesiodi eleganti mutatione in eum cavillatus est.

Figulus aqualem exagitat, tu rhebra rectio.

Nihilominus tamen senem postea mortuum, & epicedio & lacrymis honoravit. Ex Philostrato. Secundus alter Tridentinus, vir sanctus, Agiulphi regis Longobardorum tempore, scriptor breviter Longobardorum historiam, Autor Paulus Forojuvensis. Fuit etiam hoc illustris Veronensis familia cognomen, ex qua fuit Nanius Secundus Naturalis historiæ scriptor.

Secūris, is, instrumentum ad secunda ligna, quasi semiquiris: ut inquit Servius, vel ut verisimilis videtur, à secâdo. קַרְדָּם kardam חַשְׁבָּשֵׁל chashbesh גַּרְבָּן gharban בְּלָהָב chelaph. πίλιον. GAL. Une hache en coignée. ITAL. Scure, manara. GERM. Ein art. beihel. HISP. La segura o seguron. ANGL. An axe or hatchet. Virg. lib. 11.

aratam quariens Tarpeia securim.

Cic. 3. Verr. Agunt cum præcipitem pœnae civium Romanorum, quos partim securi percussit, partim in vinculis necavit. Idem in Pisonem, Q: um miser ille securibus hospitis sui cervices subiecte gestiret. Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

Collaque Romana trahens animosa securi.

Ibidem,

adducta collum percussa securi

Victimæ.

Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Securim capiam anicipitem, & dedolabo assulatum viscera. Hujus instrumenti inventrix fuit Penthesilea Amazon, teste Plin. lib. 7. cap. 56. Unde & Amazones securigeræ à Poëtis dictæ sunt. Hinc apud Suet. in Neron. cap. 44. Secures Amazonicæ & Pelti.

Secures magistratus, qui animadvertisi potestatem habebant, solebant præferri illigata fascibus. Plutarch. in Paul. Æmilio. Secures sex Prætoribus. Duodecim Consulibus præferebantur. Cic. 6. Verr. Quamobrem fasces Prætoribus præferantur, cur secures datæ: Plin. fligere reip. securim, per translationem dixit Cicero pro Plancio, pro eo quod est vehementer lacerare, vel graviter ei officere. Idem pro Mur. Quam te securum putas injecisse petitioni tuae: id est, quantum detrimenti putas te attulisse tuae petitioni? quasi dicat. Omnia petitionis tuae spem quasi securi præcidisti. Securibus recidere aliquid, proverb. apud Senec. epist. 89.

Secūrīcula, x, exigua securis. πλικυδεῖ. GAL. Une hachette, petite hache. ITAL. Picciola scure, manara. GERM. Ein ättlin. HISP. Pequena segure o seguron. ANGL. A little axe or hatchet. Plin. lib. 18. c. 19. Secularum insitivam pendere, qua intercidantur radices.

Secūrifér, a, um, qui fert securim. πλικυφός. GAL. Qui porte hache ou coignée. ITAL. Chi porta la scure. GERM. Ein axträger. HISP. El que trae la segura. ANGL. That bears an axe. Ovid. 12. Metam.

Quinque neci Canes dederat, Stiphelumque, Bromumque.

Antimachumque, Heliumque, securiferumque Pyramon.

Secūrigér, ta, rum, Securifer. πλικυφός. Ovid. Epist. 4.

Prima securigeras inter virtute puellas

Te peperit, nati digna favore parcas.

Silius lib. 16.

hic fera gentis

Mors

Mote securigerā miscebat pralia dextra.
 Securicla, & Ligneum retinaculum, quod suscus, sive subsecus dicitur: quo duo ligna inter se tenacissimè vinciuntur. Unde securiclati cardines apud Vitr. lib. 10. Nostri, inquit Bud. ut arbitror, *hirundinum caudas* appellant.
 Secularius, qui secures fert. *Gloss. Iſid.*
 Securidaca. Herba est ciceris foliis, pusilla folliculos habens corniculorum modo aduncos, & in iis semen rufum, sericea ancipitis figura, à quo argumento & nomen invenit, *πελικων*. Nascitur in hordeo, & tritico, quæ & amplexu suo non raro enecat. Alio nomine hedyssatum dicitur. Apud Gallos varia sortitur nomina, aliis fabam lupinam, aliis etrum, aliis granum appellantibus.
Securus, a. u. m. Tranquillus, cura & anxietate vacans: quasi secura, id est sine cura: Ἰππωνος βατυάθη ιωνος νεέμαν ιχνον schalēv ιχνον schelēv. ἤσθρον, ιδούμον, οὐφαιόν. GAL. Assurē, secur. ITAL. Sicuro. GER. Xyroigone sorg/fischer. HISP. Seguro o descuydado. ANGL. Quiet, slack, slouthfull, assured. Et differt à turus, quod securus dicatur is qui non timet, etiam si immineat periculum: tutus autem is qui extra periculum, quamvis etiam timeat. Sumitur tamen interdum pro tuto: ut, Securus locus, id est, tutus, apud Cael. lib. 3. de bell. civ. Cicero. Planco lib. 10. Si Africanæ legiones celeriter venerint, securos vos ab hac parte reddemus. Ovid. 1. Metam.

Mollia secura peragebant otia gentes.

Ibidem,

*Né ve foret terris securior arduus ather,
Affectasse ferunt regnum cœlestē Gigantai, &c.*

Idem Eleg. 2. lib. 3. Trist.

securaque in otia natu, &c.

Securus De. Liv. 6. bell. Maced. Antiochus Ephesi securus admodum de bello Romano erat; tanquam non transitur in Asiam Romanis, quam securitatem ei magna pars amicorum, aut per errorem, aut per assentationem faciebat. Aliquando securus capitut pro contemptore, incurioso, & negligente: tuncque regit genitivum. *οἰλιγών*. Virg. 1. *Aeneid.*

securus amorum Germania.

Quint. lib. 8. In quod sècèt etiam incidit Cicero, securus tam parvæ observationis. Lucan. lib. 1.

Per ferrum tanti securus vulneris exit.

de leone.

Securitas, atis, Tranquillitas, curæ, anxietatis & periculi expers. *קְטַבָּתִים חֲרֵשׁ בְּרִיאָה שֶׁלְבָאַה וְלֵבָאַה שְׂכֵלָה, אַתְּפָעָה, יַבְעָזֶה*. GAL. Seureté, assurance. ITAL. Sicurezza, GERM. Sicherheit, ruh / wnd stille desse gemüts. HISP. Seguridad o descuydo. ANGL. Quietness, securitie, sureness. Cicero. de Amic. Caput esse ad beatitudinem securitatem qua frui non possit animus. si tanquam non percussat unus pro pluribus. Idem 5. de finib. Democriti autem securitas, qua est animi tanquam tranquillitas quam appellant *ιδεας*, eod separanda fuit ab hac disputatione, quia ista animi tranquillitas ea ipsa est beata vita. Plin. Epist. 332. Sicut largitiones ex publico fieri mandata prohibent, ita vivendum ne multorum securitas subruatur. Philosophi definiunt securitatem, rectam esse placidamque animi constitutionem, malorum impendentium cura vacantem.

Secus, præpositio cum accusativo, idem significans quod juxta. *קְנַעָה*. GAL. Pres, auprés. ITAL. Apresso. GER. Nabend. HISP. Cerea. ANGL. Nere or nigh to. Sempronius Aſſilio hist. lib. 14. Ne possent stationes facere secus hoc. Aliquaudo adverbium est, & significat aliter. *אַמֵּגֶן*. GAL. Autrement. ITAL. Altrimensi. GERM. Anders. HISP. En otra manera. Sequuntur autem eleganter particulae ac, atque, quam. Cicero pro Murana, Qui me non secus amavit ac si meus esset frater. Idem de Orat. sed paulò secus à me quam ab illo distributa. Idem de nat. deor. Sed quoniam capi secus agere, atque initio dixeram. Plaut. Capt. sc. 3. a. 2. Non ei secus facturus sum, quam mihi. Ibid. sc. 4. a. 3. Nunquam invenies secus. Ibid. sc. 1. a. 2. Non me secus honores, quam quum scribam tibi. Idem Au'. sc. 2. a. 3. Nec mirum, nec novum fecit, nec secus, quam alii solent. Idem Amph. Nec secus est, quam si ab Acheronte venia. Idem Capt. sc. 4. a. 3. Hoc si secus reperies, causam non dico, &c. Item apud Cic. Secus minus recte, &c. Suet. in Tib. c. 2. Multa multorum Claudiorum merita, multa secus in Rempub. admissa extant, Secus, pro malè Salust. Jugurth. 68. Prius tamen omnia pati decrevit, quam bellum sumere: quia tentatum antea secus cesserat. Cicero. in Iſon. Recte, an secus, nihil ad nos. Hinc comparativus Secus, Virg. 3. Georgic.

Interea toto non secus aere jungit.

Afranius pro Repul. Sin id quod non spero, ratio talis secus cecidit. Secus etiam neutri generis nomen, idem significans quod secus, non atum à Sosipat. ex Salust. Virile secus.

Secutor, mirmillo, gladiator, retiario oppositus.

Sed, conjunctio est discretiva, sive adversativa. *וְלֹא chüm. אֲחָא*. GAL. Mais. ITAL. Ma. GERM. Aber HISP. Mas, o empere. ANGL. Bos. Terent. Scant. de Orthograph. Sedum, inquit, antiqui dicebant, unde per abscisionem, sed, remansit. Cic. de Orat. Non de præstanti quādam & eximia, sed propè de vulgari, & communi prudentia disputo. Aliquando incipientis particula est, aut certe ad diversa transirent. Terent. Andr. Sed Pamphilum video. Plaut. Aul. sc. 5. a. 2. Sed quid ego apertas ædes nostras conspicor? Idem Capt. sc. 1. a. 1. Sed aperitur ostium. Idem Curc. sc. 2. a. 1. Sed tace tace, &c. & iterum, Pſeuad. sc. 2. a. 1. Sed tace, atque hanc rem gere. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Sed viden'. Et Men. sc. 14. 5. Sed ego stultus, &c. Idē Pſeuad. sc. 3. a. 2. Sed jam satis sum philosophatus. item in Curc. sc. 2. a. 5. Sed ubi est qui. Item Mil. sc. 2. a. 2. Plane ea est: Sed quomodo diffimulabat. Tungit aliquando cum Atem. Idem 12. Rad. Sed autem quid si hanc hinc abstulerit quispiam sacram urnam Veneris? Aliquando cum verò. 1. ic. 7. Verr. O præclarum imperatorem, nec jam cum M. Aquilio fortissimo viro, sed verò cum Paulis, Scipionibus, &c. Ponitur aliquando pro sed etiam. Idem pro Milone, Obliti estis

Calepinus Pars I I.

non modò inimicorum Milonis sermones, sed nonnullorum imperitorum. Sed, pro se, cum paragogico D. Paulus: sed pro se inveniuntur posuisse antiqui. Ibi Scaliger: sed, pro sine veteres dicebant, cuius rei fidem fecerit vetustissima lex, quæ extat in Bibliotheca regia: Et primo quoque die quæstorem solvere jubet, quæstorumque eam pecuniam eis sed fraude sua solvito. Idem ad Suarded annotat: ego. Sedted, idem ait esse, sine te. Veteres sive ponebant pro sine, item sed; & ted pro te. In vetustissimo lapide Duillij, semper legitur maria, pro mari, & similia cum d, litera superflua. A se, sine factum est, ut ab ite itiner, à jecur jecinor.

Sedecum, *וְלֹא*. Gloss. leg. Sed ecum.

Sedēnīm, adversativa particula, quandam etiam probationis vim habens adjunctam. *וְלֹא chüm. אֲחָא γάρ*. GAL. Mais parce que, mais. ITAL. Ma pur. GERM. Aber doch, dan je. HISP. Mai, empero, mas. ANGL. Bot becaus, bot. Virg. I. *Aeneid.*

Hoc regnum dea gentibus esse,

Si qua facta sinant, jam tum tenditque, sovētque

Progeniem, sedēnīm Troiano à sanguine duci

Audierat, Tyrias olim qua verteret arces.

Accipitur & pro autem, sive verò. Cicero pro Archia Poeta. Statim Luculli, quum prætextatus etiam tum Archias esset, eum domum suam receperunt: Sedēnīm hoc non solum ingenij, ac literarum, verū etiam naturæ atque virtutis, ut domus, quæ hujus adolescentiæ prima fuerit, eadē esset familiarissima senectuti. Aliquando pro etenim, sive certe, enim verò: ut apud Plaut. Capt. sc. 4. a. 3. Sedēnīm nequeo cōtineri, quin &c. Et in Curc. sc. 3. a. 1. Sedēnīm nequeo durare quin herum accūlēt meū. Sedēnīm, pro sed, tantum. Gell. sc. 19. l. 18. Sedēnīm Tarquinius, &c. & c. 21. eiusdē lib. Sedēnīm, quū Phavoritio Higini cōmentarium legissim, &c. (id est, sed) Pro, A sive verò, initio periodi. Idem Gel. c. ult. l. 20. vel pro autem, ut c. 2. lib. 14. & c. 9. l. 13. & ult. lib. l. 1. Sed enim verò, Liv. 5. d. 4. Item & Suet. in August. c. 30. Sedētē, Sedatio, Sedatus, vide Sedo, as.

סָדֵד֙ עַשֵּׂר, סָדֵדְלַה. GAL. Se seoir, s'asseoir, estre assis. ITAL. Sedere, sentare, star à sedere, star assentato. GERM. Sitzen. HISP. Assentarse, estar assentado. ANGL. To sit. Cic. 2. de divin. Quum virgo staret, & Cæcilia in sella federet. Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Inter ancillas sedere, lamam carpere. Ibid. Lumbi sedendo, oculi spectando dolent. Idem Pſeuad. sc. 2. a. 3. Sedebant Mercenarij in foro, qui expectabant ut conducerentur. Idem Capt. prolog. Histant, non sedent. Ibidem. Si non ubi sedes locus est, est ubi ambules. Quintil. veluti ad arcuas sedent. Dicimus autem, Sedeo super equum, Sedeo equo, & Sedeo in equo. Idem cap. 4. lib. 2. An sit credibile, super caput Valerij pugnantis sedisse corvum. Cic. de Orat. In solio sedens domi. Idem 2. de finib. Sedere in solio ornatu regali. Idem Attic. lib. 1. Maloque in illa tua sedecula sedere, quam in istorum sella curuli. Martial. lib. 5. Epigr.

Uno credit equo posse sedere duos.

Quintil. Sedere in Delphino, ut Arion. Sedere ad mensam, vetus mos est: ut Homerus heroas suos, & procos Penelopes sedentes facit in convivio. Patum mihi sedet judicium. Senec. Epist. 46. (id est, tranquillum est.) Sedet telum, pro hæret infixum. Idem Epist. 53. in fine, Nullum telum in corpore ejus (philosophia) sedet, munira est solidaque. Sedere in ovis, pro incubare. Plin. libro 9. cap. 51. Polypus fœmina modò in ovis sedet: modò cavernam cancellato brachiorum implexu claudit. Aves quoque sedere dicuntur, quum arbori, tecto, aliive rei insistentes, non moveantur. Virg. 12. *Aeneid.*

Allis in parva subito collecta figuram,

Quæ quondam in bustis, aut culminibus desertis

Nocte edens, serum canit importuna per umbras.

Aliquando ponitur pro, otiari, & ignavum esse. Cicero. Attic. Quid enim? sedere totos dies in villa ista? Virg. 11. *Aeneid.*

sedeant spéllētque Latini.

Terent. in Adelph. An sedere oportuit domi virginem tam grādem?

Aliquando Sedere ponitur pro, placere, & tunc cum dativo constructur. Virg. 5. *Aeneid.*

Idque pio sedet Aenea, probat autor Aeneas.

Hieronym. in Deuter. Si autem postea non sedet animo tuo, dimittes eam liberam. Aliquando pro, manere, irwmorari. Cic. lib. 9. Epist. Si venti essent, nos hic Corcyrae non federemus. Liv. lib. 2. bell. Pun. Id horreum fuit præsidium penis sedentibus ad Trebiam. Sedere, pro considerare, seu curare. Virg. 1. *Aeneid.*

celsa sedet Aeneus aree.

id est, curat. Servius. Idem 9. *Aeneid.*

Turnus sacrata valle sedebat.

Ubi Servius, Sedebat, ut Asper dicit, Erat, quæ clausula antiqua est, & de usu remora. Secundum Plautum, Sedere est consilium capere qui inducit servum dicentem. Si he juxta aram sedeam, & dabo meliora consilia. Sedeor, Passiv. Solin. cap. 57. Alexandri Magni equus Bucephalus dictus, &c. quum ab Equario suo alijs etiam latit moliter federetur, accepto regio stratu neminem unquam alium præter dominum vehere dignatus est. Item secundum Augures, Sedere, est augurium capere. Nam post designatas cæli partes, à sedentibus captabantur auguria. Vestis item sedere dicitur, quæ apta est. Quintil. cap. ult. lib. 1. Nam & ita sedet melius toga. & continetur. A qua loquendi consuetudine sumpta translatione, Imperium humeris alicujus bene sedere dicimus, quod illi probè convenit, & ab illo pro dignitate recte sustinetur. Plin. in Paneg. Quum abundè expertus esset, quæ bene humeris tuis sederez imperium. Sedere, de navibus in statione. Claud. Rutil. in Itinerario.

Tranquillæ pupæ in statione sedent.

Sedet vox autibus. Vide sequentem dictionem. Sedēns, participium, apud Martial. lib. 10. Sedens lactuca, pro sellili. *סָדֵדְלַה* heb. *סָדֵדְלַה*. GAL. Sænt, qui est assis. ITAL. Chiesa, assentato. GERM. Sitzen. Hisp. Assentado. ANGL. Sitting. Mait. lib. 10. Epigrammat. 48.

In quibus est lactuca sedens & scitile porrūm.

Sedens humero toga. Quintilian. Et sedens auribus pronuntiatio. Idem. Item, Vox clara, pura, secans aera, auribus sedens. Idem Quintilian. cap. 2. lib. 11.

Sedēs, is, Sella in qua sedemus. { שְׁלֵדָה moschāb. idpa, θάκη. GAL. Siege, Sejour, logis, & demeure. ITAL. Sede, sedio, luogo da sedere, catedra, seggio. GER. Ein sitz / sessel. HISP. Assiento, silla, lugar para asentarse. ANGL. A seat, or place of remaining. } Plin. in Paneg. Iam dudum illi radiatum caput, & media inter deos sedes auro staret, aut ebore. ¶ Interdum ponitur pro habitatione, vel domicilio, idque tam singulari, quam plurali numero. Cicer. de provinc. Consular. Nam si ille aditus Gallis patuerit, nunquam hæc urbs summo imperio domicilium ac sedem præbuisset. Idem pro Cluentio. Scelerorum sedes atque regio. Virg. 1. Æneid.

Hic tamen ille urbem Patavi, sedesque locavit
Teucrorum.

Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Quæque petam sedes hospes in urbe liber.

Idem lib. 4. Eleg. 1.

Hic ego sollicita jaceo novus incola sedis.

Senec. c. 2. de consol. ad Marc. In sedem suam animum reponere. Et Sueton. in Aug. c. 28. In sua sede Rempub. sistere. ¶ Interdum ponitur pro sepulchro. Virg. 6. Æneid.

Sedibus ut saltem placidis in morte quiescam.

¶ Interdum pro podice, & ani circulo. Plin. lib. 3. Cinis farmentorum, vitiumque, & vinaceorum condylomatis, & sedis vitiis medetur. ¶ Sedes luxuriae, & per translationem, pro loco in quo maximè viger luxuria. Cic. contra Rullum, Coloni Capuae in domicilio superbiæ atque in sedibus luxuriae collocati.

Sedicula, parva sedes. { יְדַפָּעָא GAL. Petit siege. ITAL. Sedieta. GER. Ein stulpe sesselln. HISP. Asiento pequeño. ANGL. A little seat. } sicut ædicula, parva ædes: quanquam non desunt, qui Sedecula scribendum contendant: quo pacto etiam legitur apud Cicer. in Epistol. ad Attic. lib. 4. Maloque in illa tua sedecula, quam habes sub imagine Aristotelis sedere, &c. Valla tamen putat omnino sedicula esse scribendum per tertiam vocalem.

Sedile, is, Sedes, subsellium, scannum ad sedendum aptum. { שְׁלֵדָה moschāb. idpa, καθ. εδα. GAL. Siege, chaire. ITAL. Sedia, catedra. GER. Ein sitz / scul / sessel / châmel. HISP. Asiento, silla. ANGL. A seat or stooole to sit upon. } Plin. Epist. 101. Sunt locis pluribus disposita sedilia e marmore. Virg. 1. Æneid.

Intus aqua dulce, vivoque sedilia saxe.

Sedentarius, a, um, quod sedendo fit. { יְדַפָּעָא GAL. Ce qu'on fait estant assis. ITAL. Che si fa a sedere. GER. Das man sitzen thut. HISP. Cosa que se haze à assentadas. ANGL. That is made sitting. } ut ars sedentaria, quæ sedendo exercetur: quam & sellulariam vocant. Opera sedentaria quæ sit à sedentibus. Colum. lib. 12. c. 13. Neque enim sedentaria ejus opera, sed modò ad telam debebit accedere: modò eos, qui cibum familiarè conficiunt, invitere.

Sedentarius, ij, qui sedendo opus facit: sicut futor, fattror, & id genus alij. { יְדַפָּעָא, ο καθίστροψός ονεγγύαν. GAL. Un artisan qui fait sa besongne estant assis. ITAL. Chi fa arte stando a sedere. GER. Der fürlingen sein arbeit verrichtet. HISP. Azedor de arte à assentadas. ANGL. That sitteeth and worketh. } Plaut. in Aul. Calceolarij, sedentarij, futores.

Sedetum, fossa, fossatū, ubi sedent milites, aut fossa, ubi sunt muri. Suid. Sediculum, sedile, Paul. apud Festum, Tamen Varr. lib. 7-de L. L. ait à sessione sediculum non esse, ut à cubatione cubiculum. Sed Sedicula, vel sedecula, parva sedes, est diminut. à sed. Onom. Sedicula idpa. gal.

Sedigitus, qui sex digitos habet. Gloss. Cyr.

Sedimentum, crassamentum, quod sedet, seu hæret in imo: quod subedit in liquore.

Sessio, nis, actus sedendi. { שְׁבִתָּה schébeth שִׁבְתָּה schibah. idpa. gal. } Assiette, lieu à s'asseoir, seance. ITAL. Il sedere. GER. Das sitzen. HISP. Obra de assentarse. ANGL. A sitting. { Cic. 2. de nat. deor. Accubatio, inclinatio, sessio. } Aliquando ponitur pro sedili. { שְׁלֵדָה moschāb. idpa. GAL. Siege, chaire. ITAL. La sedia. GER. Ein sitz. HISP. El asiento. } Cic. 2. de Orat. Num tandem aut locus hic non idoneus videtur, in quo porticus hæc ipsa, ubi inambulamus, & palæstra, & tot locis sessiones gymnasiorum & Græcarum disputationum quodammodo commovent? id est, tot sedilia.

Sessito, as, frequentativum. { οὐχιάνις idpa. gal. S'asseoir souvent. ITAL. Sedere spesso. GER. Stets oder oft sitzen. HISP. Assentarse à menudo. ANGL. To sit often. } Cic. de clar. Orat. Quam deam in Periclis labris scriptis Eupolis sessitavisse, id est, sapienter sedisse.

Sessibulum, i, super quod sedemus, & quiescimus. { שְׁלֵדָה moschāb idpa. gal. Siege. ITAL. Sedia. GER. Ein sessel d'atauff man sitzt. HISP. Assiento, silla. ANGL. Any thing to sit upon. } Plaut. tu Pœn. Quæ tibi oleant stabulum, stratum, sellam, & sessibulum merum.

Sessilis, e, quod sedet, vel sedere videtur. { idpa. gal. Qui est assis, ITAL. Chi senta o monstra di sentare. GER. Das da sitzt / oder sich ansähen lässt als woann es sätte. HISP. Assentado, relanzado y ancho. ANGL. That sitteh or seameth to sit. } Plinius lib. 15. cap. 15. Incerta nominum causa est barbaticis, venereisque, quæ colorata dicunt, regisque, quæ minimo pediculoso sessilia, &c. Hinc sessiles lactucae dicuntur, quasi sedentes, hoc est quæ ita humili projectæ sunt, ut sedere videantur, neque sursùm rectæ esse, aut in sublime ascendere. Martial. lib. 5.

Illic videres fruice nobili caules,

Et uitrumque porrūm, sessilē que lactucas.

¶ Tergum sessile, in quo quis possit sedere. Ovid. 11. Metam.

— sic tergum sessile, sic sunt

Pectora celsa toris.

Sessurus, participium futurum. Horat. de Arte,

Si plausoris egas aula manentis, & usque

Sessuri donec canto, vos plaudire, dicat.

Sessimonium, idpa, templum ac sedes. Deducitur à sessu, vel sede, ut

à merce mercimonium. Vitruvius lib. 1. alias 7. Suspectu habent in deorum sessimonio, i. in deorum sedibus statuendis & dificandisque ædificulis.

Sefsör. { שְׁלֵדָה joſchēb. idpa, θάκη. GAL. Qui est assis. ITAL. Chi senta. GER. Ein sitzt. HISP. Assentado. ANGL. He that sitteth. } Horat. 2. Epist. 2.

In vacuo latus sessor plausorque theatro,

Sedigitus, i, Senos habens in manu digitos. { שְׁלֵדָה sedigitus, & C. Horatij filiæ Sedigita sunt cognominatae. Plin. lib. 11. c. 43. Digitæ quibusdam in manibus seni, C. Horatij ex patricia gente filias duas ob id Sedigitas appellatas accepit, Volcatium Sedigitum illustrem in poëtica.

Sedimentum, vide Sido.

Sedito, nis, à se, hoc est, seorsum, & itio componitur. { שְׁלֵדָה mehāmah τύρπο kóschter, &c. GAL. Sedition, mutinerie. ITAL. Seditio, discordia. GER. Ein aussatz / ausslauff des volks. HISP. Bullicio o alborote de pueblo. ANGL. Sedition, variance, discord. } Cic. lib. 6. de Rep. docet seditionis proprietatem à discussione ciuium dictam esse, quod seorsum eant alij ad alium: est enim propriæ, quum populo discordante itur ad majus: qualem describit Virg. lib. 1. Æneid.

Ac veluti magno in populo quum sape coorta est

Seditio, savitque animis ignobile vulgus,

Iamque faces, & saxa volant, furor arma ministrat.

Plaut. Amph. Eam seditionem pater illi in tranquillum conferet, (id est, turbas & divertium.) Liv. lib. 6. dec. 4. In seditione ipsi inter se sunt. Similiter seditio in exercitu dicitur, in classe, in campo, & ubique est multitudo hominum adversus Ducēs, Magistratūsve arma capientium, vel imperium detrectantium. Ovid. 11. Metam.

Seditioque recens dubioque autore susurri.

Idem 9. Metam.

— crescitque favore

Turbida seditio.

Cæl. 7. bell. Gall. Veritus nequa in castris ex eorum concursu & misericordia vulgi seditio oriretur. Pollio Ciceroni lib. 12. Singulædam cohortes seditionem fecerunt. Dicimus autem Latinæ, eleganterque, Concitate seditionem, Facere seditionem, Commovere seditionem, Orihi seditionem, Sedare seditionem.

Seditiosus, a, um, Proclivis ad seditionem. { שְׁלֵדָה gal. Sedition, mutin. ITAL. Seditoso, discorde vole scandaloso. GER. Auftrüsch / dogern auftrüten anstreiten. HISP. Alborizador. ANGL. Seditious, that stirreth up strife or discourse. } Cic. 3. Verr. Malus civis, improbas Consul, seditiosus homo Cn. Carbo fuit.

Seditiosor, comparat. Asconius Pædian. in Orat. pro Milone, Nam ejus seditiosor fuit conditio.

Seditiosæ, adverbium, Per seditionem aut more seditionis. { שְׁלֵדָה gal. Seditione, avec mutinerie & sedition. ITAL. Seditionemente, con sedizione. GER. Auftrüsch. HISP. Con bullicio o alborote. ANGL. Seditionis. } Cic. pro Client. Quæ concionibus seditione concitatis accommodatior est quam tranquillis, moderatisque iudiciis. Idem ad Attic. lib. 2. Multa, quum seditiosissime dicere, vocem exprimere non potuit.

Sedo, as, Mitigo, quiescere facio, placo, lenio, removeo, frango, extinguo. { שְׁלֵדָה he ckelik נְבָא schibbeach חֲבָבָה hischbiach טַרְפָּה hischbiach, מְנֻזָּה, κατασέδαια, αγανά. GAL. Appaiser, rendre coy. ITAL. Sedare, allietar, mitigare. GER. Stillen / zu frieden machen. HISP. Aclarar lo turbio, o assosregar. ANGL. To appease or mitigate. } Salust. in Catil. Namque animus impurus, diis, hominibusque infelius, neque vigiliis, neque quietibus sedari potuit, ita conscientia mente excitatam vexabat. Tibull. lib. 4.

Non aliuss sedare queat [fremitum vulgi.]

Lib. 4. ad Heren. Et hic sitiens quam maxime loquatur, neque habeat qui sitiens suam sedet, id est, extinguat. Plaut. Cœr. sc. 2. s. 1. Sitim sedatum it. ¶ Dicimus præterea, Sedare arrogantiam, bellum, controversiam, discordias, infamiam, iram, lites, mentes commotas, morus animi, pavorem, tempestatem, tumultum: quorum omnium exempla probatissimis quibusque autoribus nusquam non sunt obvia. Cic. 2. in Catil. Atque hæc omnia sic agentur, Quirites, ut res maximæ minimo motu, pericula summa nullo tumultu, bellum intestinum ac domesticum, post hominum memoriam crudelissimum & maximum, me uno togato duce & imperatore sedetur. ¶ Sedare. X. Incendere כְּבָבָה esibbah. Cic. 3. de legib. At aliquando incenditur, & quidem saepe sedatur. ¶ Sedare passiæ invenitur usurpatum à Cn. Velleio in Annalibus apud Gell. c. 12. lib. 18. postquam inquit, tempestas sedavit, Athribal taurum immolavit, id est, sedata est.

Sedatus, a, um, nomen ex participio, Tranquillus, quietus, minimè precepis. { שְׁלֵדָה schoket ουχι, ουχιναις, ουχι. GAL. Posé & rassis, cog & tranquille. ITAL. Acquietato. GER. Gestilled, gesen, beruhigt. HISP. Sossegado. ANGL. Assayed, appeased or mitigated. } Virg. 12. Æneid.

Olli sedato respondit corde Latinus.

Cic. ad Attic. lib. 2. Hæc scripti sedatiore animo quam proxime scripsram. Horat. in Epist.

Oderunt hilares tristes, tristè que jocosis,

Sedatum celeres.

Plaut. Amph. Sed pudicitiam & pudorem & sedatum cupidinem. Idem Men. sc. 6. a. 5. Benè & sedate servio.

Sedatè, placide, quiete, tranquille, & citra commotionem. { שְׁלֵדָה ουχι, ουχι. GAL. Sans passion, sans trouble. ITAL. Placidamente, quietamente. GER. Ruhiglich. HISP. Sossegadamente. ANGL. Quietlie, without trouble. } Cic. in Orat. Cujus oratio, quum sedatè placideque loquitur, &c. Placidè, & sedatè ferre dolorem. Idem 4. Tuf. Plaut. Men. sc. 6. a. 5. Benè & sedatè servio.

Sedatio, nis, Moderatio, placatio. { שְׁלֵדָה scheket. κατίσταμαι, ουχι. GAL. Tranquillité, appasement, moderation. ITAL. Moderate, pacification. GER. Stellung. HISP. Sosiego, aquella aclaracione. ANGL.

ANG. An appearing. Cic. i. Offic. Temperatio & modestia, omnisque sedatio perturbationum animi.

Sedūco, Scorsum duco, ab aliis duco & sejungo. ¶ הַפְרָדָה parédh. הַפְרָדָה parédh. GAL. Trer & mener à part. ITAL. Trahere della via. GERM. Nähren sich füren Hisp. Apartar. ANG. To lead or bring a part. Terent. in Hecyr. Pōst Pamphilus me solum seduxit foras. Cic. ad Attic. lib. 2. Quum haec desseruisse, seducit me Scaptius, ait se nihil contradicere. Plaut. in Aul. Eo nunc secretò te hue foras seduxi. Cic. i. Tusc. quæst. ad animum transtulit, inquiens, Quum à negotio omni sevocamus animum, quid, inquam, tum agimus, nisi animum ad seipsum advocabamus, secum esse cogimus, maxime que à corpore seducimus; Plaut. Asin. sc. 2. a. 2. Senex solum seduxit me scorsum ab ædibus. Idem Cure. sc. 3. a. 2. Prehendit dextram, seducit, roget quid veniam, &c. ¶ Accipitur & in malam partem pro, decipio, & in fraudem induco. ¶ חַטָּה pittah, רַמְמָה rimmah. קָנָתָה, פְּרָאֵזָה, GAL. Seduire, tromper, deceiver. ITAL. Ingannare. GERM. Übersüren, versüren, hinder das leicht füren. Hisp. Engañar. ANGL. To beguile or deceive. Terent. in Andr. Etiam nunc me seducere istis dictis postulas?

Seductus, a, um, particip. Scorsum ductus. Liv. 10. bell. Pun. Singulos deinde separatis, Lælum, ac Masinissam seductos obtestatur, ut quantum nox providentiae adimat, tantum diligent expleant cura. ¶ Seductus pro distinto, seu discreto. Senec. epist. 1. 18. Si proprium habent quidam & à corporibus seductum. Idem cap. 2. de consol. ad Mare. Honores rejecit, & aures suas adversus omne solatium clausit, à solennibus officiis seducta. (id est, sponte remota.)

Seductilis, qui facile seduci, id est, decipi potest. וִיקְנָהן, וְ.

Seductio, nis, Abductio, sejunctio. Idem secessus. קָנָתָה, GAL. Détournement à part. ITAL. Eso tirare alguno à parte per parlargli. GERM. Nährend sich füren. Hisp. Apartamiento. ANG. A leading, or conveying a part. Cic. pro Murana. Mœstos amicos, observaciones, testificationes, seductiones testium, secessionem subscriptorum animadvertebant.

Seductus, us, idem Senec. cap. 2. de tranquill. vita, Sic hominum, quorum maxima in seductu actiones sunt, &c. i. Secessus.

Seductor, qui seducit: impostor. γέρες.

Sedūcūlum, i, quasi sudaculum dictum, genus est flagelli, quod vapulantes sudare faciat. Festus.

Sedularia, quæ in theda sedenti subjiciebantur. Dig. lib. 33. tit. 10. l. 4. Rhedæ & sedularia supellectili annumerari solent. Ibi Gothofr. Seliquaria, Haloand. ut apud Festum.

Sedūlūs, a, um, Diligens, officiosus, intentus, propriè qui sedet, id est, immoratur in re aliqua: ut qui sedendo opus facit, Sedentariis ergo convenit. קָרָר charūs רַקְשׁ scheked הַרְחָם charēdh. וְרַמְמָה rimmah. וְרַמְמָה rimmah. GAL. Diligent, soigneux. ITAL. Diligente, officioso. GERM. Fleißig/ernsthafte/empfig. Hisp. Cuidadoso ò diligente. ANGL. Diligent, given to worke, earnest. Cic. de clar. Orat. Eloquentes videbare, non sedulos velle conquerire. Tibull. i. Eleg. 3.

At tu casta precor mancas, sanctique pudoris,

Affideat custos sedula semper anus,

Ovid. i. de remed. amoris.

Nec desunt comites sedula turba canes.

Sedūlitas, pro instanti & fideli officio, ac diligentia. קָרָר charēdh. הַרְחָם charēdh. הַרְחָם charēdh. GAL. Soin & diligence. ITAL. Sollicitudine, diligenza. GER. Fleiß und ernst/empfigkeit / ernsthaftekeit. Hisp. Cuidado, y diligencia. ANG. Diligence, or carnestesse in doing. Cic. Attic. lib. 11. Quæ si non essent sedulitate effectæ, & benevolentia tua, liceret mihi abire in solutiones aliquas. Ovid. 10. Metam.

Sensimus (inquit) amas : & in hoc mea (pone timorem)

Sedulitas erit apta tibi.

Horat. i. Epist. 7.

Officiosaque sedulitas, & opella forensis

Adducit febres.

Ovid. Fast.

Et non sentitur sedulitate labor. (legendi flores.)

Ibidem 6. Fast.

Rufica sedulitas (operando liba) gravior arte fuit.

Sedulō, adverbium, instanter, diligenter, & simpliciter, quasi sine dolo, ut inquit Nonius. οὐ πιλατὸς, αὐγῆς. GAL. Soigneusement, diligem- ment, ITAL. Sollicitamente, diligentemente. GERM. Fleißiglich, ernstlich/empfiglich. Hisp. Cuidadosay diligentemente. ANG. Diligently. Plaut. in Aul. Nam nunc quum celo sedulō, ut omnes nesciant: Omnes videntur scire. Idem Ffud. sc. 2. a. 4. Habui numerum sedulō. Idem Men. sc. 7. a. 5. Patata navi clavo hæreter sedulō. Terent. in Phorm. Ego sedulō hanc dixisse credo, id est, simpliciter, inquit Dona. Idem in Hecyr. Non clam me est, mi gnate, tibi me esse suspectam uxorem tuam Propter meos mores hinc abisse, et si ea dissimulas sedulō. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Non credis quod ego dico sedulō, id est, Non dicam dolo.

Sedulē, adverb. Sedulō. וְרַמְמָה rimmah. Colum. lib. 9. c. 9. Semper quidem custos sedulē circumire debet alvearia.

Sedum, Varro lib. 4. Ab sedendo appellantur sedes, sedile, sedum, sella, seliquastrum. Ibi Scaliger. Sedum, Solum, vel solium. ¶ Sedum antiqui pro sed dixerunt. Terentius Scaurus de Orthograph. vide Sed.

Sedum, alij Sadum, i, herba perpetuò virens: unde etiam semperivum appellatur. קָרָר charūs. GAL. De la joubarbe. ITAL. Semprevivà. GERM. Hausswurz/maurpfeffer. Hisp. Yerua puntera. ANGL. Houstek, senegrene or semegrene or ayegrene. Plin. lib. 18. c. 17. Democritus suco herba, quæ appellatur aizoon, in tegulis nascens, tabulifve, Latinè verō sedum, aut digitellum, medicata seri jubet omnia semina. Colum. lib. 2. c. 9. Id ne fiat, remedio est, mistus succus herbae, quam rustici sedum appellant. Duo autem sedi sunt genera, quorum alterum in tectis fere & suggrundiis nascens, quod folia habeat latiora, sedum majus appellant. Alterum in petris & parietinis provenit, à Latinis sedum, sive semperivum minus dictum. Græci, quia quotannis ter floreat, τετρατος cognominantur. Vulgus à foliis vermiculorum similitudinem referentibus Vermi- Calepini Pars 1.

cularem nominat.

Sedunum, Germanis Sistens Gallis Sion, V.E. ad Rhodanum fl. sita, Tarentasiensi A. suffraganea, est confederata cum XIII. Cantoni- bus Helvetiorum.

Ségés, etis, propriè fruges eorum seminum ex quibus conficitur pa- nis, nondum demissa, ut ait Valla lib. 4. cap. 24. ¶ תַּזְבִּחַ kamah. ἀρότης. GAL. Grain, ou blé en terre. ITAL. Frutta, biada en herba, se- gete. GERM. Die saat des getreides / Kornsaamen. Hisp. La miesse. ANGL. Corne growing or standing. Plin. lib. 18. c. 17. Si in articu- lum seges ire cœperit, runcare remedium est, ne herbae vincant. Et paulo pōst, Luxuria segetum castigatur dente pecoris, in herba duntaxat. Virg. i. Georg.

Quid, qui, ne gravidis procumbat culmus aris, Luxuriem segetum tenera depascit in herba.

Ovid. i. de Arte,

Fertilior seges est alienis semper in agris.

Horat. 2. Epist. 2.

¶ villicus Orbis

Quum segetes occat, tibi mox frumenta daturus, Te dominum sentit.

Tibull. lib. 4.

Nec frugem segetes præbent, nec pabula terra.

¶ Seges per translationem: ut Seges stimulorum, apud Plaut. in Aulul.

Tibi ego rationem reddam, stimulorum seges? Seges osculationis apud Catullum ad Inventum:

Non si densior aridis aris, Sit, nostra seges osculationis.

¶ Ferrea seges telorum. Virg. 3. Aeneid.

Nam Polydorus ego: hic confixum ferrea texit Telorum seges, & jaculis increvit acutis.

Clypeata seges virorum, Ovid. 2. Metam. Seges ac materia gloriae, Cic. pro Milone, Quid enim odiasset Clodium Milo, segerent atque materiem suæ gloriae? ¶ Quandoque accipitur pro ipsa hu- mo jam subacta, & fata, εἰπατσθῆν γένε. Varro lib. 1. de re rust. cap. 29. Seges dicitur, quod aratum & satum est: arvum, quod aratum, nec satum est: novalis, ubi satum fuit ante, quām secunda aratio ne renoveretur. Virg. 2. Georg.

Illa seges demum votis respondet avari

Agricola, bis qua Solem, bis frigora sensit.

Plin. lib. 18. Segetes qui interquievere, fundunt rosam odoratiorem, sativa adhuc terra non cessat parere. ¶ Seges quoque aliquando de leguminibus dicitur. Colum. lib. 2. cap. 14. Quod prædictorum leguminum segetibus fatiscit.

Segesta, x, σεγίστη Ptolemy, oppidum est pervetus, inquit Cic. 6. Verr. in Sicilia, quod ab Aenea fugiente à Troia, atque in Italiam veniente, conditum fuit, præposito ibi Egesto, qui Egestam nominavit. Sed deinde præposita est ei litera s, ne obscurè appellaretur nomine. Plin. Egestam vocat. lib. 3. c. 6. ¶ Est & Segesta altera in Liguria, Tiguiliorum caput, teste Plin. lib. 3. c. 5. Vulgo Sigistro. Fuit & alia in Venetia, non procul à Timavo fluvio, cuius meminit idem Plin. lib. 3. cap. 11. ¶ Fuit & Segesta quædam in citeriore Hispania, à qua Segestani populi qui Carthaginensi conventui attribuuntur à Plin. lib. 2. c. 3. ¶ Segesta, ut apud Plin. legitur: sive, ut aliis placet, Segesta, deæ nomen à segetibus, quibus præesse putabatur, tractum. Idem Plin. lib. 18. cap. 2. Seiam à serendo, Segestam à segetibus appellabant: quarum simulacra in Circo videmus.

Segestorium, vel Cesterovensium civitas, Cisteron, V.E. Gallia, sub A. Aquensi.

Segestre, teges quædam pauperculorum. Varro.

Segnæn. Segmentarius, Segmentum, vide Seco.

Segnia, Segna, V.E. Dalmatæ, sub A. Spalatensi, ad mare Adriaticum: est gentis Austræ. Qui eam urbem, vicinumque tractum incolunt, vulgo Vscouxi rei maritimæ peritissimi.

Segnis, hujus segnis. Piger, tardus, ignavus, quasi sine igne: sicut contræ, Ardens pro solenti, diligenter, & moræ omnis impatienti. קָרָר charēdh. הַרְחָם charēdh. GAL. Lasche, paresseux, nonchalant, tardif. ITAL. Pigro, tardo, poltrone. GER. Träg / faul / langsam. Hisp. Perezoso, floxo, negligente. ANGL. Sloughfull, slack, sluggish. Virg. lib. 3. Aeneid.

Haud segnis strato surgit Palinurus, & omnes Explorat ventos.

Cic. ad Attic. lib. 8. Ego sicut adhuc videor segniot fuisse, dum ne tibi videar, non labore. Idem pro Fontio, Segniotes ad imperandum posthac cæteri sint, quum videant eos oppugnari, quibus oppressis populi Romani imperium incolumē esse non possit. ¶ Segnis mora. Liv. 4. dec. 4. Segnia aestiva. lib. 7. dec. 4. Interdum ponitur pro in- fuscando & inutili. Virg. lib. 1. Georg.

segnisque horreret in arvis

Carduus.

Segnipes, dis, qui tardè incedit. קָרָר charēdh. GAL. Qui va lentement & pesamment. ITAL. Chi va lentamente, pesamente. GER. Der träge oder gemach zu Fuß ist. Hisp. El que camina floxamente. ANGL. That goeth sluggishlie or florolie. Juven. Sat. 8.

trigesque trahunt spirhedia collo

Semipedes.

Segnitæ, ici, sive Segnitia, tæ, Tarditas, negligenter. קָרָר charēdh. הַרְחָם charēdh. Nonchalance, negligence, tarditatem, paresse. ITAL. Negligenza, tardezza, da paccagine. GER. Langsame / traghheit / faultheit. Hisp. Pereza, floxedad, negligencia. ANGL. Sluggishness, or florofulness. Socordia autem est negligenteria in consulendo, meditando, prospiciendo quid opus sit factio. Terent. in Andr. Enimvero Dave nihil loci est segnitæ, neque socordia. Plaut. Asin. sc. 1. a. 2. Quin tu omnem socordiam abs te & segnitiam amove. Quædoque segnities dicitur infuscadas, וְפֹסֶל. Plinius, Hinc negligenteria cultorum, hinc agrorum segnities. Legitur & segnitias: quod & Nonius notavit. Cic. de Orat.

Et quando de prudentia diximus, castigemus etiam segnitatem. Cittatur etiam à Novio Accius. Eorum segnitate ardet focus.

Segniter, adverbium, Negligenter, ignavè, tardè. {ελάχιστας. GAL. Non-chalamment, paresseusement, negligemment. ITAL. Negligentemente, con-dapoccagine. GERM. Faulgisch, hinlänglich, langsamlich. HISP. Perezozamente y floxamente. ANG. Slovoite, carefle. } Liv. 2. ab Urbe, Segniter, otiosè, negligenter, contumaciter omnia agere: nec pudor, nec merus coercedat. Velleius, Non segniter cervicem dare. { Segnius, Comparat. Velleius, Non segnius obilit, quam sceleris confilia ini-erat. Ovid. 10. Meram.

*Qua quanquam Scythica non segnius ire sagitta
Aonio visa est, juveni tamen, &c.*

Segobrida, Σέγοβριδα, oppidum Hispaniae citerioris, Celtiberia totius caput, circa quod Sertorius & Metellus præliū cōmisere. Strabo 1.2.

Segur, σέγυρε, fuit quinta civitas post Sodomam & Seboim, quæ ad pre-

ces Lot servata est.

Segovia, Plinio, vulgo Segobia, V.E. Hispaniae, lanificio insignis, olim &

nunc A Toletano suffraganea.

Segovia nova, Hispanis Nueva Segovia, V.E. in Philippinis insulis sub A. Munilano.

SÉGRÉGO, as, Ab aliorum numero, vel societate, vel grege separo.

{ הַפְרֹיד הַבִּירְד hibdil. ἀχθίων, ἀφεζίων. GAL. Mettre hors du troupeau, mettre à part, séparer. ITAL. Separare, sfrac-tire. GERM. Von hantzen absündern / abscheiden. HISP. Apartar como de la manada. ANG. To separat or take from the flock. } Terent. in Hevir. Nam si ita est, ut hæc nunc Pamphilum verè à se se-gregarit. Plaut. Asin. sc. 1. a. 4. Suspiciones omnes à se segreget. Idem Capt. sc. 3. a. 2. Juventus inopes à se segregat. Ibid. sc. 3. a. 3. Spes, opes, auxiliisque à me segregant. (i. segregantur,) vel sub-auditur & se. Idem in Mil. Ille illas spernit: Segregat ab sese omnes extra te unam. Cicer. pro Arch. Quod si mihi à vobis tribui, concedique sentiam: perficiam profectò, ut A. Licinium non modò non segregandum, quum sit civis, à numero civium, verumeriam si non esset, puretis adsciscendum fuisse. Séque gregari, pro segregarie, apud Lucretium lib. 1.

Dissidio potius & se jungi, séqugregari.

Segrēx, εγις, omnis gen. Solitarius, segregi, i. sine grege. { מֵפְרָה me-phorāah תַּכְרִיךְ mbdāl. ὁ νέος ἄρχοντας. GAL. Separé, hors du trou-peau. ITAL. Segregato di tal grege. GERM. Abgesondert. HISP. Apartado de la manada. ANG. That is separated and taken from the flock. } ut Segrex vita, id est, solitaria. Seneca de benef. lib. 4. Quoniam carceris animalibus in tutelam sui satis virtutum est, quæcumque va-ga nascuntur, & actura vitam segregem armata sunt. Et Sen. patet contr. 21. Oderant me publici mali segregem exprobratorem.

Segregatim, adverb. ἀποστρόφης. Diomedes Gram. lib. 1.

Sejanus vir autoritate fere principali: de cuius conjuratione legendus Suet. Tiber. c. 48. & apertius cap. 55. & 62. & 65. { Sejanus equus, vi-de paulò inferiùs.

Segulum, i.e. est terræ genus in summo solo, ex quo metallarij cognoscunt subesse venam aurii. Plin. lib. 13. c. 4. Aurum qui quadrunt, ante omnia segulum tollunt: ita vocatur indicium, &c.

Seguntia, Σιγουντζα, V.E. Hispania: olim & nunc sub A. Toletano.

Segusium, urbs est Segusianorum in Gratis Alpibus. Ptolom. lib. 3.

Seia, Dea habita fuit Romæ, quæ lationi præesse putabatur: quemadmodum Segeta, seu Segetia, quæ segetes lætas facete existimabantur. Plin. lib. 18. c. 2. Seiam à serendo, Segestam à segetibus appellabant: quarum simulacula in Circo videamus.

Seir, σειρ, mons in terra Edom, in quo habitavit Esau, in regione Gabalena: quæ ex eo quod Esau pilosus esset, & hispidus, Seir, id est, pilosi nomen accepit.

Sejügi, & Sejuges, οι ξειροί, οἱ ξειροί. Dicuntur equi seni ad unum currum adhibiti. Apulcius in Flor. Uni cui omnes provinciæ quadriges & sejuges currus ubique gentium ponere gratulantur.

Sejugo, as, Sejungo, Separo, à se, & jugo, as. { הַפְרֹיד הַבִּירְד hibdil. δισούντροποι. GAL. Separer du ioug, disjoindre. ITAL. Disiungere. GERM. Ablassen / absündern. HISP. Desuñir. ANG. To loose out of yoke or put a sunder. } Cic. 1. de divin. Hænmani autem animi eam partem quæ sensum quæ motum, quæ appetitum habeat, non esse ab actione corporis sejugaram.

SEJUNGO, is, Iunctos separo, disiungo. { הַבִּירְד הַבְּדִיל hibdil. ἀπιστημ, δισούντροποι. GAL. Déjointre, separer. ITAL. Disiungere, lontanare. GERM. Von einander trennen / abscheiden/absündern. HISP. Apartar, desuñir. ANG. To put a sonder, to separat, to disiunger. } Cicero Len-tulo, Tibi autem multò notior, atque illustrior meus in te animus esset, si hoc tempore omni quo scjuncti fuimus, & una, & Romæ fuissimus, Idem 3. de nat. deor. Fortunam nemo ab inconstantia & temeritate sejunget. Idem in Catil. Dummodo tua calamitas à Re-publica periculo sejungatur.

Sejunctio, verbale, ipse sejungendi actus. Cic. 3. de Orat. Propositoque quid sis dicturus, & ab eo quod est dictum sejunctio, & redditus ad propositum, & iteratio, & rationis apta conclusio.

Sejus, prænomine Cneus, equi præstantissimi quidem sed infelicissimi dominus: qui ab ipso Sejanus cognominatus est: de quo Gell. lib. 3. cap. 9. & Erasmus in Adagiis, & mox.

Sejanus equus, dictus est à Cn. quodam Seio, qui equum habuit insuf-tata magnitudine, omnib[us]que aliis equorum laudibus præstan-tissimum: adeò ut ex eorum genere equorum crederetur quos Hercules occiso Argos perduxit. Sed eo faro is equus fuit, ut quisquis possideret eum, is cum omni familia interiret. Primus enim hujus equi dominus à M. Antonio, qui postea Triumvir constituendæ Reipub. fuit damnatus, miserando affectus est supplicio. Hunc deinde emit Cornelius Dolabella H.s. centum millibus, qui & ipse à Cassio victus, in prælio occubuit. Ab hoc ad Cassium victorem equus pervenit, qui ab Antonio vi-citus, sibi manus intulit. Nec multo post Antonius victor, qui equum hunc abstulerat, ab Augusto victus simili mortis genere peuit. Hinc ortum est proverbium, ut homines calamitosi Equum

Seianum habere dicerentur. Vide Gell. lib. 3. cap. 9.

Sejux, Sejuges sex equis, &c. jugati: ut sejuges curru.

Selago, inis, herba est sabina similis, quam Druidæ certa superstitione lectam, solo fumo omnibus oculorum vitiis mederi tradiderunt. Vide Plin. lib. 14. cap. 11.

Sélénites, σελήνις, gemma in Arabia nascens, ex candido translucens melleo fulgore, imaginem Lunæ continens, reddensque eam in dies singulos crescentis, minuentisque numero. Autor Plin. lib. 37. cap. 10. Selenus, vide Selinus.

Sélénuciā, σεληνική, Syria Antiochenæ oppidum est, ab Antiocho Seleuci filio conditum: de quo Plin. lib. 5. c. 2. 1. ¶ Est & Seleucia alia ad Euphratem: tertia ad Belum amnum: quartum meminit idem Plin. lib. 5. cap. 23. Rursus alia Ciliciæ, Trachiotis cognominata, ad Calicadnum amnum, teste codem Plin. lib. 4. cap. 27.

Séléucus, σελεύκος. Fuit unus ex principibus Alexandri, qui primus post Alexandri mortem regnavit in Syria annos quadraginta. Fuerunt & alij Seleuci. Unus Mathematicus, cuius meminit Sueton. in Othon. c. 4. Fuit & Rex unus hujus nominis. Plaut. Mili. sc. 1. a. 1. Rex Seleucus me oravit, &c.

Selge, σελγή, urbs Pisidiæ, quam Strabo lib. 12. laudat, τῆς πελοπίας ρομπίων.

Selbra, semilibra. { σημιλίτρα. GAL. Demi livre. ITAL. Mezza libra. GER. Ein halb pfund. HISP. Media libra. ANG. An half pound weight. } Liv. 5. ab Urbe, Selbra farris. Gell. lib. 7. c. 18. Darent argenti pondo, libram scilicet & selibram.

Sélégio, αγιοῦ. Seorsum colligo, secerno. { בְּחַר bachár. בַּשְׂמֶלā, בְּשִׁמְלָא. GAL. Eſtire & mettre à part. ITAL. Far la scelta, discernere. GER. Nähend sich lassen/ausserlassen/ausserkoren. HISP. Apartar lo mejor. ANG. To call, to choose or pick out. } Cic. de optimo gener. Quæ exempla sele-gissem; nisi vel nota esse arbitratet, vel posse eligere qui quieren. Ovid. 3. Amor. Eleg. 10.

*Quicquid eris, mea semper eris, tu felige tantum:
Me quoque velle velis, ánnē coactus amem.*

Cic. in Orat. Nec verò utetur imprudenter hac copia, sed omnia ex-pender ac feliger.

Slectio, nis, verbale, actus seligandi. { בְּחַנְקָה michtchár. בְּחַנְקָה, בַּשְׂמֶלָא, בְּשִׁמְלָא. GAL. Eſtire, choix. ITAL. Scelta di cose che si mettono à parte. GER. Ein ausſtellung/ausſterlung. HISP. Apartamiento de lo mejor. ANGL. A culling or choosing out. } Cic. 2. de finib. Dum etiam in una virtute sic esse omnia voluerunt, ut eam retum selectione expoliarent: nec ei quicquam aut unde oriretur darent, aut ubi inniteretur. Idem 3. de Legib. Selectio vitiorum.

Slectus, a, um, participium, Secretus, sejunctus. { בְּחַנְקָה michtchár. בַּשְׂמֶלָא, בְּשִׁמְלָא. GAL. Eſten, parmi d'autres, & mis à part. ITAL. Eletto, posto da parte. GER. Nähend sich gelassen/ausserlassen. HISP. Cosa assiſteccida y apartada y puesta à parte. ANGL. Choosed out. } Cic. 1. de nat. deor. Itaque in illis selectis ejus brevib[us]que sententiis, quas appellat κυρίως δόξαις, hæc, ut opinor, prior sententia est. Quod beatum & immortale est, id nec habet, nec exhibet cuiquam negotium. Ovid. 5. Faſtor.

Romulus hoc vidit, selectaque corpora patres.

Dixit: ad hoc urbis summa relata nova est.

Plaut. Moſt. sc. 1. a. 1. Nec tam selectis, quam tu vivere videntes, (omnes possunt, sup.) ¶ Seleceti judices. Cic. pro Client. Deinde Pre-tores tantum urbani, qui jurati debet optimum quemque in selectos judices referre, nunquam sibi ad eam rem Censoriam ignominiam impeditio esse oportere duxerunt. Horat. 1. Serm. satyr. 4.

— & sive iubebat

Vr facerem quid: habes authorem quo facias hoc,

vnum ex iudicibus selectis, obiiciebat,

id est, ex Equestri ordine.

Selinis, σελίνης, urbis nomen juxta Lilybæum, à selino, quod ibi plurimum nascatur. Autor Serv. in illud Virg. 3. Aeneid.

Téque datis linquo ventiu palmosa felinis.

Selinum, σελίνη, à Græcis appellatur, herba notissima, quam Latini apium nominant. ¶ Inde fiunt composita petro-selinum, hippo-selinum, & eleoselinum: de quibus egimus suis locis.

Selinus, σελίνης, duorum fluviorum nomen in Asia, qui in mare in-fluentes Diana Ephesia templum utrinque complectuntur. Vide Plin. lib. 5. cap. 29. ¶ Est & Selinus, alias in Aegiorum agro, qui est in Achaia proprie dicta. ¶ Item aliis in Elide. ¶ Rursus aliis in Sicilia, juxta Megara & Hyblam montem: quorum omnium meminit Strab. lib. 8.

Selinus, untis. σελίνη. Oppidum est Siciliae palmis abundans.

Selinus, σελίνης, a, um, adjecit. σελίνης: ut Terra Selinusa, quæ à Galeno lib. 9. simpl. inter medicamenta ophthalmica ponitur.

Selliquastrā, (inquit Festus) sedilia appellantur antiqui generis, d litera in l, conversa, sicut & in sella, & in folio factum est, quæ omnia à sedendo dicta sunt.

SELLA, æ, Sedes. { בְּשִׁלְמָה mascháh. יְדָה yedâh, καρπός, χρόνος. GAL. Vnde sella, un banc, un siège. ITAL. Sedia. GER. Ein / sic / sessel. HISP. Asiento, silla. ANGL. A steole, chayre or seat. } à sedendo dicta, quasi sedda γέρας ἀνίστημα. Seddam enim dixerit antiqui quan-nos sellam, inquit Terent. Scaur. de Orthogr. Plaut. Curr. sc. 3.

a. 2. Datin' isti sellam ubi assidat oxyas. (de lasso & argo.) ¶ Sella curulis, quid? Gell. cap. 8. lib. 3. Sella castrensis, item, Sella Curulis, Suet. in Galba, cap. 18. lib. 3. Item, Sella adoperata incedere. Idem in Aug. cap. 6. Et, Sella muliebris abditus. Idem in Othor. cap. 6. Et Quint. Sellam Curulem Prætoris frangit Consul. Plin. de vir. illustr. P. Decium Prætorem transeunte ipso sedente iussit assurgere, eisque vestem scidit, sellam concidit: ne quis ad eum in jus iret, edixit.

Sellula, diminutivum à sella. σελεῖον. Corn. Tacit. lib. 10. In do-mum uxoris sellula defertur.

Sellaria, æ, dicta sunt loca, in quibus sedes disponi solebant. { ιστόδας. GAL. Un lieu en la maison où sont sièges arrangez. de tous costés. ITAL. Luogo dove si pongono più sedie. GER. Ein orth Duhnmann die

die scissel oder scut stell. HISP. Lugar donde están las sillas. ANGL. Places rocker in seates ar sett in all partes. Plin. lib. 34. cap. 8. Atque ex omnibus quæ retuli clarissima quæque in urbe, jam sunt dicata à Vespasiano principe in templo Pacis, aliisque ejus operibus, violentia Neronis in urbem convecta, & in sellariis domus aureæ disposita. Suet. in Tib. Seccessu vero Capreensi, etiam sellariam excogitavit, sedem arcanarum libidinum.

Sellariola, diminut. Martial. lib. 5.

In sellariolis vagus popinis.

Sellularius, a. um, ut, sellarius questus. Gellius cap. 1. lib. 3. Negotiis se plerumque umbraticis, & sellulariis questibus intentos habent.

Sellularii, opifices, qui sedendo opus faciunt: quos Liv. lib. 8. scribit militiae minimè aptos. idem. GAL. Qui gaignent leur vie faisans leurs besongnes assis. ITAL. Chi guadagnano facendo l'arte sua sedendo. GER. Der auff dem stul/das ist / sihlingen sein arbeit volbringt. HISP. Los que ganan trabajando assentados. ANGL. Workmen that worketh sitting. Quia (inquit) opificum quoque vulgus, & sellularij, minimè militiae idoneum genus, exciti dicuntur. Idem & sedentarij à quibusdam appellantur, ut supra docuimus suo loco.

Sella, oppidum est Epiri, cuius incolæ Sellani dicuntur, Lucan. lib. 3.

Quercisque silentes

Chæonio veteres liquerunt vertice Sella, &c.

Selymbriæ, σελυμβρια, civitas Thraciæ ad Propontidem, propinquæ Byzantio, teste Herodoto lib. 6.

Sembellæ, libellæ seu assis dimidium, quasi semilibella. ημιδιγον. Varro lib. 4. de lingua Latina.

Semel, adverb. unica vice. ημιν παθαν ακάθα. ημιν. GAL. Vne fois, tout à une fois. ITAL. Una volta. GERM. Ein mal. HISP. Una sola vez. ANGL. Ones or one tym. Plaut. in Capt. sc. 5. a. 3. Satis sum semel deceptus. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Barba resoluta mihi bisive, semel/ve fuit.

Aliquando accipitur pro summarim, aut in summa ημιαλιαδω. Quintil. Denique (ut semel finiam) sic ferè componendum quum pronuntiabis, erit. Idem. Ut semel omnia complectar. Nonnunquam & pro, omnino, penitus, immutabiliter, sive irrevocabiliter ponit consuevit: quia quod semel tantum sit, non habet regresum, ut ratus fiat. Virg. 11. Aeneid.

Qui nequid tale videret,

Proculbus moriens, & humum semel ore momordit.

Ovid. Epist. 5.

nulla reparabilis arte

Lasa pudicitia est, deperit illa semel.

id est, omnino, prorsus. Vel, Irrevocabiliter. Sic Quintil. lib. 1. c. 3. Nec semel de hoc decretum erat: tricesimus dies reddebat victo certaminis potestatem. Budæus. Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Potin' ut huic semel modo respicias? Plin. lib. 7. c. 34. Vir optimus semel à condito avo judicatus est Scipio Nasica à jurato Senatu. Ibid. cap. 35. Pudicissima femina semel matronatum sententia judicata est Sulpitia Paterni filia. Hic particula Semel, affirmantis venustatem habet, ut quod verissimum esse asseverare volumus, id semel tantum dixisse sufficiat. Semel (inquit Ascon.) Vicinum est ad Penè nunquam. Cic. 2. Verr. Semel ait se in vita pertinuisse, tum quum primum à me reus factus sit. Quasi dicat, ferè nunquam. Simile est, quod semel in vita risisse Crassum scriberet Lucilius. Senec. c. de tranquill. Non tam semel, quam per partes ostendere possum (sup. qualis sit infirmitas animi.)

Semel, σημέλη, Cadimi Thebarum regis filia, ex qua Iupiter Bacchum genuit, teste Horat. 1. Carm. Ode 19.

Mater sava Cupidinum

Thebanaque jubet me Semele puer,

Et lasciva licentia

Finitis animum reddere amoribus.

Propertius,

Narrabis Semele quam sit formosa.

Semelius, a. um, adject. Ovid. 5. Metam.

Delius in corvo, proles Semeleia capro, &c.

SEMEN, inis, granum quod scriitur: quasi serimen, à sero, ris. ημιν ζεράθ. ορέης. GAL. Semence. ITAL. Seme, semenza, semente GERM. Ein saamen. HISP. La simiente generalmente. ANGL. Seed. Colum. lib. 1. cap. 7. Et maximè vexant servi qui boves elocant, eosdémque & cætera pecora male pascunt, nec industrie terram vertunt, longèque plus imputant seminis jacti, quam quod severint, &c. Virg. 1. Georg.

Debita quam sultis committas semina, &c.

Horat. Epod. 16.

Pinguia nec siccis urantur semina glebis.

Nonnunquam etiam de virgultis, & surculis dicuntur. Virg. 2. Georg. Seminibus positis surè est deducere terram Sapines.

Colum. lib. 3. si compluribus vindemiis eundem tenorem servaverint, ex ejusmodi viribus lecta semina multum, bonumque vinum præbebunt. Est & semen frumenti genus, quod zeam ζεα appellat, simile farri. Plin. lib. 18. cap. 11. Alica fit ex zea, quam semen appellamus. Translatè sumitur pro autore & causa aliquius rei. Cic. Philipp. 2. Ut igitur in seminibus causa est arborum & stirpium: sic hujus luctuosissimi belli semen tu fuisti. Pro Prole, Ovid. Initio lib. 3. Fast.

Vt huic urbi semina magna dares.

Ponitur aliquando pro genere. Suet. in Calig. c. 2. 5. Nec ullo firmiore judicio sui seminis esse credebat, quam feritatis: quæ illi quoque tanta iam tunc erat, ut infestis digitis ora & oculos simul ludentium infantium incaseret. Virg. 7. Aeneid.

geminisque jugales

Semine ab aetherio, &c.

Ovid. 10. Metam.

cœnitque animalia nullæ

Calepini Pars II.

Cætera delicto: nec habetur turpe inveneri.

Ferre patrem ergo; sit equo sua filia conjux,

Quæque creavit init pecudes caper: ipsaque cujus

Semine concepta est, ex illo concipit ales.

Sic Semina belli, dixit Liv. lib. 10. dec. 4. Et ubique. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Ludi quoque semina præbent

Nequicie.

Et Quintilianus, Semina probationum spargere.

Seminiverbius, seminans verba. Papias. Usurpat Ambros. lib. 10. ep. 92.

Quid vult hic seminiverbius?

Seminum, ij, semen, planta, aliudve quidvis, quod de se aliquid potest producere. ημιν ζεράθ. ορέης. GAL. Semence. ITAL. Seme, pianata. GERM. Einsämling. Darvon man etwas anders zeugt. HISP. Simiente, planta. ANGL. Seed. Est etiam genus, stirps, & satus pecudum. Varro. Colum. lib. 2. Nonnunquam superflua terra latentibus seminii. Varr. de re rust. cap. 6. Egò, inquit, de asinis potissimum dicam, quod sim Reatinus: ubi optimi & maximi fiunt: è quo seminio ego hic procreavi pullos. Plaut. in Amph. — anguino Repente hostes peperit seminio. Lucr. lib. 3.

Denique cur acris violentia triste leonum

Seminum sequitur? vulpes dolus? & fuga cervis

A patribus datur t

¶ Quandoque accipitur pro seminis lucro. Plaut. in Rud. vñatur datur merces non hoc suo seminio.

Seminarium, ij, est locus ex quo transferuntur plantæ in aliam terram. ημιν ζεράθ. ορέης. GAL. Vne pepiniere. ITAL. Luogo dal quale si trasferiscono le plantæ in altro terreno. GER. Ein ort in dem man junge zwieig oder schling zeucht / so man hernach aufgraben und andereswo hin seien kan. HISP. El almaziga para arboles. ANGL. A place or pedroher seed is sown. Col. lib. 10. de arborib. c. 1. Qui vineam vel arbustum constituere volet, seminaria prius facere debet: sic enim sciet cuius generis vitem positurus sit. Idem lib. 5. cap. 6. Operam dabit ne emortuis arboribus ratescat, ac primam quamque senio, aut tempestate afflectam sommoveat, & in vicem novellam sobolem substituat. Id autem facile consequi poterit si sumatur seminatum per translationem pro rei alicuius fonte & origine: idque tam in bonam partem, quam in malam. Cic. in Catil. Qui nisi excent, nisi pereunt, etiam si Catilina perierit, scitote hoc in Republica seminarium Catilinarium futurum. Idem 1. Offic. Id autem est principium urbis, & quasi seminarium Republicæ. Idem in Pisonem. Ex illo fonte & seminario triumphorum quum arida folia laurea retulisses, quum ea abjecta ad portam reliquisti, tu ipse de te sententiam tulisse vidēris, tum judicium pronuntiavisti.

Seminarius, a. um, quod ad seminandum pertinet. ημιν ζεράθ. ορέης. GALL. Appartenant à semence. ITAL. Cosa pertinente à semenza. GERM. Den saamen zugehörig. HISP. Cosa para simiente. ANGL. Belonging to seed. Ambrol. Inest nascentibus singulis aut semen, aut virtus aliqua seminaria.

Semencis, is, fœm. gen. Satio, seminatio. ημιν ζεράθ. ορέης. GAL. Semaille, semaison, le temps de semaille. ITAL. Il seminare, seminatura, tempo di seminare. GER. Säyung, saamen. HISP. La sementera, tiempo de sembrar. ANGL. Sowing or tyme of sowing. Plin. lib. 18. Sunt qui properent, atque ita pronuntient, Festinatam sementem sape deciper, serotinam semper. Colum. lib. 13. Quibus magna sementis preparatur. Liv. Ut Campani sementem facere possent. Ovid. lib. 1. Fast.

Vilice da requiem terra semente pœcta.

¶ Nonnunquam pro seminandi tempore. Col. lib. 2. Prima sementis ratius serere permittit, novissima spissius postulat: id est, primum tempus sationis. Idem seminari deber post æquinoctium media ferè sementi, lato solo. Ponitur aliquando pro segete, Gell. lib. 2. c. 29. In sementes forte concesserat tempestiviores. Facit sementis aliquando in ablativo sementi, & accusativo sementim. Cato cap. 27. Sementim facito ita. Colum. lib. 2. cap. 12. Peracta sementi. Plaut. Men. sc. 7. a. 5. Hisce ego sementem in ore faciam, pugnoscque obseram.

Seminâlis, e, quod ad sementem faciendam pertinet. ημιν ζεράθ. ορέης. GAL. De semence, servant à semer. ITAL. Di semenza, da semme. GER. Das man sät. HISP. Cosa para simiente. ANGL. Belonging to sowing. Colum. lib. 11. cap. 2. Viciæ pabulatis modios septem, vel octo, viciæ seminalis modios quinque, vel sex.

Semencicūs, a. um, quod seminari potest. ημιν ζεράθ. GAL. Bon à semer. ITAL. Buono da seminare. GER. Gut zusayen. HISP. Cosa buena para sembrar. ANGL. That may be sown. Plin. lib. 18. Sementica autem triticum, hordeum, fabam, napum, rapam.

Semencinus, a. um, adjectivum. ημιν ζεράθ. ορέης. GAL. Qui dure insques aux semaines. ITAL. Che dura sin' al seminare. GER. Das bis zu dem säh'n waret. HISP. Qui dura hasta las sementeras. ANGL. That continueo unio seed tyme. us, Sementina pyra, vel à seminum multitudine, vel quod usque ad sementis tempus durent, dicta. Cato cap. 7. Pyra volema, aniciana, & sementina. Feriae sementinæ. Fostus, Sementina feriae fuerant instituta, quasi ex iis fruges grandescere possent. Dies sementina, festum fuit antiquis celebratum, postquam terræ mandarent semina agitacolæ. Ovid. 1. Fast.

Nec sementina est illa reperta dies.

Semento, as, Semen produco. ημιν ζεράθ. ορέης. GAL. Ietter & produse semence. ITAL. Far semenza, andar in semenza. GERM. Samen bringen. HISP. Semenar para simiente. ANGL. To bear or bring forth seed. Plin. lib. 18. cap. 18. Est in primis inutile nasci herbas sementaturas.

Semino, as, Seto, semen spatgo. ημιν ζεράθ. ορέης. GAL. Semer. ITAL. Seminare: GER. Säyen, HISP. Sembrar. ANGL. To sow. Idem lib. 2. cap. 9. Seminari debet hordeum post æquinoctium. Idem lib. 3. cap. 8. Ne seminarentur

seminarentur agri. ¶ Semino, pro gigno. Virg. 6. Aeneid.

Quale solet sylvis brumali frigore viscum,

Fronde virere nova, quod non sua seminat arbos.

Col.lib. 6.c.24.de tauris, Vnūmque matem quindecim vaccis sufficie-re abundē est, qui ubi juvencam supervenit, certis signis comprehen-dere licet, quem sexum generaverit: quoniam si parte dextra desi-luit, marem seminata manifestum est: si lēva, feminam. Plaut. in Amph. Alter dēcūmo post mense nascetur puer, Quām seminatus. Per translationem significat, spargo, divulgo, 2. g. a. r. e. Lactant. lib. 4. Et cultum Dei per totam terram seminaret. Hujus composita sunt Dissemino, & Insemino: de quibus suprā suis locis.

Seminatio, nis, verbale, Satio. { γῆ μισθῶσαι. ἀροτρόν. GAL. Semement, le-fair de semer. ITAL. Esso seminare. GERM. Sdng. HISp. Sembradura. ANGL. A sowing. } Varro de re rust. cap. 6. Ad seminationem ona-grus idoneus, quod è fero fit mansuetus facile, & è mansueto ferus nunquam.

Seminatōr, is, qui serit, semināt̄. { γῆ μισθῶσαι. ἀροτρόν. GAL. Semeur. ITAL. Seminatore. GERM. Ein sāer oder schman. HISp. Sembrador. ANGL. A sower. } Cicero 2. de nat. deor. Omnim autem retum, quae natu-ra administrantur seminator, & sator, & parens, ut ita dicam, atque educator, & altor est mundus: omniāque, sicut membra sua, & partes suas nutritur, & continet.

Semenstra, liber in quo actiones sex mensium continentur. Papias. leg. Semestria.

Semermis, & Semermus, Vide Semiermis.

Semestrīs, quod est sex mensium: ut, semestrīs Tribunatus. { εἰκα-sθεντέον. GAL. De six mons, semestre. ITAL. Di sei mesi. GER. Sechs monat rohrend. HISp. Cosa que dura seis meses. ANGL. Of six mon-thes. } Plin. Epist. 96. Hunc rogo semestri Tribunatu splendidio-rem & sibi, & avunculo suo facias. Idem lib. 10. cap. 25. Temporū magna differentia avibus: perennes, ut columbae: semes-trīs, ut hirundines: trimestres, ut turdi, & turtures: & quæ quum fortū eduxere abeunt, ut galguli, upupæ. ¶ Semes-trī regnum, Cicero Attic. lib. 10. Sed tamen ea pone ante oculos, jam intelliges id regnum vix semestre esse posse. Varro lib. 2. c. 5. semestres vituli.

Semet, i. a. r. e. Pronomen accusativi, vel ablativi casus, à suimet geniti-vo. Suetonius de clar. Gram. Ab semet nominatus. Liv. 2. ab Urbe. Ti-mens sciscitari uter Porsena esset, ne ignorando regem semet ipse aperiret quis esset.

Semigro, as, ad seorsum habitandum me confero. { δομίνια. GAL. Sere-tirer, ou partir & aller demeurer en autre lieu. ITAL. Partirsi. GERM. Nähend sich an ein sonder orth ziehen. HISp. Partirse ó mudar casa-ton otro. ANGL. To go dwell a part. } Cicero Cal. Reprehendistis, à patte quod semigavit: quod-quidem in hac ætate minimè repre-hendendum est.

Semiphōrus, signifer, vexillifer, L. g. b.

Semirāmīs, mis, vel midis, οὐρανός. Fuit nomen Assyriorum reginæ Nini regis uxoris, mulierum omnium, quarum memoria ad nos petvenit clarissimæ: quæ post viri obitum, quod intelligeret Assyrios gravatē mulieris impetum passuros, dissimulato illius obitu, personam ejus assumptæ, donec Ninus filius adolesceret, regnōque admi-nistrando idoneus fieret. Hac Babylonem muro lateritio cinxisse dicitur, & subactis vicinis regni sui terminos, latissimè propagasse. Verū eadem tam portentosæ libidinis fuisset traditur, ut & filij concubitum experierit, & equum usque ad coitum adamasse dicatur. De hac Plutarchus in Apophthegmaticis sic scribit, Semiramis sepul-chro, quod sibi construxerat, hanc addidit inscriptionem, Quicun-que rex pecuniis indiguerit, patefacto monumento, quod volue-rit accipito. Qua spe adductus Darius, sublato lapide, pecunia-rum nihil invenit, sed alias reperit litteras in hanc sententiam. Ni malus vir es, ac nummis insatiabilis, cadaverum loculos non moveres. ¶ Semiramis lingua Syriaca, avem significat. Namque ab avibus, adhuc infans nutrita dicitur. Scribit Valer. Maxim. lib. 9. cap. 3. aliquando quum circa cultum corporis occupata esset, & nuntiaretur ei Babylonem defecisse, soluta adhuc altera parte crinum, protinus ad eam expugnandam cucurrisse, nec prius de-tem capillorum redegisse in ordinem, quām tantam urbem in suam potestatem restituisset. Exercitum ipsius sic describit Suidas, Pedatis centum millia, equitatus centum myriades, falcatorum autem curuum decies decem millia. Virorum in camelis pugnantium par numeros: aliorum verò camelorum (ad quodecumque indigebat opus) vicies dena millia. Terga verò boum excoriatorum tricies dena millia. Naves verò, in Bactris fabricatae ter mille. Et multa alia, quæ prosequitur admiranda.

Semīānīmīs, & cætera à semis composita. Vide Semis.

Semīs, cuiuscumque rei dimidium. { ημίουσ, ημίριδα, ημίουσ. GAL. Demi. ITAL. Metà, mezzo. GERM. Das halb emes jeden dings. HISp. La mitad de qualquier cosa. HISp. The half or moiety. } Dicitur quasi semias, itaque pro dimidio aſſe, hoc est, sex uncii & dimidia libra ponitur. { ημίδαι. GAL. La moitié d'une livre demi livre. ITAL. La metà della libra, mezza libra. GERM. Ein halb pfund. HISp. La mitad de la libra ó seis onças. } Quandoque etiam significat dimidium, & indeclina-bile est: ut duos & semis cubitos habet. Quandoque semissis ge-nitivum facit. id vide.

Semīsūs, tum, Semicomestum. { ημίσοτος. GAL. A demi mangé. ITAL. Mezzo mangia o. GERM. Halb geessen benaget. HISp. Cesi medio comi-da. ANGL. Half eaten. } Eadem enim forma dicitur qua ambesum, & comesum. Suet. in Tiberio, c. 54. Solennibus ipse cœnis pridiana sē-pē, ac semesa opsonia apposuit. Virg. 8. Aeneid.

Offa super re ubi ins antro semesa cruento.

Horat. 2. Se m. Sa. 6.

Semīsāque lardi

Frusta dedit.

Silius lib. 16.

nunc fractis ossibus atram

Absorbet saniem, & cabō manante per ora,

Mutat hians hostem, semesāque membra relinquit. Sēmīānīmīs, e, vel Semianimus, a, um, Sēmīvīvus, sive semimortuus. { ημιδάρην. GAL. A demi mort. ITAL. Mezzo morto, tramortito. GERM. Halb tod. HISp. Medio muerto. ANGL. Hal quick or half dead. } Plin. de Virus illustribus. Ipse cum trecentis pugnans cecidit, & postea ab Attilio semianimis inventus, & sanatus, magno postea terrori hosti-bus fuit. Ovid. 1. Trist. Eleg. 3.

Illa dolore amens tenebrē narratur abortis,

Semianimis mediā precubuisse domo.

Virg 11. Aeneid.

Semianimes volvuntur equi, pugna aspera surgit.

Luct. lib. 6.

Languida semianimo cum corpore membra videres

Horrida pædere, & pannis cooperta perire

Corporis illuvie.

Sēmīapērtūs, a, um, dimidiata sui parte apertum. { ημιαύστορ. GAL. A demi ouvert. ITAL. Mezzo aperto. GERM. Halb offen. HISp. Medio abierto ó enteraiberto. ANGL. Half open. } Liv. 6. bell. Pun. Paucos et multis trepidi fuga incidentes, semiapertis portarum foribus, in urbem compulit.

Sēmīafūsūs, a, um. { ημιονιζό. GAL. A demi roſti. ITAL. Mezzo arrosto. GERM. Halb gebraten. HISp. Medio assado. ANGL. Half rosted. } Cic. 1. Tuscul.

Heu reliquias semiaſſi Regis denudatis ossibus,

Per terram sanie delubras fœde di vexarior.

Ex Poëta quopiam vetusto.

Semiambusfus a, um, Suet. in Calig. c. 59. Cadaver ejus clam in hotos Lamianos asportatum, & tumultuario rogo semiambusfus leui cespite obrutum est.

Sēmībārbārūs, Iulius Capitolinus in Maximino, Hic adolescens & semibarbarus Suet. in Cas. c. 16. Civitate donatos & quosdam è semi-barbaris Gallorum recepit in Curiam.

Sēmībōs, ovis, Epitheton est Minotaui, quem Poëtæ singunt, dimidi sui parte, bovem fuisse. { ημιόνος. GAL. A demi bœuf. ITAL. Mezzobœve. GERM. Halb ein rind oder ochs. HISp. Medio buey. ANGL. Half an ox or cow. } Ovid. 4. Trist. Eleg. 6.

Centimanāmque Gygen, semibovēmque virum.

Sēmīcāpēr, hujus semicapri, Faunorum & Satyrorum epitheton est, qui inferiore sui parte capris similes pinguntur. { ημιταρχό. GAL. A demi bouc. ITAL. Mezzo capra. GERM. Halb ein bock. HISp. Medio cabron. ANGL. Half à goat. } Ovid. 5. Fast.

Semicaper coleri succinctus Faunc Lupercis.

Deus semicaper, Idem 4. Fast.

Pan semicaper.

Idem 14. Metam.

Semicaput, dimidium caput, Vide Sinciput.

Semicinctūm, ij, Succinctorium, quod medium hominem cingat & vestiat. { ημιν εξ ὡραὶ περιπολής. chaghōră. ημισώμ. GAL. Un demi ceint. ITAL. Cintura. GERM. Ein schurz so nur den halben menschen niderlich bedeckt. HISp. La cinta para ceñir. ANGL. An arm or any such thing. } Est enim genus vestis brevissimæ, quo ventes & velanda reguntur. Apud Martial. lib. 15. de semicinctio tale est epigramma.

Det tunicam dives, ego te prætingere possum,

Essem si loquiles, munus utrumque darem.

Semicirculūs, medius circulus. { ημικύκλος. GAL. Demi cercle. ITAL. Mezzo circolo. GERM. Ein halber ring oder circel. HISp. Medio circulo. ANGL. An half circle. } Columell. lib. 5. cap. 2. Om-nis ager aut quadzatus, aut longus, aut cuneatus, aut tri-quetrus, aut rotundus, aut etiam semicirculi, vel arcus, non-nunquam etiam plurium angulorum formam exhibet. Cic. 5. de finib. Quumque non habeant ingenuas ex doctrina oblectationes, circulos, & semicirculos consecrati.

Semicirculāris, e, medianum circuli formam habens. { ημικύκλη. GAL. Demi rond. ITAL. Mezzo rotondo. GERM. Das eingestalt hat wie ein halber circel. HISp. Medio redondo. ANGL. Half round. } Colum. lib. 1. c. 2. Semicircularis agri forma.

Semicirculatus, ημικύκλος, dimidiū circuli figuram habens. Cels. lib. 7. c. de calculo. Meges ferramentum fecit rectum, in summa parte labrosum, in ima semicirculatum acutumque.

Semicōctūs, a, um, Semicrudus, dimidia ex parte coctus. { ημιοψός. GAL. A demi cuit. ITAL. Mezzo cotto. GERM. Halb gekochet. HISp. Medio cotozo. ANGL. Half sodden. } Colum. lib. 8. c. 5. Semicoctum hordeum. Et apud Plin. lib. 12. cap. 25. Semicocta aqua.

Semicrēmātūs, a, um. { ημιφλεγός, ημιπυρός. GAL. A demi brûlé. ITAL. Mezzo abbruciato. GERM. Halb verbrannt. Medio quemado. ANGL. Half burnt. } Ovid. in Ibin,

Membra feras Stygia semicremata neci.

Martial. lib. 11.

Thurāque de medio semicremata rogo.

Dicitur & Semicremus, pro eodem. Ovid. 2. Metam.

Semicremōque novat repetitum stipite vulnus.

id est, dimidia ex parte cremato.

Semicrūdūs, a, um. { ημιπυρός. GAL. A demi cru. ITAL. Mezzo crudo. GERM. Halb roh. HISp. Medio crudo. ANGL. Half rawe. } Col. 1. c. 26. Si jam tali virtio laborant, lupini semierudi conteruntur, & offe sal-vati more fauibus ingeruntur. Stac. 4. Syl.

Quid si quum bene male semicrudus

Illatam tibi dixerit salutem.

Sueton. in Aug. cap. 1. Nunciata repente hostis incursione, semierudi extra rapta foco prosecuit.

Semicubitalis, e. Liv. lib. 2. decad. 5. Ut palmæ spiculum hastili semicu-bitali infixum.

Semicupium, vas in quo homo potest resupinatus jacere in modo lin-tris. Papias.

Semidēus, adjct. q. dimidiū Deus, heros. { ημιδεός. GAL. Demi-deus. ITAL. Mezzo dio. GERM. Halb ein gott. HISp. Medio dios y medio hominis.

hombre. ANGL. Half à god. { Lucan. lib. 8.
Nos in templo tuam Romana accepimus Istin,
Semideosque canes.

Ovid. in Ibin,
Vos quoque plebs superlum, Fauni, Satyrique, Larisque,
Fluminique, & Nympha, semideumque genus.

Reges semidei. Stat. 2. Achil.
Sēmidōctus, mediocris eruditio. ημιγράφης. GAL. A demi savant.
ITAL. Mezzo dotto ciò è non molto. GERM. Halb heileht. HISP. Medio ensenado. ANGL. Of half learning. { Cic. 2. de Orat. Hec ut & propterea & apud doctos, & semidōctus ipse percurro, ut aliquando ad illa majora veniamus. Gell. cap. 7. lib. 16. Non ut ipsi novitij semidōcti dicunt, &c. Et Plaut. Asin. sc. 7. a. 1. Discipulum à te semidōctum semoves, &c.

Sēmīrmīs, e. ημιοντας. GAL. A demi armé. ITAL. Mezzo armato, disarmato. GERM. Halb geraffner oder gerüst. HISP. Cosa medio armada. ANGL. Half armed or reweaponed. { Liv. 2. bell. Pun. Binis in castris quum multitudo semiermis, sine ducibus esset, nuntium qui in majoribus erant, mittunt. Idem lib. 6. decad. 4. Semiermes milites dixit, nisi sit mendum.

Sēmīfāctūs, a, um, ημιπλανής. GAL. A demi fait. ITAL. Mezzo fatto. GER. Halb gemacht. HISP. Cosa medio hecha. ANGL. Half made. Tacit. l. 15. Semifacta opera fuga perrupit.

Semifalarica, Vide infra Semiphalarica.

Sēmīfēr, a, um, vel semiferus, ex dimidia parte ferus. ημιθηρ, ημιθέρ, ημιάγρε. GAL. A demi sauvage. ITAL. Mezzo salvatico. GER. Halb grimm oder wild. HISP. Cosa medio fiera, medio mensa. ANGL. Half wilde. { Ovid 2. Metam. de Chirone centauro.

S. miser interea divina stirpis alumno

Latus erat.

Plin. lib. 8. c. 57. Semiferum & ipsum animal, cui vivaria in dolii, idem qui apri instituit.

Sēmīfērūs, idem ημιθηρ. ut, Centaurus, qui medius equus, ut inquit Servius in 2. Aeneid. Nam Centaurus, anteriore parte homo est, posteriore equus.

Sēmīfōrmīs, e, median habens formam, media ex parte formatus. ημιτυρηρινος φωτοηρημηνης. GAL. A demi forme. ITAL. Mezzo formato. GERM. Halb gestalter. HISP. Medio formato. ANGL. Half formed or shaped. { Colum. lib. 8. c. 5. Pullique semiformes interimuntur, antequam totis partibus suis consumantur.

Sēmīfūltūs, a, um. ημινεκτ. GAL. A demi appuyé. ITAL. Mezzo soffentato. GERM. Halb vnderstürzt. HISP. Medio sostenido. ANGL. Half propped. { Martial. lib. 5.

Subsellioque semifultus extremo,

Et male receptus altero geno, jactat

Equisi sedere. Letioque se stare.

Sēmīgērmānūs, ημιγερμανης. GAL. A demi Aleman. ITAL. Mezzo Tedesco. GERM. Halb Deutsch. HISP. Medio Aleman. ANGL. Half à Dumentor. GERM. Ein alber Aleman. { Liv. 1. bell. Pun. Vtique quum quae ad Apennium ferunt, obsepta gentibus semigermani fuissent.

Sēmīgrācūs. ημιγρακου. GAL. A demi Grec. ITAL. Mezzo Greco. GER. Halb Griechisch. HISP. Medio Griego. ANGL. Half à Greek. { Varr. 2. de re rust. c. 1. ut semigracis pastoribus dicam Græce.

Sēmīgrāvis, e. ημιγραψης. GAL. A demi pesant & charge. ITAL. Mezzo grave & caricato. GERM. Halb schroderfertig. HISP. Medio grave y cargado. ANGL. Half weightie or heavie. { Liv. 5. bell. Pun. Quia magna pars in turribus epulati aut sopiti vino erant, aut semigraves potabant.

Sēmīhōmo. ημιاهوم. GAL. A demi homme. ITAL. Mezzo huomo. GERM. Ein alber mensch. HISP. Medio hombre. ANGL. Half à man. { Col. lib. 10.

Quamvis semihominis vesano gramine sœta

Mandragora pariant flores, mœstamque cicutam.

Virg. 8. Aeneid.

Hic spelunca fuit vasto submoxa recessu

Semihom nis Caci.

Sēmīhōrā, x, Horæ unius spatium dimidium. ημιωρ. GAL. Demi heure. ITAL. Mezza hora. GERM. Ein halbe stund. HISP. La metad de una hora, ó media hora. ANGL. An half heure. { pro Rabir. perd. reo, Nunc quoniam Tite Labiene diligentia meæ temporis angustiis obstitisti, méque ex comparato & constituto spatio defensionis in semihoræ circulum coegeristi, parebitur, &c, quod iniquissimum est, accusatoris conditioni: & quod miserrimum, inimici potestati. Plin. lib. 22. cap. 9. Omne autem curatur recens præligato ore, lino crasso, demissum in ferventem aquâ semihora.

Seminanis, pro Seminanis. GAL. A demy uide. Plin. lib. 2. c. 18. Itaque in quadrato Solis dividua est. In triquetro seminani ambitus orbe, impletur autem in adverso de luna.

Sēmīlāgētum, i, ημιωρηپ. GAL. Arpent de terre. ITAL. Mezzo un campo. GERM. Ein halbe jouchart. HISP. La metad de una huebra de tierra. ANGL. Half so much land das two ozen yoked can plough in a day. { Colum. lib. 5. c. 1. At Galli candelum appellant in areis urbanis spatium centum pedum: in aggressibus autem pedum c. 1. quod aratores candelum nominant semijugum quoque arpennam vocant. Idem lib. .... c. 18. Vel in semijugera omnibus modis dirimatur.

Sēmīlācēr. { GAL. Ademi deschiré. ITAL. Mezzo stracciato. GERM. Halb zerissen. HISP. Cosa medio dispedeada. ANGL. Half rent or torn. { Ovid. 1. Metam.

Ille cruore fluens, subito tamen allevat artus,

Semilacer toto tentat consurgere.

Semilater, dimidiatus later. Gloss. ημιωδησιο semilateres. Sēmīlibēr. ημιωδηپ. GAL. A demi libre, ou en liberté. ITAL. Mezzo libere. GERM. Halb frey. HISP. Cosa medio libre. ANGL. Half free. { Cic. Attic. lib. 13. Obsecro abiiciamus ista, & semiliberti saltum simus: quod assequemur & tacendo & latendo.

Sēmīlīxa, x, masc. gen. q. dimidiatus lixa: vilis homo. ημιωδηپ. Liv. 8. bell. Pun. Sed illi primum non Annium Vmbrum semilixam, nominis

etiam abominandi ducem, sed Decium Iubelium Tribunum militum sequuti sunt: Vide Lixa.

Semilixula, Einsudelkoch.

Sēmīmādīdūs, adjектив. ημιωδηپ. GAL. A demi moite, à deux moitié & trempé. ITAL. Mezzo bagnato. GERM. Halb naß. HISP. Cosa medio mojada. ANGL. Halfrott. { Colum. lib. 2. cap. 4. Sed quandoque arbitur, observabimus ne lutos ager tractetur: néve exiguis nimis semimadidus.

Sēmīmārīnīs, adjектив. ημιωδηپ. GAL. A demi marin. ITAL. Mezzo marino. GERM. Halb des Meer. HISP. Medio marino, ó de mar. ANGL. That belongeth half to the sea. { Luce. lib. 5.

A rapidis canibus succinctas semimarmis
Corporibus Scyllas.

Sēmīmās, atis, mascul. gen. q. dimidiatus mas. Castratus, eviratus. ημιωδηپ. GAL. A demi male, chastré. ITAL. Castrato, mezzo maschio. GERM. Ein halber mann verschnitner. HISP. Cosa medio mascula. ANGL. Half gelded. { Varr. 3. de re rust. c. 8. E queis tribus generibus proprio nomine vocantur feminæ, quæ sunt villaticæ gallinæ, mares galli, capi semimares, quid sunt castrati. Liv. 1. bell. Maced. Ante omnia abominati semimares, jussique in mare exemplò deportari. Ovid. 1. Fast.

Semimaris flammis viscera libat ovit.

Idem 4. Fast.

Ibunt semimares, (Galli sup.) & inania tympana tundent.

¶ Semimares item dicuntur androgyni, utrumque habentes sexum, Idem 4. Met. de Hermaphrodito.

Ergo ubi se liquidas, quo vir descendere, undas

Semimarem fecisse videt.

Semimetrum, dimidium metrum. Papias. Semimetrum, imperfecta mensura, q. Semis metron.

Sēmīmitræ. Vlpian. D. lib. 24. titul. 1. l. 25. §. 10. Ornamentorum hæc vittæ, mitræ, semimitræ, calantica.

Sēmīmōrtūs, a, um. ημιωδηپ. GAL. A demi mort. ITAL. Mezzo morte. GERM. Halb gestorben/halb tod. HISP. Cosa medio muerta. ANGL. Half dead. { Catul. ad Licinium, Epig. 48 al. 51.

At defessa labore membra, postquam

Semimorta leitulo jacebant;

Hoc lucunde tibi poëma feci:

Ex quo perspiceres meum dolorem.

Semineccēs, Semimortui: proprièque de iis dicitur qui gravi vulnere accepto morti sunt vicini. ημιωδηپ. GAL. A demi morts. ITAL. Mezzo morti. GERM. Halb tod. HISP. Cosa medio muertas y medio vivas. ANGL. Half dead. { Liv. 6. bell. Pun. Tandem postquam ij qui circa regem seminecem restantem, deinde pilo terræ affixum pugnabant, obruti telis occubuerunt. Ibid. lib. 3. Seminecem cum ad Cannas in acervo cæsorum corporum inventum, curatùmque benignè etiam cum donis Annibal domum remiserat. Ovid. 1. Metam.

Atque ita semineces partim ferventibus artus

Mollit aquis: partim subiecto torruit igni.

Sidon. Apollin. lib. 1. ep. 7. Nos quidem prout valemus, absentes presentesque vota facimus, preces supplicationesque geminamus, ut suspenso ieuu jamjamque mucronis exerti pietas Augusta seminecem (quanquam publicatis bonis) vel exilio muneretur.

Sēmīnūdūs, adjed. ημιωδηپ. GAL. A demi nud. ITAL. Mezzo nudo. GERM. Halb bloß oder nackend. HISP. Cosa medio desnuda. ANGL. Half naked. { Liv. 9. ab Urbe, Primi consules propè seminudi sub jugum missi: tum ut quisque gradu proximus erat, ita ignominia objectus.

Sēmībōlūs, Oboli dimidium: & per translationem quævis res vilissima. ημιωδηپ. GAL. Demi denier, une maille. ITAL. Mezzo denaro. GERM. Ein halber Heller. HISP. Medio dinero ANGL. Half à farthing.

Sēmīpāgānūs, i, adject. ημιωδηپ, ημιάρωп. GAL. A demi rustique. ITAL. Mezzo rustico. GERM. Ein halber bau oder dorffwohn. HISP. Medio aldeano. ANGL. Half an uplandish man. { Pers. prologo,

ipse semipaganus

Ad sacra varum carmen affero nostrum.

Sēmīpātēr, Ovid. 6. Fast.

Sēmītēs, edis, & masc. gen. Mensura dimidiati pedis, hoc est, digitorum octo. ημιωδηپ. GAL. Demi pie. ITAL. Mezzo piede, di misura. GERM. Ein halber schuh. HISP. Cosa de quantidad de medio pie. ANGL. The measure of an hal foot. { Plin. lib. 12. c. 18. Casæ color triplex. Quum primum emicat, candidus, pedali mensura: deinde rubesit addito semipede: ultra nigricans.

Sēmīpādālīs, e, quod dimidijs pedis longitudinem habet. ημιωδηپ. GAL. De demi pie. ITAL. Di mezzo piede. GERM. Halb schuhig. HISP. De medio pie. ANGL. Of the measure of halfe foote. { Plin. lib. 1. b. 14. cap. 4. Semipedales ramorum relinquens truncos. Idem lib. 36. cap. 2. 5. Materia crassitudine semipedali ad regulam & libellam exigitur.

Sēmīpārfectūs. Sueton. in Caligula, Opera sub Tiberio semiperfecta absolvit.

Semiphalarica, teli genus sive gladij est. Gell. cap. 25. lib. 10. Hasta, pilum, phalarica, semiphalarica, soliferræ, &c.

Sēmīplācēntīnūs, Cic. in Pisonem, Quum essem interrogatus, quid sentires de Consulatu meo, gravis autor, Calatinus credo aliquis, aut Africanus aut Maximus, & non Catonius semiplacentinus Calventius, respondes, altero ad frontem, &c. ubi Pisonem Cic. vocat Semiplacentinum, quid matrem ex Placentino municipio habuerit.

Sēmīplāgīum, ij, Parvum retæ ημιωδηپ.

Sēmīplēnūs, a, um, ημιωδηپ. GAL. A demi plein. ITAL. Mezzo pieno. GERM. Halb voll. HISP. Cosa medio llena medio važja. ANGL. Half full. { Fulv. lib. 5. bell. Pun. Qui improviso adorti semiplenas statioñes, & adaptatas fore portæ, qua paulò ante excurserant armati, haud magno certamine Nassum cepere. Semiplena nates, Cic. 7. V. rr. Semiplena scrobes, Colum. l. 5. cap. 5.

Semiplena legiones, Velleius.

Sēmīpātātūs, a, um. ημιωδηپ, on t' ημιωδηп. GAL. A

demi t'smondé. ITAL. Mezzo tagliato o bruscato. GERM. Halb geschnitten. HISP. Cosa medio podada. ANGL. Half cut or cleansed of the branches. Virg. 2. Eclog.

Semiputata tibi frondosa vitis in ulmo est.

Semiploria, Solæ quibus utebantur in venando, quo planius pedem ponent.

Semiplotus, a, um. Semiplota crura. Catull. brevia, sed obesiuscula. sic.

Scal. in Catul. Aliter semilauta legit.

Semiquinaria divisio, Cæsuræ genus, quum post duos pedes relinquuntur syllaba, partem orationis terminans. περημησις, ut, Arma vi-vrumque ca-vu no—. Dicta Semquinaria, quod constet ex duobus pedibus & semisse: quod est dimidium quinque pedum. ¶ Semiseptraria autem divisio, dicitur quum post tres pedes similiter relinquuntur syllaba, partem orationis terminans. ιπθημησις. ut, Arma vi-vu rūmque ca-vu no Tro-ix.

Semirâsüs, a, um, una parte rasus. ημιχειρος. GAL. A demi rasi & tondu, à demi rasé. ITAL. Mezzo raso. GERM. Halb beschoren. HISP. Cosa medio raida. ANGL. Half shaven or shorne. ¶ Catul. epig. 55. al. 60.

Quum devolutum ex igne prosequens panem

A semiraso tonderetur uscero.

Vbi de eo quietest extremæ sortis ultimæque conditionis. Nam servitia ergastulorum, & pistinorum, semirasa erant. Apuleius, frontes literati, & capillum semirasi, & pedes annulati.

Semirâdctus, adjekt. ημιχειριστηκός. GAL. A demi retire. ITAL. Mezzo ridotto. GERM. Halb wider umhän gefürt. HISP. Medio traido. ANGL. Half brought againe. ¶ Ovid. 2. de Arte,

Ipsa Venus pubem, quoties velamina ponit,

Protegitur lava semireducta manu.

Semirâfectus, adjektivum. ημιχειριστηκός. GAL. A demi refair. ITAL. Mezzo rifatto. GERM. Halb wider gemacht. HISP. Cosa medio restaurada y refecha. ANGL. Half made againe. ¶ Ovid. Ep. 7.

Et soci requiem poscent: laniataque classis

Postulat exigua semirefacta moras.

Semirâtus, a, um, quasi semidirutus. ημιχειρος. GAL. A demi abbatu & ruinâ. ITAL. Mezzo rotto. GERM. Halb wider gerissen oder geschleift. HISP. Cosa medio derrocada. ANGL. Half cast down and destroyed. ¶ Liv. lib. 2. bell. Maced. Purgatolo, qui strage semiruti muri cumulatus erat, turrim ingentis altitudinis, magnam vim armatorum multiplici tabulato portantem promovit. Idem 6. bell. Pun. Quin ubi semirutam, ac spoliatam pattiam respexerit, ingrediens Romam, &c. Lucret. lib. 1.

At nunc semirutis pendent quod mœnia teclis.

Semisénex, vel semiseneus antiquè. ημιχειρος. GAL. A demi vieil. ITAL. Mezzo vecchio. GERM. Halber alt. HISP. Medio viejo y medio moço. ANGL. Half old. ¶ Plaut. in Mil. O Lepidum semiseneum, nœ si quas memorat virtutes habet. Atque equidem, planè eductum in nutrica ta Venereo. Alij legunt semisenem.

Semisprænaria divisio, Vide supra Semquinaria.

Semisepultus, a, um, adjekt. ημιχειριστηκός. GAL. A demi ensaveli, ou à demi enterré. ITAL. Mezzo sepolto. GERM. Halb begraben. HISP. Medio enterrado. ANGL. Half buried. ¶ Ovid. Ep. 1.

Semisepulta virum curvis feriuntur aratri

Offa: ruinosas occulit herba domos.

Semisomnus, a, um. Vixum expperctus, somno plenus. ημιχειρος. GAL. A demi endormi. ITAL. Che si risveglia con il seno à gli occhi. GERM. Halb entschlaffen. HISP. Cosa medio adormescida. ANGL. Half sleeping, half waking, in a slumber. Cic. ad Marium lib. 6. Quum illi interea, qui te istic reliquerunt, spectarent communes mimos semisomni. Liv. lib. 9. ab Urbe, Fuga cuncta complentur, portæque à semisomnis, ac maxima parte inermibus refringuntur. Tacit. lib. 1. Sine vulnere milites, qui semisomnos, inermes, aut palantes ceciderant. Plaut. Curcul. sc. 2. a. 1. Tibi screanti, siccæ, semisomnæ affert potionem. & Quintil. Semisomno sopore, &c.

Semisomnis e, idem. Cic. 7. Verr. Confirmant ipsi se, quum is etiam tum semisomnis supereret: arma capiunt: totum forum, atque insalam, quæ est urbis magna pars, complent. Liv. 7. bell. Maced. Pedites verò ordinati, & præparati, sparsos per negligentiam, & semisomnes propè adorti sunt: cædes paßim fugaque per campos facta est.

Semisonarits, qui crotalia sonitat, quæ veluti medijs tintinnabuli formam gerit. Plaut. Aul. — sarcinatores petunt, Scropharij astant, semisonarij. Sunt qui legunt, mizonarij.

Semisopitus, a, um, Semisomnis. ημιχειρος. Liv. 6. bell. Pun. Pars semisopitos hostes cædunt, pars ignis escas stramento arido testis iniiciunt. Ovid. 1. Amor.

Purpureo jacui semisopita toro.

Semispâthium, ij, ημιχειρος. GAL. Demi espée: un verdun. ITAL. Mezza spada, verdugo. GERM. Ein dußach / further sebel. HISP. Media espada, tortiado. ANGL. An half sword. ¶ Brevior ensis, quasi dimidiata spatha.

Semisupinüs, a, um. ημιχειρος. GAL. A demi renversé le visage en haut. ITAL. Mezzo steso col ventro in su. GERM. Halb ruckling. HISP. Medio papo arriba. ANGL. Lying with halfe the face up and half down. ¶ Martial. lib. 6.

At tu multa diu dicis, vitreisque tepentem

Ampullis potas semisupinus aquam.

Ovid. 3. de Arte.

Quum jacet in dextrum semisupina latus.

Semitögüm, ij, Brevis, & quasi dimidiata toga: à quo Semitogatus ημιχεiheros.

Semitritus, a, um, ημιχεiheros, ημitrianc. GAL. A demi battu & broyé. ITAL. Mezzo battuto & tritato. GERM. Halb zerissen oder zermalen. HISP. Medio trillado. ANGL. Half worn or Brayad. ¶ Colum. lib. 1. c. 6. Huic autem nubilarium applicari debet, maximèque in Italia propter inconstantiam cœli, quo collocata semitrita frumenta protegantur, si subitaneus imber incesserit.

Semivictus, a, um, Mollis, flaccidus. ημiχεiheros.

GAL. A demi mol & sané. ITAL. Molle, siappo. GERM. Halb luſtig, leicht. HISP. Cosa medio marchita y muella. ANGL. Half soft and flaccid. ¶ Colum. lib. 1. 2. c. 19. Aliis solis vitigincis: nonnullis plantaninis semivictas uvas contegunt, & ita in amphoras recondunt. Semivir, Mollis, effeminatus, spado, eunuchus, ημiχεiheros. GAL. De mi homme, chaste. ITAL. Mezzo huomo. GERM. Ein halber man, verschmitter, der keins mans roart ist. HISP. Medio varon. ANGL. Half à man or a gelded man. ¶ Livius 3. bell. Maced. Errare ait homines, quitam atrocem cædem pertinere ad illos semivitos crederet. Plin. lib. 11. c. 49. Testes homini tantum injuria aut sponte naturæ franguntur; idque tertium ab hermaphroditis, & spadonibus semiviti genus habent. Virg. 4. Æneid.

Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu.

Ovid. 4. Metam.

Quis quis in hos fontes vir venerit, exeat inde

Semivir, & tacitè subitè mollescat in undis.

¶ Est etiam hoc centaurorum epitheton, quos Poëta fabulantur in teriore sui parte homines, cætera equos fuisc. Idem de Centauro Nessus. 4. Epist.

Semivir occubuit vi, Lerniferoque veneno

Nessus, & inficit sanguis equinus aquas.

Semivivus, a, um, Semimortuus. ημiχεiheros. GAL. A demi viv, à demi mort. ITAL. Mezzo vivo. GERM. Halb noch läbendig. HISP. Cosa medio viva. ANGL. Half quicke. ¶ Cicero 3. Verr. Ibi hominem ingenuum, domi nobilem, populi Romani socium atque amicum, sumo excruciatum, semivivum reliquit. Idem pro Sextio. Et quum erat reclamatum semivivis mercenariorum vocibus, Popul. Rom. negue dicebat.

Semivinciā, x, aut potius Semuncia. Dimidia uncia. ημiχεiheros. GAL. Demi once. ITAL. Mezza onza. GERM. Ein lot. HISP. Media onça. ANGL. An half once. ¶ Persius.

— sed nullo thure litabis,

Hocat in stultis brevis ut semuncia recti.

Liv. 4. bell. Maced. Ne qua mulier plus semuncia auti haberet: ne vestimento versicolori uteretur. Cicer. pro Cecinna, Facit hæredem deinceps & semuncia Cæcinnam. ¶ Semuncia, apud Catonem derrust de ornamentis boum. Vetus Criticus exposuit ημiχεiheros, i. cellulas: alij semisirpeas.

Semuncialis, e, quod mensuram, pondus, vel valorem semuncia exquiat. ημiχεiheros. GAL. De demi once. ITAL. Di mezza onza. GERM. Lötig / eines lots schrodt. HISP. Cosa de media onça. ANGL. Of an half ounce. ¶ Plin. lib. 3. 3. cap. 1. Mox lege Papyriana semunciales aliæ facti.

Semuncularius, a, um, Semuncialis. Liv. 7. ab Vrb. Item otium domi, forique mansit, T. Manlio Torquato, C. Plautio secundum Consulibus, semunciarum tantum ex unciario factum.

Semivocalis, dictæ sunt sex numero consonantium, quasi dimidium vocalium sonum habentes. ημiχεiheros.

Semifustus, vel Semifustus, a, um, dimidia parte ustus, semiustulatus. ημiχεiheros. GAL. A demi rosti & bruslé. ITAL. Mezzo arso. GERM. Halb verbrent. HISP. Cosa medio quemada. ANGL. Half burned. ¶ Ovid. 4. Faſt.

Semifustumque facem vigilata nocte viator.

Ponet, & ad solitum rusticus ibit opus.

Virg. 3. Æneid.

Fama est Enceladi semifustum fulmine corpus

Vrgeri mole hac.

Robora semusta, Lucan. lib. 8. Membra semusta, Idem lib. 9.

Semifustulus, a, um, semiustus ημiχεiheros. Cicero pro Milone, Tu P. Clodij cruentum cadaver ejecisti domo, tu in publicum ejecisti, & spoliatum imaginibus, exequis, pompa, laudatione, infelicissimi lignis semiustulatum nocturnis canibus dilaniandum reliquisti.

Semifustulandus, a, um, ημiχεiheros. Suet in Tiberio, c. 75. Corpus ut moveri à Miseno cœpit, conclamantibus plenisque Atellis potius deferendum, & in amphitheatro semiustulandum. Romanum per milites deportandum esse, cremandumque publico funere.

Semizonarius, qui semizonas, sive semicinctia conficit. Plaut. Aul. sc. 5. a. 3. Stropharij astant, astant semizonarij.

Semissis, est dimidia pars assis, hoc est, unciae sex. ημiχεiheros. GAL. La moitié de quelque chose. ITAL. Mezza libra. GERM. Das halb theil eines dings das in 300ff theil mag ab getheilt werden. HISP. La metad de la libra o seis onças. ANGL. The half of ant thing. ¶ Cicero ad Attic. lib. 1. 5. Sed sicubi inciderit de Tulliano semisse. Maxianam adhibebis, ut scribis. ¶ Ad monetam quoque referitur, ut ait Budaw, quemadmodum triens, & quadrans, Cicero pro P. Sextio, Sed ab uno gladiatore innumerabilia alia nova conscriberentur: ut remissis semissibus & trientibus, quinta propè pars vestigalium tolleretur.

¶ Semissis homo, id est, nullius pretij, & vix semisse extimandus. ημiχεiheros. Vatinus, Cic. lib. 5. Simul vero semissis homo contra me arma tulit. ¶ Semissis usura dicitur, quoties de centum numis senos numeros usuræ nomine quotannis percipimus. Capit. in Alexand. Tridentarium scenus, ait eum, æquissimum & lenissimum exercuisse, ad usum Reipubl. Plin. lib. 14. cap. 4. Ex his tam usura multiplicata semissibus

Semissalis, e, quod est unius semissis: ut, semissales usuræ, cum seni aurei quotannis in centenos penduntur. l. 10. D. de pollicitate.

Semissarius, a, um, idem, ut Hæres semissarius, qui est hæres ex semisse. l. 116. §. 1. D. de leg. & fideicom. 1. Ex Hotomano.

Semita, x, Via arcta, & angustior, dicta quasi semi iter, ut autor est Var. l. b. 4. de ling. Latin. ¶ בְּנֵי נָתִיב תְּבִיבָה נֶשְׁתֵּבָה שְׁבִיבָה mesillah. אֲזָגָתָה. GAL. Un sentier, un chemin estroit, ou à talons. ITAL. Sentiero, calle, vietolo. GERM. Ein fusußg. HISP. La senda, o el sendero. ANG. A path or footway. ¶ Caesar 7. bell. Gall. At ne singulare quidem homini unquam eo tempore anni semita patuerant. Virg. 9. Æneid.

Rara per occultos ducebatur semita calles.

Semitam pro via dixit Cic. 4. Ferr. Attendit, jam intelligetis, hanc pecuniam

pecuniam qua via modò visa est exire ab isto , eadem semita rever-
tisse. Semitâ cedere honoris causâ. Senec. epist 65. fuiti heri , &c.
Horat. 1. Epist.

fall-nis semita vita.

Metaph. & obsecnè usurpavit Plaut. in Cure. sc. 2. n. 1. Nemo (inquit) quenquam publica prohibet via , Dum ne per fundum septum fa-
cias semitam : Dum tete abstineas nupta, vidua, virgine, &c.

Semitalis deus, dictus quòd semitas in agris custodiat.

Semitarilus, qui semitas percurrit. { ο διδόκος. GAL. Qui est souvent par
les chemins, ou qui guette les chemins. ITAL. Chi è sempre per i sentieri. GERM. Ein gassentenner, gassenträter. HISP. A quello que anda por
las sendas. ANGL. That runneth through the pathes. } Catull. ad
contubernalis,

Omnes pusilli & semitarij mochi.

Semitatim, Adverb. per semitas. Titinius, Ita semitatim fugi, & effugi
patrem. apud Charis. lib. 3.

Semitatus. Martial. lib. 6. epigr. 74.

Calvam Triphilem semitatus unguento.

Cum in capite tanquam sulcos duxisset unguenti lituris , & velut
vias secuisset, semitatus dixit: hanc esse antiquorum librorum scri-
pturam, & mirari se quòd multi segmentatus & defendant & decla-
rent: ait Turneb. lib. 20. c. 27.

Semito, as, are, eo modo dictum, quo Limitos, as, { εδοτίν, u. GAL. Faire
un sentier. ITAL. Fare un sentiero. GERM. Ein Fußweg machen/pfaden.
HISP. Hacer senda. ANGL. To mak à path or footway. } Plin. lib. 17.
cav. 22. Vineas limitari decumano xvi. pedum latitudinis ad
contrarios vehiculorum transitus, aliisque transversis limitibus de-
num pedum distingui per media jugera. Aut si major sit modus, to-
tidem pedum cardine, quot decumano semitari. Semper vero quintanis
semitari, hoc est ut quinto quoque palo singulæ jugo paginae
includantur.

Semivivus, Semivetus, & cætera à semis composita, Vide in Semis.

Semivocalis, e, habens sonum dimidiae vocalis.

Semizonarius, zonulas minus dimidio latae, quam justa zona est, fa-
ciens.

Semneum, θεραπεύω, locus venerabilis.

Semo, Mercurius dictus, quòd inter sermones recenseretur.

Semones, dij minores & pagani, nec celestes ob meriti paupertatem;
nec terrestres. q. semihomines, heroes, ut Priapus, Hippo, Vertun-
nus, &c.

Modiūs, ij, quasi semis modius. { ιπμέδιος. GAL. Un demi boisseau.
ITAL. Mezzo mozzo. GERM. Ein halber fester. HISP. Medio celemín o
modio. ANGL. Half a bushel. } Juvenal. Satyr. 4.

& tamen uno

Semodio scobis hac emundat servulus unus.

Martial. lib. 7.

Semodisque faba cum vimine Picenarum.

Colum. lib. 1. cap. 11. Quòd eadem quatuor modiis nonnunquam &
tribus interdum etiam duobus ac semodio jugerum occupat.

Semoveo, es, Scorsum moveo, sc Jungo, disiungo. { שְׁרַח הֵסֶר נְפָלָה
לְאַקָּטָה. GAL. Oster, retirer à part. ITAL. Levare via. GERM. Nā
bend sich rücken oder thun. HISP. Mover à parte. ANGL. To tak away and
put à parte. } Plaut. in Asin. sc. 7. n. 1. Culpa tua isthac, quæ discipu-
lum semidoctum abs te semoves, Cic. de Arusp. resp. Itaque qui an-
tea voce præconis à libertis semovebantur, tuis ludis, non voce, sed
manu liberos à se segregabant. Terent. in And. — jam fermè mortiens
me vocat, Accessi, vos semotæ, nos soli. Cæs. 1. de bell. civ. Semotus à
militibus locus petito colloquio.

Semotè, adverb. διαχρόν. Diomedes Grammat. lib. 1. Separatio , ut
scorsum, separatis, semotè, segregatim.

Semp̄er, omni tempore, vel duratione, continuè, sine intervallo, perpe-
tuò. { טְוִילָה לְהַלָּם תְּנוּנָה tamidh. a. e. GAL. Toujours , à jamais.
ITAL. Sempre. GERM. Alwoegen, immerdar. HISP. Siempre. ANGL. Ever.
Terent. in Andr. Rectè ego semper fugi has nuptias. Plaut. Mostell.
sc. 3. a. 1. Qui gaudent gaudent suo semper perpetuo bono. Catull.
Semper moesta tua carmina morte canam.

Plaut. Cure. sc. 2. n. 5. Ut semper dum vivam, me alat, &c.

Semp̄erlēnitās, atis, unica dictio est apud Ter. in And. aut certè duæ
per subunionem conjunctæ. Verba Terent. sunt hæc: Et heri semper-
lenitas verebar quorsum evaderet.

Semp̄terns, a, um, quasi semper æternus, perpetuus , & semp̄er du-
rans. { יְמִינָה tamidh. u. d. , וְתִּשְׁלַחְמָה. GAL. Sempiternel, eternal, per-
petuel. ITAL. Sempiterno. GERM. Ewig, immortænd. HISP. Cosa que
siempre dura. ANGL. Perpetual, eternal. } Plaut. in Merc. Homo me
miserior nullus est æquè, opinor, atque adversa cui plura sint sem-
piterna. Idem, Aul. sc. 3. a. 1. Quod sempiternum salutare sit liberis
procreandis (præfantis bonum omen verba sunt.) Item Mostell. sc. 3.
a. 1. fore amicum tibi sempiternum & amatorem proprium in vita
patas. Terent. in And. Ego vitam deorum propterea sempiternam
esse arbitror, Quòd voluptates eorum propriae sunt. Cic. Luceo lib. 5.
Neque autem ego sum ita demens, ut me sempiternæ gloriae per
cum commendari velim.

Semp̄temō, adverbium, idem est, quod in sempiternum. Cato de con-
sulatu suo. Ego mihi monumenta sempiternō posui, quæ cepi. Sosi-
pater lib. 11. Instit. Grammar. Item sempiternè, idem quòd sem-
per. Pacuvius in Medo Populōque ut faustum sempiternō sospitent.
Ex Nonio.

Semp̄trivum, i, herba quæ Græcè καζων dicitur, utroque nomine à
perpetua viriditate deducto. { GAL. Iubarbe. ITAL. Sempreviva. GER.
Haustwurz. HISP. Terva puntera. ANGL. Ayegrene, senegrene, or seme-
grene. } Herba hæc folio est carnoso, leni, atque oblango: Duo ejus
genera sunt: majus in fictilibus vasculis seritur, quod aliqui Bup-
thalimon à similitudine, hoc est, bovis oculum vocant, & enim bos,
i. oculus. Alij ζωόφελλον, hoc est, animalis oculus. Alij
Hypogeson, quoniam fere in suggrundiis nascitur. Alterum genus
est minusculum, quod Eriphales vocatur, quasi amor florescens.
Enim floresco significat. Item Trithales, quòd ter floreat.

Item Chrysothales, quod aureum florem producat. Nascitur in pa-
tientinis & petris. Latini utrumque genus Sedum appellant. Vide
Plin. lib. 25. cap. 13.

Semproniüs Gracchus, pater fuit Tiberij, & Caij Gracchorum. Vide
Plut. in vita Gracchorum.

Semuncia, vel semiuncia, dimidia uncia.

Sena, insula in Britannico mari , adversa litoribus Galliae. Autor Pom-
pon. lib. 3. ¶ Est & nomen civitatis inclytæ in Tuscia, octingentis &
Roma stadiis distans, quam Brennus Gallorum dux pro lenibus, va-
letudinariisque & armamentis extruxit, anno ante Christi adventum
362. Vulgo Siena.

Sena, planta, Syriae frequens ; valens virtute purgandi per inferiorem
ventrem, quam ad rem folia vulgo efficaciter adhibentur, anisi semi-
ne, aut aliis odoratis & lenientibus medicamentis contemperata.

Senaculum, i, ubi Senatores consultandi gratiâ consistebant. { γνῶμ
σχάθαρ. Σενάκουλον, γερυνία. GAL. Le parloir, ou le lieu où s'assemblent
les Senateurs, Senat. ITAL. Palazzo di consiglio. GERM. Ein raathaus/
oder raatshuben. HISP. Lugar do se ayuntavan los Senadores. ANGL. A
consale house. } Valerius Maximus scribit, Senatum apud Senaculum
habitare consuevit, ut quum ad Curiam vocaretur, præsto adesset.
Fuerunt autem tria præcipua senacula Romæ. Vnum ubi nunc est
ædes Concordia, inter Capitolium & forum, in quo sedebant magi-
stratus, de Republica cum senioribus deliberantes: alterum ad por-
tam Capenam: tertium intra ædem Bellonæ. Autor Nicostratus
lib. de senatu habendo. Festus, Senaculum, locus Senatorum. ¶ Sena-
culum, item de senatu mulierum. Lamprid. in Heliogabal. Facit & in
colle Quirinali senaculum, id est, mulierum senatum, in quo ante
fuerat conventus matronalis solennibus saltē diebus.

Seni, & Senarius, Vide Sex.

SENATORES , inquit Plutarchus in Problematis , alias Patres vocant,
aliis Parres conscriptos , quia primis à Romulo lectis alij additi,
& conscripti : vel quia quis entiam dicunt , conscripti sunt, qui
non solum Patres vocati sunt, sed cum additione Patres conscripti.
{ Σενάκη τεκνία, βαλαντα. GAL. Senateurs conseillers. ITAL. Senatori.
GERM. Raatsherren HISP. Los s. nadores. ANGL. Senatours or consail-
lours. } Ulpianus, de senat. 1. nupta. dicit, Senatores esse, qui à Patri-
tiis, & Consularibus usque ad omnes illustres viros descendunt, qui à
hi soli in Senatu dicere sententiam possunt: appellatique sunt ab
estate proiecta quòd tales in principio in Senatum electi fuere. Sed
& à finē dici possunt Senatores: quoniam ipsi agendi facultatem
dabant. ¶ Senatores qui? Gell. cap. 18. lib. 3. ¶ Senatorium census
octingentorum millium antea: Sub Augusto duodecies hs. Sueton.
in August. cap. 41. ¶ De pignore & multa Senatoris, qui non adesser,
Gellius cap. 7. lib. 14.

SENATORIUS, a, um, quod est Senatoris. { Σενάτοριος. GAL. De Senateur.
ITAL. Cosa di Senatore. GERM. Raatsherrlich / des raatsherren. HISP.
Cosa de Senador. ANGL. Belonging to a senator. } ut , Senatoria di-
gnitas, Senatorium consilium. Cicer. 3. Verr. Rempub. Senatorio con-
filio maximè posse defendi. Tacit. lib. 15. Et Vivianus Annius gener
Corbulonis nondum Senatoria ætate , sed pro legato quintæ legio-
ni impositus. Cic. pro Flac. Lisanias adeptus est ordinem Senatorium.
Senec. epist. 47. Senatorium per militiam gradum auspicari.

SENATŪS, ius, & i, à senectute, vel à siñendo: quia magistratibus non plus
licebat, quam Senatus permitteret. { γνῶμ σχάθαρ. Σενάτοριον, γερυνία. GAL.
Senat, la compagnie des Senateurs & conseillers, Parlement. ITAL. Se-
nato, palazzo di consiglio. GERM. Ein raat. HISP. Senado o lugar do se
ayuntavan los senadores. ANGL. The compagnie or assemblie of the con-
sailours. } Et significat tam locum in quem Senatores conveniunt,
quam ipsos Senatores. Cicero. pro Sextio . Senatus princeps salutis,
mentisque publicæ. Idem alibi , Nec ante in Senatum accederem,
quam rem confecissem. Senatum agere, i. cogere, vel habere. Con-
vocare, vel vocare Senatum. Efficere frequentem senatum , est ferè
omnes Senatores cogere. Senatum haberi, est cogi. Senatus erit, id est,
convocabitur, cogetur. Senatus mitti, aut dimitti dicitur, quum Se-
natores à Consule missi facti, domum abeunt. Senatum cooptare, est
Senatum constituere. In senatum legere , est Senatorum facere. In
Senatum venire, aliquando est Senatorum fieri. Moveat Senatu , est
ex Senatu rejicere. Senatum extinguere , est Senatus autoritatem
& dignitatem deprimere , vel tollere. ¶ Senatus legatis datur , i.
Oratoribus convocato senatu fit dicendi copia. Salut. in Ingeruth.
59. Igitur ubi legati satis confidunt die constituto senatus utriusque
datur. ¶ Senatum consilij in cor convocare , dicit Plaut. in Amph.
quod est consulere apud se quid agendum sit. Huc (inquit) conces-
sero dum mihi Senatum consilij in cor convoco. Idem in Epid. jam
Senatum convocabo in corde consilium. Omni Senatu , id est,
Omni Senatorum coitione, quoties congregantur omnes Senatores.
Plin. lib. 15. cap. 18. Namque perniciili odio Carthaginis flagrans,
nepotimque securitatis, quum clamaret omni Senatu Carthagi-
nem delendam , attulit, &c. de Catone. ¶ Senatus unde dictus, lu-
tareh. in Romul. Senatus & pro loco & pro hominibus sumitur, in-
quit Verrius apud Gellium cap. 7. lib. 18. ¶ Senatum quibus habere
licebat, Gellius cap. ult. lib. 14. Et de ratione Senatus consulendi,
rogandi, habendi. idem Gell. cap. 7. ejusdem lib. 14. ¶ Senatus prin-
ceps à quo legebatur , & de ordine rogandi in Senatu sententias.
Vide eundem c. 10. lib. 4. ¶ Senatui operam dare. Plaut. Afin. sc. 2. a. 5.
Censes illum Senatui operam dare, aut clientibus. Idem Milit. sc. 6.
a. 2. frequens Senatus poterit nunc haberier. (de consilio trium.)
Idem Aul. sc. 5. a. 3. Quid tute solus de Senatu se vocas. Itidem, Re-
deo in Senatum : de loco & hominibus simul.

SENATŪSCONSULTUM , i, Senatus sententia, Senatus auctoritas iam per-
scripta. { γνῶμας σηκάριον, γερυνία. GAL. La deliberation , ou le conseil des Senateurs;
ou Conseillers, Arrest. ITAL. Senato consulto , deliberatione del Senato.
GERM. Ein ratsch oder Ratsmuß. HISP. Establimiento o decreto de Se-
nado. ANGL. A decree of the senator consilio. } Quod fiebat aut per
rogationem , quum rogabatur unusquisque sententiam: aut per
dissensionem , quando plerique idem sententes in unam partem pedi-
bus

bus ibant, sicut testatur Gell. lib. 3. c. 18. Flavius Vopiscus de Aureliano. Deinde aliis manum porrigitibus, aliis pedibus in sententiam euntibus, plerisque verbo consentientibus est Senatusconsultum. Senatusconsulti exemplum apud Gell. cap. 6. lib. 4. Idem S.C. formula, apud eundem cap. 1. lib. 1. ¶ Quibus licet S.C. facere, & S.C. intercedere. Idem cap. 7. lib. 14. Item S.C. per relationem, Gellius Ibid. & S.C. duo genera. Ibid. & c. 18. lib. 3. ¶ Senatusconsultum, ad ærarium deferebatur. Suet. in Aug. cap. 94. ¶ Senatusconsultum tacitum, id est, ubi non scribæ, non servi publici, non censuiales interessent. ¶ De S.C. per discessionem, idem in Tiber. 31. S.

Cum per discessionem quomodo siebat, Gell. c. 18. lib. 3.

Seneca, natus, natione Hispanus fuit, patria Cordubensis, Academicus Philosophus & Neronis præceptor; à quo divitiis ingentibus auctus, quum in Pisonianæ conjurationis suspicionem venisset, ejusdem iussu incisis venis mortem obiit. ¶ Fuit & alter Seneca, Tragicus Poëta, cuius fabulæ decem ad nos pervenerunt. Vtiusque meminit Sidonius Apollinaris ad Felicem,

Non quod Corduba præpotens alumnus,
Facundum ciet, hic puer legendum.
Quorum unus colit hispidum Platona,
In cassumque suum movet Neronem.
Orchestræ canit alter Euripidu.
Pictum facibus Aeschylum sequitur.
Aut Plaustris solitum sonare Thespiam.
Qui post pulpita trita sub cothurno:
Ducebant oida patrem capella.

Senecensis, vulgo **Senet**. V.E. Gallia, sub A. Ebroudunensi.

Senecio, nis, herba est eichoracei generis, caule cubitali, subrubro, foliis continuis, divisura erucæ, sed multo minoribus, floribus luteis, qui celeriter in pappos vanescunt capillorum modo canescentes, idque potissimum vere: unde & erigeron à Græcis appellatur. ¶ *γεράσιον*. **GAL. Senecion**. **ITAL. Cardonello**. **GERM. Erigeron** oder grindkraut. **HISP. Los berros d' bon varun**. **ANG. Groundsell**. ¶ Fuit item hoc Oratoris cuiusdam cognomen Neronis tempore, qui quod omnia grandia affectaret, per jocum pro Senecio Grandio dicebatur. Vide **Senec. Suasoriarum lib. 1**.

Senecta, **Senectus**, **Senecico**, Vide **Senex**.

Senescalcus. L. Alens. tit. 79. Si alicujus senescalcus, qui servus est, & dominus ejus XII. vaslos infra domum haberet, occisus fuerit, X L. sol. componatur. antecedit de pastore porcorum & ovium: sequitur de mariscalco, coquo, pistore, fabro, artifice, spatario. Frid. Lindebr. in Glossa. senescalcus armenti custos, son enim, sive senescite, & senne, armenta vocantur in ll. Ripuar. & Anglior. sic mariscalcus, id est, equorum custos, sive servus. Vtraque vox honestiorem significacionem postea nacta, & **senescalcus**, regis mensæ propositus dictus fuit. Vide & **Mareschalcus**.

SENEX, is, olim & senecis, Dicitur videtur quasi seminex, quod æta majori suæ ætatis parte, jam morti propinquior sit. ¶ *τηριαζακέν* *וְזָקֵנִים* *γεράσιος*. **GAL. Vieille**. **ITAL. Vecchiezza**. **GERM. Das alter**. **HISP. Vieiz**. **ANGL. Old age**. ¶ ut, Confectus senio, apud Plin. lib. 7. cap. 55. Mens senio fluxa, Tacit. lib. 5. Terent. Eunuchus improbo & morosus posuit, quum ait, Ut illum dij deceptum perdant, qui me hodie remoratus est. **Gellius c. ult. lib. 10**. **Sonio** aut tædio languens animus. ¶ **Senium** lunæ, pro decursu, Plin. lib. 7. cap. 48. Quidam lunæ senio annum terminabant, ut *Ægypti*. ¶ Quandoque etiam dicitur tædium, tristitia, & molestia: quotiens omnibus odio sint. Cicer. pro Mili. Tota civitas confusa senio est: squalent municipia. Turpilius, Quia odio, ac senio mihi patet sunt. Nævius senium santicum appellat, quia nocens, quia senectus naturalis morbus est, ut inquit Aristot.

Senio, es, ui, & **Senesco**, cis, **Senex** fio. ¶ *τηριαζακέν* *בְּלִין* *balib*. *γεράσιος*. **GAL. S'envieillir**, devenir vieil. **ITAL. Effer vecchio**, vecchiarsi. **GER. Alten** / alt werden. **HISP. Envejecer**. **ANGL. To wax old**. **Catul**.

cipiens. In ea enim ætate non fatur homo: aut si fatur, imperfectus est ejus sermo. Secunda, pueritia: cujus pars est pubertas, usque ad xiv. annum. Tertia, adolescentia. Quarta, juventa. Quinta, virilis ætas. Sexta, senectus, cujus pars est ætas decrepita. Alij tamen senes à segnitie dictos malunt, quod tardi sint, & ad res gerendas inutilis. Alij rursus à mortis vicinitate appellatos contendunt, quia neclute. Hoc enim onere (quod mihi tecum commune est) aut iam urgentis, aut certè adventantis senectutis, & te, & meipsum levati volo. **Juvén. Satyr. 9**.

obrepit non intellecta senectus.

Cic. de senect. Ædepol senectus si nihil quicquam aliud vitij apposet secum, quum advenerit, unum id satis est, quod diu vivendo, multa quæ non vult, videt. ¶ **Senectus**, propterea dicitur pellis quam verno tempore serpentes eruunt, quæ & à Græcis γῆρας, à nobis etiam venatio dicitur: unde & senectutem exuere dicuntur. **Plin. lib. 8**, cap. 30. Angues modo eodem & stelliones senectutem exuere, eamque protinus devorare, præripientes comitiali morbo remedia. ¶ **Senectus** incommoda enumerat **Plaut. Men. sc. 2. a. 5. intio**.

Senectus, **a. um. Senilis**: ut, **Membra senecta**. ¶ *τηριαζακέν* *gal*. **ENVISILLI**, chose de vieil. **ITAL. Cosa de vecchio**. **GERM. Alter**. **HISP. Enviejido**, cosa de viejo. **ANGL. Old**. ¶ **Luct. lib. 3**.

Quidve foras sibi vult membris exire senectie.

Ætas senecta. **Plaut. Aulul**. Video hercle egote me arbitrii Euclio hominem idoneum, Quem senecta ætate ludos facies haud merito meo. **Senectum corpus**. **Salust. lib. 4. Histor**. Omnes quibus senecta corpore animus militatis erat.

Seneca idem veteribus fuit quod **Senex**. **Pomp. Pistori**. **Pappus** bistro habitat senica. **Idem præcone posteriore**, Sed me exercet Senica nequam, neque illo quid faciam scio. **Ex Nonio**.

Seniculus, instrumentum, cui stupas circumvolvunt suspendentes Poll.

Senium, ij. **Senectus**. ¶ *τηριαζακέν* *וְזָקֵנִים* *זָקֵנִים* *γεράσιος*. **GAL. Vieillesse**. **ITAL. Vecchiezza**. **GERM. Das alter**. **HISP. Vieiz**. **ANGL. Old age**. ¶ ut, Confectus senio, apud Plin. lib. 7. cap. 55. Mens senio fluxa, Tacit. lib. 5. Terent. Eunuchus improbo & morosus posuit, quum ait, Ut illum dij deceptum perdant, qui me hodie remoratus est. **Gellius c. ult. lib. 10**. **Sonio** aut tædio languens animus. ¶ **Senium** lunæ, pro decursu, Plin. lib. 7. cap. 48. Quidam lunæ senio annum terminabant, ut *Ægypti*. ¶ Quandoque etiam dicitur tædium, tristitia, & molestia: quotiens omnibus odio sint. Cicer. pro Mili. Tota civitas confusa senio est: squalent municipia. Turpilius, Quia odio, ac senio mihi patet sunt. Nævius senium santicum appellat, quia nocens, quia senectus naturalis morbus est, ut inquit Aristot.

Senio, es, ui, & **Senesco**, cis, **Senex** fio. ¶ *τηριαζακέն* *בְּלִין* *balib*. *γεράσιος*. **GAL. S'envieillir**, devenir vieil. **ITAL. Effer vecchio**, vecchiarsi. **GER. Alten** / alt werden. **HISP. Envejecer**. **ANGL. To wax old**. **Catul**.

Nunc placida senet quiete.

Plin. lib. 6. c. 4. Feminas gigni celerius quam mares, sicut celestis senescere. Unde & **Consenesco**, de quo suprà suo loco. Senescere vita otio, id est, otio torpescit. **Livius lib. 1.** ab Urb. Senescit pugna. **Idem lib. 5. ab Urb.** Senescit studium cum spe. **Velleius lib. 1.** Senescunt consilia. **Liv. 5. d. 4.** quum nimia diuturnitate & mœsa vana fiunt. Senescere fama dicitur, ab eodem lib. 5. ab Urb. quum tempore minutur. Senescit hyems, id est, declinat. **Idem 4. d. 5.** Senescente exiguo cornu Luna. Item, Hic amore senescit habendi. Senescit laus, id est, deflorescit. Senescit morbus, id est, remittitur, relaxatur. Senescunt vitia, abolentur. Senuit tranquillissime. **Suet. in August. cap. 2**.

Senilis, e, quod ad senem pertinet. ¶ *τηριαζακέն* *γηραιός*, *γεράσιος*. **GAL. De vieillard**. **ITAL. Cosa de vecchio**. **GER. Eine astendas zu einem alten gehört**. **HISP. Cosa perteneciente à viejos**. **ANGL. Belonging to an old man or woman**. ¶ **Cic. 1. de divin.** Is autem Tages, ut est in libris Hetruscorum, puerili specie dicitur visus, sed senili sive prudentia. **Ovid. 1. de Ponto**,

Iamque meos vultus ruga senilis arat.

Cic. pro Sestio, Te sororis filius Posthumius, adolescens gravis, senili judicio notavit. **Ovid. 5. Metam. (hyems senilis)**

tremulo venit horrida passu.

Idem Eleg. 7. lib. 1. Trist. Ruga senilis erit in fronte.

Seniliter, adverb. ¶ *τηριαζακέν* *οργανώσιμος*, *οργανώσιλικός*. **GAL. En vieillard**. **ITAL. Da vecchio**. **GER. Nach der alten weiss / vie die alten**. **HISP. Con 70**, en viejo. **ANGL. Lik old man and woman**. ¶ **Ut tremere seniliter**. **Quintil. lib. 1. cap. 11**.

Seni, **senæ**, **sena**, Vide **Sex**.

Senio, nis, Latus tali sex puncta continens, & à senario numero dici: videtur: ejusque jactus perutilis erat. ¶ *εξιμος*. **GAL. Six points en un ou un dé qui contient six points**. **ITAL. Sei punti nel dado**. **GER. Ein seß auff einem würfel**. **HISP. Seys puntos en el dado**. **ANGL. A sixe, the number of six in the dice**. ¶ **Perfius Sar. 3**.

Lure etenim id summum, quid dexter senio ferret,
Scire erat in voto.

¶ Nonnunquam & damnosus, quemadmodum & canis. Erat enim quædam ludi ratio, qua quicunque aut canem jecisset, aut seniorum, numum unum in medium conferre cogebatur: ut est videtur in epistola quadam Augusti apud Suet. **Martialis lib. 13**.

Non mea magnanimo depugnat tesserat talo,

Senio nec nostrum cum cane quassat ebur.

Senium, **vide Senex**.

Sennaar, olivæ, campus Babylonis, in quo à Nimrod gigante extrusæ est turris illa celissima, divortio linguarum notissima.

Sennumia, tristitia. **G. I. sid. leg. Senium tristitia**.

Senogallia, **seniorum ager**, civitas est agri Gallici, infra Picenum, teste Plin. lib. 3. cap. 14. dicta à Senonibus Gallis, qui eam condiderunt. **De hac Silius lib. 8**.

Et Glanis & Rubico & Senonum de nomine Sena.

Domp. Mela lib. 2. Senogallia maritima ad Aterni fluminis ostia. SENONES, οὐρανοί, populi Galliae, finitimi Belgis, qui olim urbem Romanum incenderunt, & Capitolium obsederunt. Hos Furius Camillus aggressus adeo cecidit, ut incendiorum vestigia Gallici sanguinis inundatione deleret. Scribit Verrius referente Festo, ideo Senones appellari, quia novi venerunt ex Transalpina Gallia, quasi Cænonitas, litera immutata. *γειρός* enim Græcè, Latinè *novus* dicitur. Senonicus, um, Gellius cap. 21. lib. 17. Post non longo tempore bellum Senonicum fuit.

Sensilē, sensim, Sensus. Vide Sentio.

Sentā, Dea nomen apud Romanos, quam & bonam deam vocabant: veteres Faunam & Fatuam dixerunt. Hanc Varro scribit tantæ pudicitiae fuisse, ut nemo illam, dum vixit, præter virum suum, mas videvit, nec nome eius audierit. Propter quod illi in operto mulieres sacrificabant, & bonam deam nominabant.

Sententia, Sententiosus. Vide Sentio.

Sentica, Hispaniae urbs. Ptolem. lib. 2. c. 6.

Senticetum, Vide Sentio.

SENTINA, a, Pars navis inferior, in qua omnes confluunt sordes, à sentiendo dicta. { *ερτλον*. GAL. L'offic. sentine. ITAL. Sentina, una parte bassa nella nave. GERM. Das vnderst rheil eines schiffs in welches als lebey vnd / vnd wöss wasser zusammen röhrt. HISP. La sentina do se coje agua en la nao. ANGL. The pump of a shippe. } Cæsar lib. 3. de bell. civil. Sentinæ vitiis conflictati. Juvenalis Sat. 6.

Si jubeat conjux, durum est condescendere navem,

Tunc sentina gravis, tunc summus vertitur aer.

Senec. Epist. 29. Navis, quæ sentinam trahit, (id est, aquam.) ¶ Per translationem sentina dicitur omnis locus, qui sceleratorum hominum recepraculum sit. Cic. in Catilinam, O fortunatam Rempubli- cam, siquidem hanc sentinam hujus vrbis ejecerit. Vno mehercule Catilina exhausto, relevata mihi, & recreata respublica videtur.

Sentiro, as, Satago, ac subtiliter periculum evito: à sentina navi, quam quisque ut aqua liberet, evacuate contendit. Cecilius, Capit. Consilium postquam sentinat satis. Festus.

Sentinum, σινέων, oppidum in confinibus Umbrae, & Piceni, quod nunc Saxum ferratum appellatur: à quo Sentinates populi dicti sunt. Plin. lib. 3. cap. 14. tradit vocatum Sentinum ab amne qui Sentinus dicitur.

SENTIO, is, si, sum, Sensus percipio. { *אָרַרְתָּה בִּנְהִבִּין*. GAL. Sentir, percevoir. ITAL. Sentire, pigliare in sentimento. GERM. Empfinden. HISP. Sentir. ANGL. To perceive, or feel. } Plaut. in Curcul. sc. 2. a. 2. Sentio sonitum. Vnde quinque corporis sensus appellati sunt, visus, auditus, gustus, odoratus, & tactus. Lucret. lib. 1.

Quin porrò variis rerum sentimus odores:

Nec tamen ad nares venientes cernimus unquam.

Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Dij te juvant. H. Nihil sentio. R. Non es in senticento, Ideo non sentis. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Vtque sum Bacche non sentit saucia vulnus.

Plaut. Men. sc. 5. a. 5. An tibi intestina crepant, quod sentias. Ovid. Eleg. 8. lib. 3. Trist.

Et quem sensisti ritè precare Deum.

Plaut. Aulul. sc. 2. a. 3. Cum magno malo tuo si hocce caput sentit. E. Pol haud scio, quid post fiat, tuum nunc caput sentit. Idem Menach. sc. 5. a. 5. Eequid sentis? inquit Medicus. B. Quidni sentiam? Interdum sentire ponitur pro intelligere. { *וְשָׁמַעְתָּ*. GAL. Entendre. ITAL. Intendere. GERM. Verstehen / vermerken. HISP. Entender. ANGL. To understand. } Cic. pro Archia, Nam & ipse animus sentit, nescio quid in se esse divinum. Plautus Mili. sc. 6. a. 2. Me habent venalem, sensi, & jam dudum scio. Idem. Pseud. sc. 3. a. 4. Donec se fieri ludos sentierit. Idem Cœr. sc. 1. a. 2. Aesculapij sentio sententiam. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Sensi ego & subolo mihi. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Semper sensi filio te esse amicum, & illum intellexi tibi. Interdum pro judicare, opinari, φαστί, γνωστός εἰδώλος. Plinius junior, Cupio abs te intelligere quid sentias. Cicero de Amicitia, Sed hoc primum sentio, nisi in bonis amicitia esse non posse. Gell. cap. 10. lib. 5. Si Iudices pro causa mea senserint (id est, pro me judicarint.) Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Tectum sentio, pro assentior. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Sentio pariter. Ibidem sc. 5. a. 3. Neorsum abs te sentio. Et Gellius cap. 11. lib. 18. Non idem sentio cum illo. Interdum pro advertere. Plaut. in Ampl. Nec nostrum quisquam sensimus, quum peperit. Sentire pro aliquo, sive ab aliquo, est sententia sua alicui favere. Sentire graviter de aliquo, est malum (ut vulgus loquitur) de eo opinionem habere. Cœsar 2. de bello civili, sive graviter de aliquo judicare, statuere. Budæus. Sentire medicinam, apud Celsum, est melius habere post medicinam. Sic Plin. lib. 22. cap. 25. atropha dixit, que cibum non sentiunt: hoc est, que ob debilitatem alimentum attrahere non possunt, aut in substantiam sui convertere. Eodem ferè sensu dicere videtur Ovid. Eleg. 12. lib. 3. Trist.

At mihi sentitur nix verno sole soluta.

(id est, bibitur, vel fallor.) Sentire cariem, sentire vetustatem. Plin. lib. 12. c. 7. Celeriter ea cariem sentit, hoc est, efficitur cariosa. Idem lib. 11. c. 42. Tradunt Zoroastrem in desertis caseo vixisse annis xx. ita temperato ut vetustatem non sentiret, id est, non senesceret. Budæus. Hujus composita sunt, Assentio, consentio, dissentio, praesentio, subsentio, quæ vide suis locis.

Sentiens, tis, idem quod sensu percipiens, opinans, judicans, intelligens, Interdum significans: ut apud Gell. c. 2. 3. lib. 1. 3. Tribus (inquit) vocabulis idem sentientibus, (id est, idem significantibus, sive sensum eundem habentibus.)

Sensurus a. um, Particip. futurum. Ovid. 13. Metam.

Est animus certe vestros sensurus honores.

Idem Eleg. 5. lib. 4. Trist.

— non me sensurus egenter.

Sentisco, scis, Sentio. *אָרַרְתָּה בִּנְהִבִּין*. Lucret. lib. 3.

Vtque adeo prius in nobis sunt multa cienda

Semina, corporibus nostris impensa per artus,

Quam primodia sentiunt concussa anima.

Sensus, us, ui, Facultas animæ, quæ objecta sensibilia apprehenduntur. { *αἰσθητός*. GAL. Sens, sentiment, apprehension. ITAL. Senso, sentimento, GERM. Ein Sinn oder empfindlichkeit. HISP. Sentido, potestia para sentir. ANGL. The sense, feeling or perceiving. } De quinque sensibus, Vide Gellium c. 16. lib. 7. Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist.

Ibidem,

— moriendo ponere sensus.

Velleius, Sensibus celebrem, verbis rudem Pomponium, (id est, sententiis.) Ovid. 1. Fast.

Hic sensus verbi, visus vocis erat.

Et Sene. c. 7. al. 26. de cons. ad Polyb. Hoc longè à sensibus tuis prudenterissimis piissimisque abest. Suet. in Aug. c. 86. Sensus animi exprimere. Liv. lib. 4. ab Vrb. Ab operis sensu hostium animos avertere. Item Quintil. Expressa & veluti sensu tincta esse debet oratio in narrando. Sensus autem alij sunt exteriores, visus, auditus, gustus, tactus, & olfactus. Alij interiores, sensus communis, imaginatrix, & memoria. Plin. lib. 10. cap. 69. Ex sensibus ante cetera homini tactus, deinde gustus: reliquis superatur à multis: Aquile clarius cernunt: vultures sagacius odorantur: liquidius audiunt talpæ obrutæ terra, tam denfo, atque surdo naturæ elemento. Cicer. 2. de natur. deor. Gustatus præclarè septus est: ore enim continetur & ad usum aptè, & ad in columitatis custodiam: omnisque sensus hominum multa antecedit sensibus bestiarum. Differunt autem sensus, & sensa: nam sensus sunt facultates ipsæ quibus sentimus: sensa vero, quæ sentiuntur. Sensus humanitatis. Cic. 3. Verr. Non dubito quin tametsi nullus in re sensus humanitatis, nulla ratio unquam fuit religionis: nunc tamen in metu periculoso tuo, tuorum tibi scelerum veniat in mentem. Idem. 7. Verr. An vos quoque hic acerbissimus innocentium cruciatus & metor pari sensu doloris afficit? Sensus vitalis. Lucret. lib. 3.

Denique sapè hominem paulatim cernit obire,

Et membratum vitalem desperdere sensum:

In pedibus primū digitos livescere, & ungues:

Inde pedes & crura mori: post inde per artus,

Ire alios tractim gelidi vestigia lethi.

Mentis conceptus, etiam sensa dicuntur. { *מְנֻחָה מַחְנָה*. GAL. סְנִיטָה, σύνסְנִיטָה, σύνסְנִיטָה, σύנְסִינְטִיסָה. } Quintilian. lib. 8. cap. 5. Sententiam veteres, quod animo sensissent, vocaverunt: id cum est apud Oratores frequentissimum, tum etiam in usu quotidiano quasdam reliquias habet. Nam & juratur ex animi nostri sententia, & gratulantes ex sententia dicimus. Non raro tamen & sic loquiuntur, ut sensa sua dicent: nam sensus corporis videbantur. Sed consueto jam tenuit, ut mente concepta, sensus vocaremus: lumina autem, præcipue in clausulis positæ, sententias. Cic. 1. Acad. Quod autem erat sensu comprehendens, id ipsum sensum appellabant. Idem 1. de Oratore. Hoc uno præstamus fetis, quod colloquimur inter nos, & quod exprimere dicendo sensa possumus. Sensus communis. Quintil. lib. 1. cap. 3. Sensus ipsum, qui dicitur communis, ubi disserit, quum se à congressu qui non ab hominibus solùm, sed mutis quoque animalibus naturalis est, segregari? Vbi interpres, Communis sensus accipitur pro rerum peritia, ex multorum hominum congressu comparata, non pro sensu communi, qui in anteriori cerebri ventriculo a Physicis collocatur. Horat. 1. Ser. Satyr. 3.

Communi sensu planè caret; &c.

Sensus, unde plurale sensa, vide in præcedenti dictione.

Sensiculus, i, diminutivum. { *סְנִיטָה*. GAL. Petit sens. ITAL. Piccolo sensu. GERM. Ein kleine empfindlichkeit / sensus. HISP. Pequeño sentido. ANGL. A small sense. } Quintil. lib. 5. cap. 5. Inde minutæ, corruptique sensiculi, & extra rem petiti.

Sensim, adverbium, Paulatim, seu pedetentim. { *אָזֶן אֲזֶן*. GAL. Peu à peu, tout bellement, petit à petit. ITAL. A poco a poco. GERM. Gemächlich / süsslich / lins. HISP. Poco a poco. ANGL. At leisure. } Plaut. in Casin. Sensim super attolle limen pedes nova nupta. Cic. 5. Verr. Quibus rebus non sensim, atque morate, ad istius amicitiam adrepserat: sed brevi tempore totum hominem, totumque ejus Præteram possebat sensim. X. Repente. Idem lib. 1. Offic. Magis decere sapientes amicitiam sensim dissuere; quam repente præcidere.

Sensibilis, e, ferè passim accipitur, pro eo quod sentiri potest; quod sub sensum aliquem cadit, hoc est, quod vel auditu, vel visu, vel olfactu, vel gusto, vel tactu potest deprehendi. { *αἰσθητός*. GAL. Sensibile. ITAL. sensibile. GERM. Empfindlich. HISP. Cosa que se siente, o que se puede sentir. ANGL. Sensible, that may be perceived by the senses. } Nonnunquam & activè, pro eo quod sensus facultate prædictum est, *αἰσθητός*. Hujus contrarium est insensibilis; quo utitur A. Gelius noct. Attic. lib. 17. cap. 10.

Sensifér, a, um, Sensum ferens. { *αἰσθητός, οὐ αἰσθητός οὐτε πάσχει*. GAL. Qui porta sentim. ITAL. Chi porta sentimento. GERM. Das empfindung bringt. HISP. Que tiene o hace sentido. ANGL. That bears or hath sense. } Luct. lib. 3.

— Ideo conclusa movebunt

Sensiferos motus.

Ibidem,

Longè ab sensiferis primordia motibus errant.

Sensificus, a, um, adjectivum, quod sensus causam præstat. { *αἰσθητός*. GAL. Qui fait sentir, qui donne sentiment. ITAL. Chi fa sentire. GERM. Das empfinden macht. HISP. Que haze a otro sentir. ANGL. That giveth the cause of feeling. } Macrobius, Spiramentum sensificum, ad sua quæque loca naturali lege ducentes.

Sensibilis, e, Sensibile, hoc est quod sensu subjectum est. *αἰσθητός*. Insensibile, quod sentiri non potest. Lucret. lib. 2.

Ex insensibili, ne credas sensibile gigni.

Sensitivus, a, um, sentiendi vim afferens: sentiendi vim habens: orienta & sensu, existens.

Sensuālia, *αἰσθητά*, sensilia. Asclepius in Hermet. Asclepio. De sensu autem

& de omnibus sensualibus, quando & de spiritu, tunc totam vobis
præstabo rationem.
Sensualitas, id est, pars appetitiva sensus, triplieiter sumitur: ut sensitiva
est absolute: ut est volentis; & ut est mota deliberatione.
Sensatus, sensu valens, intelligens, prudens.
Sententia, & Iudicium, animi conceptio, mens, animus. ☐ סְנֶטְנִיָּהָאַתְּ מֵעֲדָה בְּחַדְשָׁתָה. גָּלְסְנֶטְנֵה. GAL. Sentence, opinion, avis. ITAL. Sentenza, parere, opinione. GER. Ein meining/orthit: item, ein spruch. HISP. Sentencia, o parecer. ANGL. An opinion, sentence, judgement. ☐ Salust. ut M. Porcius Cato rogatus sententiam, hujusmodi orationem habuit. Plaut. in Pseud. sc. 3. a. 1. Haec mea sententia est, ut hinc porrò quid agas consulas, id est, sic decretum & judicatum a me est. Idem Curi. sc. 3. a. 5. Dicam meam sententiam (ut arbiter sup.) Si quidem vultis quod decreto facere. Ibidem, Ut scire possis meam sententiam. (arbitri. Sequitur: Iudicium hoc meum est. Idem Aul. sc. 2. a. 3. Seis jam meam sententiam? (minantis.) Idem Capt. sc. 3. a. 2. Tua ornatus reveniam ex sententia. Idem Men. sc. 2. a. 2. Bene opsonavi atque ex mea sententia. Ibid. sc. 1. a. 1. Nimis stulte faciunt mea quidem sententia. Idem Most. sc. 3. a. 1. Tenet res omnes sententiás que amantium. Livius lib. 10. bell. Pun. Sententiam interrogare. Ter. in Phorm. Alere nolunt hominem edacem, & sapiunt, mea quidem sententia. ¶ Ex animi mei sententia, prout censeo. Salust. lug. 121. Nam me quidem, ex animi mei sententia, lèdere nulla oratio potest, i. mea quidem sententia. Vide adnot. Constantini in Salust. 121. Sic sententia est: id est, ita statui in animo. Res posita in sententiis dicitur, de qua variae sunt hominum sententiae. In ea sum sententia, id est, ita sentio. Omnibus sententiis absolutus est, dixit Cicer. ad Quintum fratrem lib. 2. id est, omnium consensu, & calculo. Paulus, Dicere sententiam aestimatus is, qui ea mente id pronuntiat, ut secundum hoc discedere eos, qui litigant, à teta controversia velit. ¶ Sententias etiam vocamus, inquit Quintil. lib. 8. cap. 5. lumina orationis, præsertim quæ in clausulis sunt breviter collecta, quas νόμοι vocant Græci: cujusmodi est illa apud Terent. Observium amicos, veritas odium patit.

Sententiosus, a, um, quod sententiis abundat, & dictis quibusdam breviter collectis. ☐ γνωμολογούς. GAL. Sententieux. ITAL. Pieno di sententie. GER. Der voll häpscher sprüch ist. HISP. Lleno de sentencias. ANGL. Full of sentences. ☐ Cicer. de Clari Orator. Genera autem Asiaticæ dictionis duo sunt: Usus sententiosum, & argumentum sententiis, non tam gravibus & severis, quam concinnis & venustis.

Sententiosé, adverbium. ☐ γνωμολογεῖς, γνωμικοῦς. GAL. Sententieusement, avec bon sentiment. ITAL. Sententiosamente, con buon sentimento. GER. Mit häpschen sprüchen. HISP. Sentenciosamente, con bueno sentido. ANGL. With many and good sentences. ☐ Cicero. 2. de Orat. Sæpe enim sententiosè ridicula dicuntur. Autor ad Herenn. definit sententiam hoc modo, Sententia est oratio sumpta de vita, quæ aut quid sit, aut quid esse oporteat in vita, breviter ostendit.

Sententialiter, idem quod sententiosè. Macrob. Saturn. lib. 5. cap. 16. Et alia innumerabilia, quæ sententialiter proferuntur.

Sententiolä, æ, diminutivum. ☐ γνωμιδια. GAL. Fit te sentence. ITAL. Picciola sentenza. GER. Ein sinnlin odi furter innhalt: item ein häpsch sprüchlin. HISP. Pequeña sentencia. A little sentence. ☐ Cicero. 3. Philippic. Sententiolam edicti cujusdam memoriae mandavi.

Sentis, is, Spina, quod à tangentibus quam primum sentiatur. ☐ שִׁיר בְּלִיל בְּלִיל קֹטֶן. GAL. Espine. ITAL. Spina. GER. Ein dorn. HISP. Espina. ANGL. A brier, thorne, or bramble. ☐ Colum. lib. 6. c. 4. Liberantur arva sentibus, qui aestivo tempore, pro Canicula ortu recisi, plerunque intereunt radicibus. Virgil. 2. Æneid.

Improvisum asp̄ris veluti qui sentibus anguem
pressit humi nitens.

Plaut. Capt. sc. 2. a. 1. Asper meus est victus, sentēsne esitas? ¶ Sentis canis, frutex est arbūculæ instar, tubo multo major, folia ferens multo latiora myrtho, firmis circa ramos spinis, flore candido, fructu oblongo, nucleo olivæ simili, qui per maturitatem fulvescit, & flocculos intus continet. ☐ κυνιστός. Alio nomine rubus caninus, & Gallorum vocabulo, Engleteria nominatur. Colum. lib. 11. c. 3. Et ejus quam Græci vocant κυνιστός, nos sentem canis, appellamus.

Senticōsus, a, um, Spinosis & asper. ☐ אַקָּבָדָהָן. GAL. Espineux. ITAL. Spinoso. GER. Dornachtig. HISP. Espino. ANGL. Full of brieres and brambles. ☐ Quam senticosa verba pertorquet. Afran. apud Fest. in Sentes: Cato apud Non. c. 2. Naves putidas atque senticosas.

Senticētum, i, locus in quo sentes abundant. ☐ אַקָּבָדָהָן. GAL. Un lieu où croissent forces espines, buissonnere ITAL. Spinetto, fratta. GER. Ein dorn gestend. HISP. Espinar, lugar de espinas. ANGL. A place where brambles grow. ☐ Plaut. in Capt. sc. 1. a. 4. Non enim es in senticeto, eo non sentis.

Sentus, a, um, Horridus, Pilosus, situ & squalore obsitus. ☐ λάστιχος, δαῶνς, αὐξενποστικός. GAL. Espineux, àpre comme estines & buissons. ITAL. Peloso, spinoso. GER. Rauch als wann es voll Dörnen rodt/strubelchtig schungt. HISP. Lleno de espinas. ANGL. Rough, covered with prickly bares like scoune, briare or bramble. ☐ Terent. in Eunuch. Vide sentum, squalidum, ægrum annis, pannisque obsitum. Virg. 6. Æneid.

Sed me jussa divum, qua nunc has ire per umbras
Per loca senta situ cogunt, noctemque profundam,
Imperis egere suis.

Seon, mons Amorrhæorum, Hermon. Item villa juxta montem Taborem.

Sēorsys, & seorsum, adverb. Separatim, ☐ כְּבֵד לְבָדְךָ זָגִים. GAL. A part, separately, à part soy. ITAL. Separatamente, à parte, da parte. GER. Sonderbar an einem orth. HISP. Apartadamente, à parte. ANGL. A part, à under, s. verallie. ☐ Cic. lib. 7. Epist. Seorsum à collega puto mihi onnia paranda. Autor ad H. rennum lib. 1. Seorsum hoc ab illo tractandum est. Plaut. in Epidico, In zdiculam

seorsum isthac eat jube. Idem Asin. sc. 3. a. 2. Seduxit me seorsum ad adibus. Idem Capt. sc. 5. a. 3. Abs te seorsum sentio. ¶ Est & seorsus adverbium. Afranius in emancipato. Principium hoc oro in anima ut sic tuo statuas, officiis cogi ut abs te seorsus sentiam de re uxoria. Autor est Sosipater lib. 2. Instit. Grammat. Sēorsus, a, um, adjectivum, Separatus, à se, & oras: quasi distinctis ex diis constans. ☐ סְכָרְמָה מִתְבָּדֵל mephorað. καὶ αὐτός. GAL. Separare, separare. ITAL. Separato. GER. Abgesunderet. HISP. Apartado. ANGL. Separated, put à part. Virgil. in eo opusculo cuius est initium, Est &

pariter nonnunquam sapè seorsis

Obsistunt dubiis.

Separ, is, Adjectivum, Dispar, diversus. Solinus cap. 12. Varro opinatur duo in Bœotia esse flumina, naturâ licet separati, miraculo tamen non discrepante.

SEPARO, ras, Divido, distraho. A se & paro. ☐ חַבְדֵּל הַבְדֵּל hibdil hi-phridh. ἀφορίω, διατίθω, χωρίω. GAL. Separer, départir. ITAL. Separare, spartire, distinguere. GER. Von einander scheiden, abscheiden. HISP. Apartar una cosa de otra. ANGL. To separate à pars, to sever, to put one from another. ☐ Plin. lib. 13. cap. 17. Mox separant lavando, & siccata tundunt. Cicer. 4. Acad. Quoniam vera à falsis nullo discrimine separantur. Idem cont. Rullum, Quoniam illa duo maria pertenui discrimine separantur. Idem 1. Offic. Quod cogitatione magis à virtute potest, quam re separari. Ovid. 1. Amor. Eleg. 4.

Separor à domina nocte jubente mea.

Sepārātus, a, um, participium. Sejunctus, disjunctus. ☐ סְכָרְמָה מִתְבָּדֵל mephorað. καὶ αὐτός. GAL. Separati. ITAL. Separato. GER. Abgesunderet. HISP. Apartado. ANGL. Put à part, severed. ☐ Cic. 1. Tusc. Quando igitur virtus est affectio animi, & virtus ipsa per se sua sponte separata etiam utilitate laudabilis. Idem Attic. lib. 14. Ista vero quæ tu contexi vis, aliud quoddam separatum volumen expectant.

Sepārābilis, e, quod separari potest. ☐ ξερασός. GAL. Aisé à separer. ITAL. facile da separare. GER. Abijunderig das sich von einem anderen trennen lässt. HISP. Que se puede apartar. ANGL. That is easily severed. ☐ Cic. 1. Tusc. Nec separabilem à corpore esse.

Sepārātim, adverb. Divisim, seorsim. ☐ כְּבֵד לְבָדְךָ זָגִים. GAL. Separament, privément. ITAL. Separamente. GER. Besonder, insondheit, sonderbarlich. HISP. Apartadamente. ANGL. Apart, a fundir, separare. ☐ Salust. Omnia virtutis præmia ambitio possidet; neque mirum ubi vos separatim quisque consilium capit. Separatim de probitate aliquid dicere, dixit Cic. ad Brutum, pro eo quod est significativum: cui opponitur Accervatim. ¶ Legitur & separatè, à quo sit comparativum Separatius. Idem 2. de Invent. Quædam separatio ad finem quo referri ad omnem orationem oportet, adjungetur. Separatim à. Idem ad Calium, lib. 2. Nihil accidet ei separatim à reliquis civibus.

SEP̄LIO, is, vi, ultum, quod verbum à sepiò quidam deducunt, quia cadaver terra, vel alio materiæ genere circumsepitur. Humo, temo obruo, in sepulcrum insero, tumulo mando. ☐ כְּבֵד קָבָר. καβάρ. GAL. Ensevelir, enterrer un corps mort. ITAL. Sepelire, sotterrare. GER. Begraben zu der erden bestatten. HISP. Enterrar, ANGL. To bury, to inter, to lay in the grave. ☐ Cic. 2. de Legibus, Mortuum in utere sepelito, néve urito. Idem lib. 4. Ut in quo vellemus gymnasio cum sepeliemus, nobis permiserunt. ¶ Sepelire dolorem, per translatiōnem, est deponere, tegere. Idem 1. Tusc. Amittenda igitur fortitudo est, aut sepeliendus dolor.

Sep̄lito, a, um, Humatus, in sepulcrum illatus. ☐ כְּבֵד קָבָר. καβάρ. GAL. Enseveli. ITAL. Sepolto, sepelito. GER. Begraben. HISP. Enterrado. ANGL. Buried, interred. ☐ Plin. lib. 7. cap. 64. Sepultus intelligent quoquomodo conditus: humatus vero, humo testus. Plaut. Amph. Spes & opes vitæ jacent sepulta in pectore. Ibid. sc. 1. a. 5. Pro Iupiter! sepultus est quasi si mortuus. (de humi jacente ob crepitu fulminis.) Ovid. lib. 4. Trist. eleg. ult.

Felices ambo tempestiveque sepulti.

¶ Sepultus, pro sepitus. Virg. 3. Æneid.

Mam simul expletus dapibus, vicisque sepultus.

Cervicem inflexam posuit.

Idem 2. Æneid.

Inviadunt urbem somno, vinique sepultam.

Idem 6. Æneid.

Occupat Æneas aditum custode sepulco.

Cicero pro Lege Manil. Quod bellum expectatione Pompeij attenuatum, atque imminutum est, adventu sublatum & sepultum. ¶ Sepultus sum, id est, perii. Et plus est, quam nullus sum, authore Donato in Phorm. Tarent. Phorm. Lemni habuit aliam. c. nullus sum. p. ex quo filiam suscepit, & eam clam educat. c. sepultus sum.

Sepultrā, æ, quandoque pro ipso sepulcro dicitur. ☐ כְּבֵד קָבָר hecmrah kebər. τάφος. GAL. Sepulture, enterrment. ITAL. & HISP. S. pulitura. GER. Begräbmis. ANGL. Burying, or enterring. ☐ Sulp. ad Cicer. lib. 4. Ab Atheniensibus locum sepultræ intra urbem ut darent, impetrare non potui. ¶ Quandoque pro funeratione, atque ipso sepeliendi actu. ενταφιασμός. Plin. Post sepultram alias manum ambages sunt. Cic. 1. Tusc. Cujus hoc dicto admoneat, ut aliquid etiam de humatione & sepultræ dicendum existimem. ¶ Sepultræ honos, Suet. in August. c. 17. Ambobus communem Sepultræ honorem tribuit ac tumulum ab ipsis inchoatum perfici jussit.

Sepulcrum, i, locus in quo corpus, ossive hominis sepulta sunt, à sepeliendo dictum, vel à seorsim, & pulcrum, quod propter recordationem doloris minimè pulchrum & jucundum sit. Sosipater lib. 1. ☐ כְּבֵד קָבָר kebər. τάφος. GAL. Sepulcre, tombæ, monument. ITAL. Sepolcro, sepultura, avello. GER. Ein grabs. HISP. Sepulcra, generalmente. ANGL. A sepulcre, grave or burying place. ☐ Sicut à lao, lucrum: à fulcio, fulcrum: à polio, pulcrum, sive pulcrum: Simulacrum à simulo, & Lavacrum à Lavo. Unde etiam ars exigit ut sine aspiratione scribatur: consuetudo tamen ut inquit Gell.

Gell. cap. 3. lib. 1. obtinuit ut vegetioris soni causa aspirationem recipiat. Virg. 1. Georg.

Grandiaque effossis mirabitur ossa sepulcris.

Idem 3. Georg.

animamque sepulcro

Condimus.

Cic. pro Archia. Ennius in sepulchro Scipionum putatur esse constitutus. Idem pro Sext. Rose. Cui de tanto patrimonio, ne iter quidem ad sepulcrum patrum relictum est. Idem de senectute. Nec sepulcra legens vereor, quod aiunt, ne perdam memoriam. Plaut. Milit. sc. 4. a. 2. Scio crucem futuram mihi sepulcrum: ibi majora mei sunt siti. Ovid. Eleg. 2. lib. 3. Trist. Sepulcri janua pulsata. Sepulcri autem appellatione omnis sepulturae locus continetur, ut ait Vlp. de sepulc. violat. l. prator ait. Sepulcrum, pro Sene, dixit Plaut. Pseud. sc. 4. a. 1. Ex hoc sepulchro vetere viginti minas effodiam. ¶ Sepulchrum commune, quod plebis erat, ut in Paticulis extra Exquiliis, nec hæredem sequebatur. Horat.

Hoc misera plebi stabantem commune sepulchrum.

Catullus translatè dixit,

Troia nefas commune sepulchrum Europa, Asiaque.

Lucter. de terra,

Omniparens eadem rerum commune sepulchrums.

Sepulchralis, e, quod ad sepulcrum pertinet. ¶ Σαντεφύριος. GAL. Appartenant à sepulcre. ITAL. Pertinente à sepulcro. GERM. Das dem Grab gehörte. HISP. Pertenece à sepulcra. ANGL. Belonging to a grave. ¶ ut, ceremoniae sepulcrales, quæ pertinent ad funerationem, impensis, structuramque sepulcrorum. Ovid. 8. Metam.

Ante sepulcrales infelix astitit aras.

Idem Epist. 22. Fax sepulcralis.

Sepulchrum, i. Locus ubi sepulcrorum est frequentia. ¶ Ῥόποτα πάρησε. GAL. Un lieu plein de sepulchres, un cimetiere. ITAL. Luego pieno di sepolcri, un cimitero. GERM. Ein gottesacker / kirchhof / gräberstät. HISP. Lugar de muchas sepulturas. ANGL. A churchyard. ¶ Catull. Epig. 55.

Vxor Meneni, sape quam in sepulcretu.

Vidisti ipso carpere è rogo cœnam.

Sepelibilis, e, quod sepeliri debet, aut potest. ¶ θεμέτως, πετρίς. GAL. Qui peult estre en séveli. ITAL. Che puo essere sepolto. GERM. Das man begraben soll oder mag. HISP. Que pueda ser enterrado. ANGL. That may or ought be buried. ¶ Plaut. Cistell. — facito ut facias stultitiam sepelibilem. s. Quid faciam? g. in latebras abscondas pectori penitissimo Tuam stultitiam.

Sepedes, quibus sunt sex pedes. Apul.

Sepedon, ulcus putridum. Rh.

Sepes, is, scemini generis, quæ objecta introitum prohibet in agnum aut horum. ¶ מַסְכָּנָה vel meschah. Oeg. 1. 2. GAL. Une haie. ITAL. Siepe, cosa spinata. GERM. Ein zaun/hag. HISP. Seto o foso. ANGL. A hedge a mound. ¶ Colum. lib. 10.

Talus humus, vel parietibus, vel seribus hirtis

Clandantur, non sit pecori, non pervia furi.

Virg. 8. Eclog.

Sepibus in nostris parvam te rōscida mala
(Dux ego vaste eram) vidi, cum matre legentem.

Idem 1. Georg.

Quippe etiam festis quadam exercere diebus

Eas & iura sinunt : rivos deducere nulla

Religio vettuit, segeti prætendere sepe.

Insidas avibus moliri, incendere vetres.

Sepes, septum, & sepimentum, idem significare declarat his verbis Varro lib. 1. de re rustica, cap. 14. Nunq; de septis, quæ turandi causa fundi, aut partis fient, videamus. Earum tutelatum genera quatuor: unum naturale, alterum agreste, tertium militare, quartum fabrile. Horum unumquodque species habet plures. Primum naturale sepimentum, quod obseri solet virgultis, &c. Secunda sepes est ex agresti ligno, &c.

Sephora, gallina. Pap.

Sepio, is, ivi, istum, vel sepsi, septum, Circunvallo, circundo. ¶ סֶפִחַת גָּדֵר ghadhar ḥen hes̄ bizzek. אֲבָדָן, פָּרָתָן. GAL. Environner, clorre de haies. ITAL. Circundare, intornare. GERM. Verzeunen, verhagen, mit einem zaun umgeben. HISP. Cercar de seto o foso. ANGL. To hedge or inclose. ¶ Dictum à sepiibus, quæ objecta, intercludunt iter. Cicero 2. de natur. deor. Latent præterea utiliter, & excelsis undique partibus sepiuntur. Idem Epist. lib. 15. Vallo & fossa circundi, sex castellis, castrisque maximis sepsi. Tacit. lib. 1. Acribus namque custodiis domum & vias sepsarat Livia. Virg. 1. Aeneid.

At Venus obsuro gradientes aëre se p̄st.

Suet. in August. c. 63. Seplit custodia militum eum, Velleius, Sepire mare præsidii crâlium, &c. ¶ Sepire pro ambage verborum obsecutare & quadam sepe obducere: ut & circumvestire sumitur. Apud Cicer. veteris Poëta, Quandoquidem circumvestit dictis sepit sedulo: unde & septuose pro obscure dixit Livius Andronicus, Septuose dictio abs te datur.

Seplimen, inis, οξύς, seplimentum. Apul. Florid. lib. 1. colliculus sepi mine consecutatus.

Septus, a, um, participium, Circundatus, munitus. ¶ סֶפָּעָה mukkaph. μογελίδη, φεγγή. GAL. Environné ITAL. Circundato. GERM. Umgrenzung, umgeben. HISP. Cercado. ANGL. Inlosed with a hedge. ¶ Liv. 1. ab Urbe, Ad hac Albana pubes inermis ab armatis septa in variis voluntatibus, communis tamen metu cogente, silentium tenuit. Virg. 1. Aeneid.

Insert se, septus nebula, mirabile dictu,

Per medios miscetque viris, neque cernitur ulli.

Plaut. Curc. sc. 2. a. 1. Per fundum septum semitam facere. (Obscenè.) Vide supra Semita.

Septa, Cotta, V.E. Mauritaniae Tingitaniæ, sub A. Olissiponensi, pareat Regi Catholico.

Septa, orum, generali vocabulo dicuntur omnia loca munita, & quo-

dam seplimento vallata. ¶ סֶפָּעָה ghedherot. δρόσεις, οχυρός, ὁρμη. GAL. Pare, closture de haies. ITAL. Mandria branco. GERM. Jetliche ðther die umbgezeunt oder eingeschrankt sind pferrich. HISP. Seto o foso, o vellado circuito. ANGL. Places hedged or inclosed, à close or enclosure. ¶ ut, Septa villa, quibus villa circumsepitur. Varr. lib. 1. de rerust. cap. 14. Nunc de septis, quæ tutandi fundi causa, aut partis fiant, videamus. ¶ Hinc etiam pecorum stabula: ut stabula ovilia, bubilia, caprilia, & id genus reliqua, Septa nuncupantur. Virg. 1. Eclog.

Quamvis multa meis extret vittima septis.

E converso Lucanus Ovilia pro septis posuit,

¶ miser maculavit ovilia Rome.

¶ Septa etiam dicuntur loca in campo Martio circundata & circclusa, in quibus populus Romanus stans suffragia ferebat. Cicero pro Mil. Cum ille vi in septa irrueisset. Haec septa Ciceronis tempore ex marmore facta sunt. Idem ad Atticum, In campo Martio septa marmorea sumus facturi, cæque cingemus excelsa porticu. Martial. lib. 9.

In septis Mamurra diu multumque vagatus.

¶ Septa armis, armatisque circundata. D. Cyprianus, Satellitum manu septus, &c. Sidon. lib. 1. epist. 13. Reductus ad desideria medium timore summorum, & satis cavens ne beatum ultra diceret, duceretque, qui septus armis ac satellitibus, & per hoc raptis incubant opibus, fert pressus premeret autum. Egclippus lib. 1. c. 34. Stipatores ex Gallia, quibus septa incedebat Cleopatra.

¶ Iutis consulti accipiunt Septa, pro obicibus, & claustris quibus utimur, ad impetus fluviorum coercendos. Vlp. de rivis, leg. 1. ¶ Septum pro intercapidine & interstitio apud Cels. lib. 8. cap. 4. media septa, & alibi, septa simpliciter, de spatiis dicitur, quæ jacent inter terebra foramina. ¶ Septum transversum à Medicis, reique anatomice petitis appellatur, quod Græci vocant διαφραγμα, quo partes vitæ, hoc est, cor & pulmo à naturalibus discluduntur: de cuius substantia, figura, & usu, vide plura suprà in dictione Diaphragma.

Septuosus, quasi septon plenus: id est obscurus.

Septuose, adverb. à sepio, Obscurè. ¶ οὐρανὸς. GAL. Obscuramente. ITAL. Obscuramente. GERM. Verborgenlich dunkel. HISP. Escuramente. ANGL. Obscurè, darklie. ¶ Liv. Antiope, Itā septuose dictio abs te datur, quod consecutam lapiens ægrè contulit. Nonius.

Sepimetur, i. id dicitur quo aliquid sepitur. ¶ סֶפָּעָה ghedherot. δρόση. GAL. Closture de haies. ITAL. Chiatura di siepe. GERM. Verzessung. HISP. Seto o foso, espinal. ANGL. A hedge or enclosing with a hedge. ¶ Varr. 1. de re rust. c. 14. Primum naturale sepimentum, quod obseri solet virgultis aët spinis, quod habet radices vivæ sepis. Cic. 1. de Leg. Atque hæc omnia quasi sepimento aliquo vallabit, disrendi ratione, veri & falsi judicandi scientia.

Sepio, Viõe Sepes.

Sepia, ζοντια. GAL. Seiche. ITAL. Sepia. GERM. Ein meespin oder blackfish der ein schwärzen schwartz von ihm lebt man in fahen wil / und sich darein verbirgt. HISP. La xibia pecado. ANGL. A fish called a cuttle. ¶ Genus pisces atrum cruentum, dum se peti animadvertisit, per aquam effundens, atque ita pescatoribus iter velet praesepiens. Plin. lib. 9. cap. 29. Sepiarum generis mares varij & nigriores, constantesque majoris. Percussæ tridente feminæ auxiliantur: at feminæ icto mare fugit. Ambo autem ubi sensere se apprehendi, effuso atramento, quod pro sanguine iis est, infuscata aqua absconduntur. Pers. Satyra; 3. Sepiam pro atramento scriptorio posuit, respiciens nimirum ad pisces ejus sanguinem, atramenti nigrem referentem. Verba ejus sunt hæc.

Tum querimur, crassus calamo quod pendeat humor.

Nigra quod insuffit vaneat sepi lymphæ.

Sepiolæ, diminutivum. Plaut. in Cas. Emitto sepiolas lepidas, &c.

Sepium, οξύς, pars dura solidaque in doiso sepiæ: quæ in boligine, gladiolus fischbein dicitur: quo utuntur aurifabri.

Sepias, sepias, οξύς, Magnesiae promontorium est, Herod. lib. 6. & Plin. lib. 4. cap. 9.

Sepinates, vel potius Sæpinantes, οξύταιτες, Populi sunt inter Samnites in quarta Italix regione à Plinio collocati. Horum oppidum Sæpium, οξύταιτες, commemoratur à Ptolemy lib. 3. cap. 1.

Sepius, untis, οξύς. Siponto, hodie Mafredonia. Oppidum Appulorum Dauniorum, ad radicem Gargani montis à Diomede conditum: à multitudine Sepiarum, quæ ibi fluctibus ejiciuntur, imposito nomine. Hoc postea aliquot liceratum immutatione Sepius, οξύς, & Sipontum appellatum est.

SEPLASIA, fuit forum Capuae, in quo unguentarij negotiabantur, cujus deliciis factam fuisse Punicam ferociam testatur Valerius Maxim. lib. 9. Cicero, contra Rullum. Iam vero qui metus erat tunicatorum illorum: & in Albana, & Sepalias.

Seplasiarius, pro unguentario, & effeminato. Lampridius in Heliodoro, Pinxit le ut cupidinarium, ut seplasiarium, ut popinarium.

SEPOONO, nis, pen, pro. Seorsum pono, separe, sejungo, disjungo. ¶ טְבֵלְתָה τεσσαράς. τεσσαράς, δεκτρόν. GAL. Separer, mettre à part, reserver. ITAL. Mettere da banda, separare. GERM. Nâben sich setzen oder legen. HISP. Poner à parte. ANGL. To put aside, or à part, to lay à part. ¶ Cic. in Orat. Ut iij qui docerent, nullum sibi ad eam rem tempus ipsi seponerent. Idem 3. de Orat. Ut alias aliam sibi partem, in qua elaborer, seponeret. Horat. in Arte.

Scimus inurbanum lepidio seponere disto.

Quint. lib. 12. In consiliis vero, quæ ratio suadendi est, ab honesti questione sposita est, id est, divisa, separata. Livius lib. 1. ab Urb.

Captivam pecuniam in ædificatione ejus templi seposuit. Ovid. 3. Fast.

Te memorant, Gange, totoque Oriente subditos,

Primitias magno seponuisse Iovi.

Sueton. in Calig. c. 47. Ac nonnullos ex principibus legit ac seposuit ad pompam. ¶ Pto relegate in aliquem locum. Suet. in Aug. cap. 65. Agrippam ob ingenium sordidum & ferox, abdicavit, seposuitque Surrentum. (Paulo ante, relegavit.) Vide paulo infra Sepositus.

Sepositio, οπήσιος. Vlp. D. lib. ult. sat. 2. l. 2. Si forte qui decimam votis, decesserit ante sepositionem.

Sepositus,

Spōstūs, Remotus, disjunctus. § נְסָתֵן neesāl. διαντελόω. GAL. Mis-
arriere des autres, retiré, reculé & lointain. ITAL. Tirato à dietro, allon-
tanato. GERM. Seit gelegen. HISP. Aparcado, puesto à parte. ANGL. Put
à part, reculed. § Mart. lib. 1.

Qua r̄m seposta est, qua gens tam barbara, Casar,

Ex qua spētator non sit in urbe tua?

Pro relegatus, Sueton. in Othon. cap. 3. Quare diducto matrimonio,
sepositus est per causam legationis in Lusitaniā. Vide Sepono supra.
SEPS, sepis, malculini generis, ηψ, Parvus serpens, ex cuius iictu mem-
bra percussa purrēscunt: à σύνη, verbo Græco, quod est putrefactio.
Nam quidquid momorderit, resolvitur in putredinem. Lucan. lib. 2.

Ossaque dissolvens cum corpore tabescens seps,

Plin. lib. 29. c. 5. Lacerta, quam hi Sepa, alij Calcidem vocant. Aufon.

An Libya ferale malum sit Romula vox, seps?

Sepedon, οντίδων, etiam serpens, quem Gesnerus eundem esse censet cum
sepe. Vox propriè est putredo. ergo serpens per meton. effecti.

Septā, septorum, Vide Sepio, in Sepes.

SEPTEM, numerale nomen, notæ significationis, à Græco ιττά deduc-
tum, spiritu aspirato in l' mutato, & vocali ultima in em. § שְׁבֻנָה schibnah. GAL. Sept. ITAL. Sette. GERM. Siben. HISP. Siete en nu-
mero. ANGL. Seven. § Virg. 6. Æneid.

Necnon Threicius longa cum veste sacerdos

Obloquitur numerus septem discrimina vocum.

Septemagium territoriorum caprum à Romanis. Plutarch. in Romul.

Septangulus, dicitur quod septem angulos habet. επίλαγος.

Septembēt, mensis septimus à Martio, à quo Romani olim annum
suum auspicabantur. § Σεπτέμβριον bri. μηνογραφίων, οκτώμερον. GAL.
Septembre. ITAL. Settembre. GERM. Der herbstmonat. HISP. El mes de
septiembre. ANGL. The month of september. § Aliquando sumitur ad-
jective. Horat. 1. Epist. 16.

Ha latebra dulces etiam (si credis) amæna,

Incolumem tibi me præstant Septembribus horis.

Septemflūs, a, um, quod septem alycis, rivis, aut fontibus fluit. § ιττα-
γός. Qui coule par sept lieux. ITAL. Che coule per sette luoghi. GERM.
Das siben flüs oder furt hat. HISP. Que corre por siete partos. ANGL.
That floroth or runneth in seven places. § Ovid. 15. Metam.

Pérque papyriperi septemflua flumina Nili

Villries egisse rates.

Septēmgēminūs, a, um, quod septem haber partes, sive membra. § ιττα-
wās. GAL. Qui double en sept. ITAL. Che ha sette parti o membra.
GERM. Das siben thei oder arm hatt. HISP. Cosa de siete doblezes. ANG.
Sevenfold. § Virg. 6. Æneid.

Et septēgemini turbant trepidā ostia Nili.

Septempeda, San. severino, V. E. Piceni, sub A. Firmano.

Septēmpedālis, e, quod septem pedes est longum. § ιτταδῖος. GAL.
De sept pieds. ITAL. Lungo di sette piedi. GERM. Sibenschuchus. HISP.
Luengo de siete pies. ANGL. Seven foote long. § Plaut. Curcul. lib. munc
statuam vult dare auream, Solidam faciundam ex aureo Philippo,
quaer siet Septempedalis.

Septēmplēx, icis, quod in septem partes divisum est. § ιτταθῆς. GAL.
De sept doubles, separé en sept partis. ITA. Spartito in sette parti. GER.
Sibensach, oder das siben cheil hatt. HISP. Cosa de siete doblezes. ANG.
Sevenfold. § Virg. 12. Æneid.

— clypei extremos septemplicis orbes

Per medium stridens transit femur,

Ovid. 2. Trist.

Solus ad ingressus missus septemplicis Istrī

Parrhasie gelido virginis axe premor.

Idem 13. Metam.

Surgit ad hos clypei dominus septemplicis Aix.

SEPTĒMVIR, i, unus ex septemviris, dignitatem aliquam administranti-
bus in imperio Germanico, Electores principes dicuntur Septemvi-
ri, Churfürsten/ q. electionis principes, αὐτοκράτορες. Romæ collegia
quatuor erant, Pontificium, augurum, septemvirorum, epulonum, &
quindecim-virorum. Postea lodalium Augustalium accessit colle-
gium. Vide Casaub. in Sueton. Octav. cap. 10.

Septēmviralis, e, ad septemviro pertinens. Livius 4. bell. Pun. Ut prodi-
tio pro Septemvrali judicio esset, semperque aliud sentiret infidus
Socius, yanus hostis, &c.

Septēmvirātūs, us, d. Septemvirorum dignitas. Cicer. 1. Philipp. Eundem
in Septemviratu nōnne destituisti? intervenit enim.

Septēnātūs, a, um: ut, Septenarius numerus, qui constat septem re-
bus. § ιττάς. GAL. Contenant sept. ITAL. Numero di sette. GERM. Die
zal von siben. HISP. Numero de siete. ANGL. That containeth seven. §
Septenarius versus. επίλαγος. Cicer. 1. Tusc. Non intelligo quid
metuat, quum tam bonos septenarios fundat ad tibiam. § Septe-
narius dierum, est hebdomas.

Septēndēcim, Numeri nomen indeclinabile, notæ significationis
§ δεκαεπτικός, επταεπτικός. GAL. Dix sept. ITAL. Decisette. GERM. Sibens-
dehen. HISP. Diez y siete. ANGL. Seventene. § Cic. 8. Verr. En quod
Tyndaritani libenter prædicent, nos in septendecim populis Siciliæ
non eramus.

Septēnūs, a, um, Septem. § שְׁבֻנָה schibnah. επέδου. GAL. Sept. ITAL.
Sette. GERM. Siben je siben. HISP. Siete. ANGL. Seven. § Cic. 4. Verr.
Et pueri annorum senum septenūmque denūm, Senatorium nomen
nundinati sunt. Virg. 5. Æneid.

Dixerat hec, aayris quum lubricus anguis ab imis

Septem ingens gyros, septena volumina traxit.

Propert. lib. 2. Eleg. 17.

Non quia septenæ noctes sejuncta cubari.

Septuennis, e, Septem annorum. § επτάτες. GAL. Qui a sept ans, agé de
sept ans. ITAL. Di sette anni. GERM. Sibenärig. HISP. Cosa de sie-
te años. ANGL. Of seven years. § pro quo legitur & Septuennis, &
hoc septuenn. Plautus in Menach. in Prologo: Postquam jam pueri
septuennes sunt. Sezenn. apud Diomed. l. 3. Septuennis cadens.

SEPTENTRIO, ēs, sunt septem stellæ, ex quibus quasi juncti Triones
figurantur. § וּבְעַלְבָדָה. επεξειδ. GAL. Septenion, la partie septentrio-

nale opposite au midi. ITAL. La parte settentrionale opposta à mezzo
di. GERM. Das mittendächisch fibengestun / der heerwagen oder bär.
HISP. El norte. ANGL. The north, or seven starres in the north. § Scri-
bit Varro, triones rusticorum vocabulo boves vocari, quasi tertio.
dictos malunt, quoniam ita sitæ sunt, ut ternæ quæque stella pro-
ximæ inter se trigonon, id est, triquetram figuram constituant,
quam recentiores vocant triangulum. Hoc sydus à figura, quia si-
mile planstro videtur, antiqui Græcorum ἀρχές, id est, plausum
dixerunt: nostri à bobus junctis, Septentriones appellarunt. Ab his
etiam ventus spirat, qui Austro objectus est: & Latine Septen-
trio, & Septentrionalis ventus, & Septentrionarius: Græcè vero quod
ab arcto fieri, Apartias appellatur. Cicer. ad Att. lib. 9. Ex ea die fu-
re Septentriones venti, Septentriones, Græcè ἀρχές, quid, & unde,
docet Gell. c. 21. lib. 2.

Septentrionālis, e, adject. § ἀρχές. GAL. Septentrional, du septentrion.
ITAL. Settentriionale, di settentrione. GERM. Mündächisch. HISP. Cosa
de la parte del norte. ANGL. Of the north. § Ut, Septentrionalis ven-
tus, à Septentrione flans. Plin. lib. 9. c. 17.

Septentrionarius, ventus septentrionalis.

Septēs, adverbium, Septem vicibus. § ιττάxis. GAL. Septem. ITAL.
Sette volte. GERM. Siben macht. HISP. Siete veces. ANGL. Seven
times. § Cic. 2. Philip. Vbi est septies millies septentriōnum, quod in
tabulis, quæ sunt ad Opis, patet. Plin. lib. 16. c. 40. Septies resili-
tudo templo.

Septifatiā, Septem modis, ea forma qua multifatiam. § ιττάχ. GAL.
Divisē en sept. ITAL. A sette modi. GERM. Sibnerleyweiss. HISP. Es
siete maneras. ANGL. Seven diverse ways. § Satra de verborum an-
guitate, In quod volumen unum eos lectitavimus, & postea inveni-
imus septifatiā divisum. Nonius.

Septimūs, a, um, Ultimus, sive unus ex septem. § וּבְעַלְבָדָה. επεξειδ.
GAL. Septēme. ITAL. Suttimo. GERM. Der siben/ einer auss sibben. HIS.
Costa senna en orden. ANGL. Seventh in order. § Plin. lib. 7. c. 51. Vi-
tamen in septimum & quinquagesimum, atque centesimum vitz da-
raret annum. Plaut. Pseu. sc. 2. a. 2. Aedes esse septimas à portæ dixit. Idem Men. sc. ult. a. 5. Auctio die septimi fieri. (Ita ibi omnes
docti legunt die septimi.) Cave scribas septimo.

Septimanus, a, um, qui ex ordine septimorum: septimo mense editus.
Septimana adjectivè, quæ in septimorum ordine: ut primaria in pri-
matum, substantivè est, septimana dies: ipsi septem dies collecti, heb-
domas dierum. ¶ Septimana item septem hebdomades inter Pas-
cha & Pentecosten. ¶ Solemnitas ad finem illarum hebdomadum,
qua Pentecoste, Quinquagesimo die post falcem missam in se-
tem, celebrabatur. ¶ Septimana magna, que Pascha antecedebat,
ob varios pieratis ritus, qui ad meditationem passionis Christi
pertinebant, ita dicta.

Septimūm, adverb. Septimō. § שְׁבֻנָה schibnah. επεδοχες. GAL. Pour la septième fois, sept fois. ITAL. La settima volta. GERM.
Süm fibendenmali. HIS. La scena vez. ANGL. Seventhlie. § ut, Sep-
timūm Consul, sicut & secundūm Consul. Cic. 3. de nat. deor. Car
enim Martius tam feliciter septimū Consul domi sussexerit
mortuus?

Septingēnāriūs, a, um, quod septingentorum numerum complecti-
tur. § שְׁבֻנָה schibnah meóh. επεδοχες. GAL. Du nombre de
sept cens, septicentime. ITAL. Di settecento, settecentesimo. GERM. Das
hbenhundert hat. HIS. De sietecientos. ANGL. Of the number of seven
hundred. § ut, Septingenarius grec, Varr. 2. de re rust. cap. 10. Septinge-
narij enim mei, tu octingenarios habuisti.

Septingēntī, æ, a, pluraliter tantum. § שְׁבֻנָה schibnah. επεδοχες.
επεδοχες. GAL. Sept cens. ITAL. Settecento. GERM. Sibenhundes. HIS.
Sietecentos en numero. ANGL. Seven hundred. § Plin. lib. 35. c. 2. Et
M. Vattro benignissimo invento inserit voluminum suorum secen-
ditati non nominibus tantum septingentorum illustrat. Livid. 3.
bell. Pun. Casilinum oppidum redditum Campanis est, firmatis se-
pingentorum militum de exercitu Annibalis præsidio.

Septingēsimūs, a, um, Ultimus, sive unus ex septingentis, § וּבְעַלְבָדָה. επεξειδ.
GAL. Septēsimē. ITAL. Settecento. GERM. Der sibenhunderst ist / oder einer auss sibenhundeten.
HIS. Sietecientos en orden. ANGL. The seven hundredth. § Liv. 3. in
Urbe, in Freæm. Res est præterea, & immensi operis, ut quæ suprà
septingēsimū annūm repetatur.

Septicollis, urbis Romæ epitheton, à septem collum numero imposi-
tum. § ιττάφ. GAL. De sept colline. Di sette coll: à montagnette,
GERM. Das siben bühel hat. HIS. De siete collado. ANGL. Of seven
hilles. § quorum nomina erant. Capitolinus, Palatinus, Quirinalis,
Aventinus, Cælius, Viminalis, & Exquelinus.

SEPTIMONTIŪM, dies festus appellatus mense Decembri, qui dicitur
in Fastis Agonalia, quod in Septem montibus fierent sacra, Palatio,
Velia, Fagutali, Subura, Cermalo, Cælio, Oppio, Cespio. Fest. Illav-
tò Agonalia proprie idus Decembres, alia ab illis Agonalibus,
qua notant Fasti mense Ianuario.

Septimontialis, e, ad septimontium pertinens: ut, Septimontiale sacrum.
Suet. in Domit. cap. 4.

Septimuncialis, Vide Septuncialis.

Septizonium, hebdomas: quasi zona temporis à septem diebus con-
bulata.

Septuāgīntā, Decies septem. § שְׁבֻנָה schibnah. επεξειδ. GAL. Se-
ptante. ITAL. Settanta. GERM. Sibennia. HIS. Setenta in numbris.
ANGL. Seventie or threescore and ten. § Cic. 3. Verr. Vnus ager Agy-
rinensis centum septuaginta oratoribus inanius quam sit.

Septuāgīnūs, a, um, quamvis propriè ad distributivum numerum
pertineat, sāpē tamen id ferè valet quod septuaginta. § שְׁבֻנָה
schibnah. επεξειδ., vel sedituox. A. GL. Sen. enrie. 3. Plin. lib. 26.
cap. 16. Septuageno coitu durate libidinem contactu herbae cujus-
dam.

Septuagies, Adverbium. Colum. lib. 7. c. 2. Hoc in se multiplicato, se-
ptuagies septuagēni sunt quatuor millia & noningenti. Septuā-

Septimana mala, *σεπτηματική*, dicuntur à Septio Libertino, eorum primo insitore, insigni rotunditate praedita. apud Colum. tamen lib. 5. c. 10. unde Calepinus haec se sumpsiisse profiteretur, *Sextiana poma legimus non Septiana.*

Septicūs, a, um: *σεπτηματικός*, Putrefactivus, *δένθε τού σεπτηματικός*, quod est putrefacere. Vnde & *σεπτηματικά* dicuntur medicamenta quae putrefaciendi vim habent. Plin. lib. 28. cap. 9. Quin & sanguis eorum septicam vim habet.

SEPTVNX, cis, mensura, vel pondus septem unciarum. hoc est, assis partes septem. *Σεπτεμβρία*. GAL. Sept onces. ITAL. Sette onze, ò sette parti di dodici. GERM. Siben theil eines Dings das in zwölftheil abgetheilt wird. HISP. Siete partes de doce. ANGL. Any weight of seven ounces. ¶ Vnde & in agri mensuris septunx dicitur qui continet semijugerum, & jugeri partem duodecim. Columell. lib. 5. cap. 1. Pars dimidia, & una duodecima, pedes sexdecim millia & octingentos: hoc est, septunx, in quo sunt scrupula CLXVIII. ¶ Accipitur etiam septunx pro septem cyathis vini. Solebant enim veteres, quando se paulo liberius invitabant, tot vini cyathos eibere, quot erant litteræ in amasiorum, amicatūmve nominibus singulōsque cyathos appellabant uncias. Mart. lib. 8.

Si Theluthusa venit, promissaque gaudia portat:

Servabor domina Rufe triente tuo.

Si dubia est, septunce trahar: si fallit amantem,

Ve jugulem curas, nomen utrumque bibam.

Tale est illud ejusdem Poëtæ lib. 11.

Quincunces, & sex cyathos, beffemque bibamus,

Caius ut fiat, Iulius, & Proculus.

Quincunces ait, id est, quinque cyathos: bessem, id est, cyathos octo. In Cajus enim quinque sunt literæ, in Iulius sex, in proculus octo. Idem lib. 1.

Nevia sex cyathis, septem iustina bibatur.

Quinque Lycas, Lyde quatuor, Ida tribus:

Omnis ab infuso numeratur amica Falerno,

Et quia nulla venit, tu mibi Somne veni.

Septuncialis, e, quod est unciarum seu partium septem. *Σεπτεμβρία*. GAL. De sept onces. ITAL. D. sette onze. GERM. Das siben theil hat einen zwölftheiligen. HISP. De siete onzas. ANGL. Of seven ounces. ¶ ut, Septuncialis satio, qua scribitur semijugerum, & duodecima jugeri pars. Colum. lib. 2. cap. 10. Media sementi pars seri, & pars ultima debet, quæ septuncialis satio dicitur.

Septuplus, a, um, septies tantus proportione.

Septimus, vir Romanus, cuius amores describit Catullus. A quo Septimus diminutivum. Catul. de Acme, Sic, inquit,

— mea vita Septimille,

Huic uni domino usque serviamus.

Septuosus, & Septuōse, Vide Sepes.

Sepulctum, Sepultura, Vide Sepelio.

Sepum. Vide Sevum, & Sebum, sive.

SEQUĀNA, *σεκουάνα*. Vulgo Seine, fluvius Galliæ, Belgas à Celtis dividens qui Sequanis populis, apud quos oritur, nomen creditur fuisse. Plin. lib. 4. cap. 17. Alcalde ad Sequanam Belgica.

Sequāni, *σεκουάνοι*. Stephano, populi sunt Galliæ, Heduis, Lingonibus, & Helvetiis finitimi: à Sequana fluvio, qui apud eos oritur, nomen sortiti. Horum loca hodie tenent Burgundiones, gens origine Germanica, quemadmodum & Franci, qui trajecto Rheno in Galliam irruperunt, pulsisque prioribus incolis, sedes eorum invaserunt.

Sequānus, a, um, adjectivum. Lucanus lib. 1.

Optima gens flexis in gyrum Sequana frans.

Sequānicūs, a, um, aliud adjectivum. Martial. lib. 13.

Hanc tibi Sequanica pingueum textricis alumnam, &c.

SEQ̄UAX, Sequela, Vide Sequor.

SEQ̄ESTER, ris, re: & hic & hæc Sequestris, & Sequester, ra, rum, apud quem plures rem aliquam, de qua controversia est, deposuerunt: ut inquit Modestinus in l. sequester, 110. de verb. sign. *Σεκουάνας, ου διοίσθιος*. GAL. Gardien de biens, ou depositaire en justice, sequestre. ITAL. Chi ha in deposito danari d'altri, intromesso. GERM. Ein mittelmann hinder welchen zwey parecheyen etwas gelegt haben datum ein span ist / ein schidman / vnder / handler. HISP. El tercero, aquel en quien se reponen los rehenes o prendas terceria. ANGL. A solicitor, or attorney in the law, an indifferent man betwix two parties. ¶ Dictus (ut docet Gellius lib. 20. cap. 10.) quod ejus, qui electus sit, utraque pars fidem sequatur: est enim medius inter duos alterantes, apud quem aliquid sepositum. Quapropter Virg. lib. 11. Pacem sequestram, inducias appellavit, quod mediae sint inter bellum præteritum & futurum:

Bis senos (inquit) pepigere dies, & pace sequestra

Per sylvas Teneri, mystique impunè Latini

Erravere jugis.

Senecc. c. 12. de con. ad Helviam. Menenius Agrippa, qui inter patres ac plebem publicæ gratiæ sequester fuit. Sequester (inquit Asconius) ille est, apud quem pecunia deponitur. ¶ Tribuum quoque corruptum conductor, Sequester dicebatur: quod etiam anno tavit Budæus, Sequestri, inquiens, vebo Oratores pro iis interpretibus utuntur, qui judiciis corruptis, aut ejusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locant. Cicet. 2. Verr. Moneo, prædico, antē denuntio, qui aut deponere, aut accipere, aut recipere, aut polliceri, aut sequestres, aut interpretes corrupti judicij solent esse: quique ad hanc rem aut potentiam, aut impudentiam suam professi sunt, abstineant in hoc judicio manus, animosque ab hoc scelere nefario. Idem pro Client. Quo sequestre in illo judice corrupto dicebatur esse usus. ¶ Sequester apud Quintil. est, qui à litigatore doctus, docet patronum, is enim ait lib. 2. cap. 8. Quomodo autem sequester ille, & media litium manus, & interpres, &c.

Sequestrō, adverbium, apud sequestrem: *την μεταχύνω*. ut, Pecuniam sequestrō deponere, hoc est, in manibus sequestris, donec sententia de cism fuerit cuius esse debeat. Sequestrō se ponere, dixit Cato Calepini pars II.

apud Gell. cap. 11. lib. 20. pro eo quod est sese separate ab eo cum quo ante fuoris conjunctus. Nolite (inquit) per Deum immortalem vos sequestrō ponere. Hinc Sequestropositus, a, ut, quicquid apud sequestrum possum est. Differt autem res sequestrō posita à Deposito, quod rei depositæ proprietas apud deponentem manet una cum possessione, at sequestroposita possessione ad sequestrum transit. Id enim agitur ea dispositione, ut neutrius possessioni id tempus procedat, Hotom. (scilicet ad usucapiendum.)

Sequestro, as, apud sequestrum depono, ut in tuto sit: depono servandum, condō: certum facio, & persuasum: sequestrum ago.

Sequestratiūs, adjekt. ut, actio sequestraria. Pompon. in l. si in agro, s. cum sequestro, ff. depositi, vel contra.

Sequestratorium, locus ubi aliquid sequestratur, seu depositum servatur. Tertull. sequior, deterior.

Sequestrum scriptum illud, quod de sequestratione conficitur. Cath.

Sequius *άκος*, pro Secius, adverbio. Liv. 2. ab Urbe, Invitus, inquit, quod sequius fit de meis civibus loquor, &c. Afrani apud Chans. lib. 24 fin id quod non spero talis notio sequius ceciderit.

SEQ̄VOR, eris, utus, à Seco deductum, est verbum commune, secundum Priscianum. Eo post. *אַחֲרָה תְּלִין halach achär halah*. *אַתָּה עַגְלָתְּבָא*. GAL. Suivre. ITAL. Seguire, seguitare. GERM. Folgen nachfolgen. HISP. Seguir. ANGL. To follow, & Plaut. in Amph. Sequere hæc igitur me. Plaut. Men. sc. 1. a. 4. Quod sequar ego te? c. Ad trapetizam. Ibid. sc. 4. a. 1. Eamus intrò. M. Iam sequar te, &c. Terent. Andr. funus interim procedit, sequimur, ad sepulchrum venimus. Cicer. 1. Offic. Neque enim attinet repugnare naturæ, nec quiquam sequi quod assequi non queas. Virg. 1. Aenid.

hos tota armenta sequuntur,

A tergo, & longum per valles pascitur agmen.

Sequi amicum, est facere quod amico placet, & obtemperare illi. Cicer. de Amicitia, Ut ne quis concessum putet, amicum bellum patriæ inferentem sequi. Sequi consuetudinem, est facere secundum consuetudinem. Plin. Epist. 30. Tu ergo, inquit, quam consuetudinem sequeris? ¶ Sequi fidem alicuius. Cicet. de Divin. Quod fidem secutus, amicitiamque pop. Rom. functus sit officio. ¶ Sequi suam fortunam, est successu, & occasione fortunæ uti. Sequi natum ducem, facere quemadmodum natura nos inclinat. Sequi verbum aliquod, est summa dictio cuti insistere, omessa intentim sententia. Sequitur ut. Idem 2. de finib. Nec enim sequitur ut cui cor sapiat, ei non sapiat palatus. Idem de Fato, Veniet in Tusculanum Hortensius, verum non est, sequitur ut falsum sit. Ibidem, Nee si omne enunciatum verum aut falsum est, sequitur illico esse causas immutabiles & æternas. ¶ Sequi sequentem, Aenid. 11. v. 695. Totus locus ostendit, id de motu in orbem dici, ubi, quod tunc prius, mox posterius videtur. Ait,

Orfiochum fugiens magnumque agitata per orbem

Eludit gyro interior, sequiturque sequentem.

Et sequi, hoc est persequi possumus sequentem. Sequor, Secta, secutio, & eorum notio, apud Gell. cap. 9. lib. 18. Hujus composita sunt, assequor, consequor, exsequor, inseguor, obsequor, perseguor, subsequor, pedissequus, & pedissequa: de quibus suis locis.

Sequutio, *ἀκολυθία*. Gell. lib. 18 c. 9. Et sequor, & item secta, & sequutio, consuetudine loquendi differunt, sed qui penitus inspexerit, origo & ratio utriusque una est.

SEQ̄UITOR, ris, qui praecuntem sequitur. *אַחֲרָה תְּלִין halach achär halah*. *rodhēph. ἀκολυθῶν*. GAL. Qui suit. ITAL. Seguitore. GERM. Ein nachfolger. HISP. El que sigue o va tras otro. ANGL. He that followeth. ¶ Sequutores item inter gladiatores dicuntur, qui adversus retiarios pugnabant, alio nomine mirmillones dicti. Utitur hac voce Suet. in Caligula, c. 30. Retiarij tunicati, inquit, quinque numero gregatim dimicantes, sine certamine ullo totidem sequutoribus succubuerant: usus est Iuvenal. Sat. 8.

SECTÖR, aris, Multum & continuè sequor. *אַחֲרָה תְּלִין halach achär halah*. *rodhēph. μεγαλυτήριον*. GAL. Suivre souvent. ITAL. Seguitare, andar dietro. GERM. Sets oder embig nachfolgen. HISP. Mucho seguir, andar tras otro. ANGL. To follow often. ¶ Plaut. in Cistel. Anum sectatus sum clamore per vias. Cic. 4. Verr. Is cum Praetorem circa omnia forta sectaretur. Idem pro Sext. Ro/c. Iij servi ubi sunt? Chrysogonum, Iudices, sectantur. Plaut. Milit. sc. 1. a. 2. Ait sese ultrò mulieres sectari. Propriè autem hoc verbum (quod & Donatus annotavit) ad Philosophorum discipulos pertinet, qui praceptorum assidue comitantur, ut colloquio ejus, & usu eruditiores, eique per omnia similes evadant. Huc respexit Gnato ille Terentianus in Eunucho, Ibi homo cepit me obsecrare, ut sibi liceret discere id de me: sectari jussi. Tanquam Philosophorum habent disciplinæ ex ipsis Vocabula parasiti, ita ut Gnatonici vocentur. ¶ Sectati & flagitare aliquem. (de Creditore.) Gell. c. 6. lib. 7. ¶ Sectari beluas, apes cervos, & venando consecutari, persequi, investigare, perquirere, sequi diuersas. Virg. in Bucolicis 3. Ecloga.

Si dum tu sectaris apes, ego retia scrivo,

Horat. Sermonum Satyræ 2.

— leporum sectatus, equorum

Lassus ab indomito.

Plaut. Pseud. sc. 2. a. 2. Quod ille gallinam, aut columbam se sectari dicat, (id est, persequi fugientes)

SECTATOR, is, verbale, qui assidue aliquem affectatur. *אַחֲרָה תְּלִין halach achär halah*. *rodhēph. quelqu'un pour apprendre de lui, secta eus*. ITAL. Chi segue alcuno per imparare da lui. GERM. Ein embiger oder fleißiger nachfolger. HISP. Quien sigue alguno para aprender. ANGL. He that followeth often or haunted one. ¶ Cic. pro Mur. an., Quid opus sectatoribus? Idem pro Rab. Postumo, Num Gabinij comes est vel sectator? ¶ Sectatores Philosophorum, id est, discipuli, qui ut aliquid ab iis addiscant, ab eorum latere nunquam discedunt. Cellius lib. 2. cap. 2. Taurus sectatoribus commodum dimissis, sedebat pro cubiclibus sui foribus.

SECTA, x, *σεκτα*. GAL. Une secte, opinion suivie par quelques gens contre l'opinion

N n

L'opinion des autres. ITAL. *Setta, liga, opinione.* GERM. *Ein sect / ein rott einer besonderen meinung.* HISP. *La secta que cada uno sigue.* ANGL. *A sect, or opinion of some against the common opinion.* ¶ Propriè est ratio illa dogmatum, quam quis sibi in Philosophia imitandam proposuit, & tuendam suscepit: à sectando (ut volunt) dicta, quod plures primum opinionis cuiuspiam autorem sequantur, vel à sectione (ut aliis placet) quod quum omnes Philosophi dicantur, scitorum tamen diversitate à se invicem sint divisi. Aliud enim de summo bono sentiunt Stoici, aliud Academicci, aliud Peripatetici, aliud Epicurei. CIC. de Orat. Est autem secta, disciplina, seu certa quedam disciplinæ formula, factio, studium, ratio vitæ. COL. lib. 6. Quare antiquissimum est formam hujus operis conscribere, quam velut sectam, legemque in proscindendis agris sequantur agricolæ. CIC. pro Cælio. Qui hanc sectam, rationemque vitæ re magis quam verbis secuti sumus. Idem 2. de nat. deor. Omnis natura artificiosa est, quod habet quasi viam quandam, & sectam quam sequatur. Idem ad Brut. Reliquias hostium Brutus persequitur. Et Cæsar, Hostes autem omnes judicari, qui M. Antonij sectam secuti sunt. Quid secta, & unde? vide apud Gell. cap. 6. lib. 10. Hinc *Consectaneus*, qui ejusdem sectæ est, ομόδεξον. August. lib. 10. de Civit. Quantò humanius, & tolerabilius *consectaneus* tuus Platonicus Apuleius erravit.

Sectaculum, id quod sequitur, propago, progenies. APUL.

Sectarius vervex, qui gregem ovium præcedens, ducem se illis præbet. ξ̄ ἀλλα τις ἔπειται φάγος τοῦ, οὐ τρέπεται οὐκέτι ἡγεμών. GAL. *Le mouton qui va devant le troupeau que les autres suivent.* ITAL. *Montone che precede il gregge.* GERM. *Ein hammel oder herman dem die schaffherd nach geheucht.* HISP. *El cabestro de qualquier ganado.* ANGL. *A ramme that geeth before and guideth flock.* ¶ Plaut. in Captivus, Qui petroni nomen induit verveci sectatio.

Sequax, cis, Facilis, sive aptus ad sequendum quoconque trahatur. ξ̄ ἀσθματικός. GAL. *Qui suit facilement.* ITAL. *Segace.* GERM. *Designdas gern volget wohin man es geucht.* HISP. *Cosa que mucho sigue, o persigue.* ANGL. *That followeth easilie.* ¶ ut, Lanæ sequaces, quæ nentis manum sequuntur. Martialis lib. 13.

Nisi acum ridebis oles, lanásque sequaces,

Improba quum morsu filia, manuque trahes.

Cornuum natura sequax, id est, flexibilis, & ductilis. PLIN. lib. 11. cap. 37. Adeò sequax natura est ut in ipsis viventium corporibus ferventi cera flectantur. ¶ Aliquando significat id quod se spargendo dilatatur. Persius in Proæmio.

— quorum imagines lambunt

Hedera sequaces.

¶ Sequacem verò materiam, dixit Plin. lib. 11. c. 2. pro tractabili, & facili. Idem, bitumen sequax, dixit lib. 7. c. 1. s. id est, levitum, & quod attactum digitos sequitur, picis vel visci more. ¶ Sequaces capreæ, hoc est, alias sequentes. Virg. 3. Georg.

— Capreæque sequaces

Illudunt, pascuntur oves, a videsque juventus.

¶ Aliquando sequax, idem est quod sectator. senec. Cæterique Ari, stippi sequaces.

Sequela, æ, ipse sequendi actus. ξ̄ ἀκολυθία. ANGL. *The act of following.*

¶ Aliquando ponitur pro accessione & appendice. Scævol. I. 93. D. de solut. Et quasi generale quid retinendum est, ut ubi ei obligationi, quæ sequelæ locum obtinet, principalis accedit, &c.

Sequela, accessio. Vlp. d. lib. 47. tit. 2. I. 14. Si jumenta tibi commoda vero, quorun sequela erat ecclœus.

Serà, æ, per simplex r. Instrumentum est, quo clauduntur ostia. ξ̄ ḥנְוֹרַתִּים. ξ̄ ἀλειφρύ. GAL. *Vne serrure, ou un cadenas.* ITAL. *Chiavatura, serratura, chiusura, coppa.* GERM. *Ein verschloß.* HISP. *Cerradura.* ANGL. *A lock.* ¶ Iuven. Satyr. 6.

Addit seram, cohibe: sed quis custodiet ipsos

Custodes?

Veterum seræ exempliles erant, nec foribus clavis affixa, tales sunt quas vocamus cadenæ. Petronius Arbiter, Dum loquimur, sera jam sua sponte delapsa cecidit. Ovid. 1. Amor. Eleg. 6.

Tempora noctis eunt, excute poste seram.

Dictæ seræ, teste Festo, quod foribus admotæ opponuntur, defixa postibus, quemadmodum ea quæ terræ inseruntur. Varro lib. 3. de lingua Latina, à serare derivat, quod est aperire.

Serranus, sive (ut alij scribunt) Serranus, duplicato, r, Attilij cuiusdam nobilissimi Senatoris cognomen, à serendo impositum: quod quo tempore adversus Samnites dictus est Dictator, à viatore inventus fuerit in agro sua manu frumentum serens. Plin. lib. 18. c. 3. Serentem invenerunt dati honores Serratum: unde cognomen.

Serapha, animal quadrupes. Gesn.

Seraphim, שְׁרָפִים Vox est Hebraica, pluralis numeri, idem significans, quod igniti, carentes: à verbo שְׁרָפָה seraph. succendo, uro, exuro, comburo, Num. 21. Misit Dominus in populum hannehasim baseraphim, id est, ignitos serpentes. ¶ Significat & certum ordinem angelorum cælestis hierarchiæ, estque generis tam masculini, quam neutri, Isaia 6. Seraphim stabant subter illud Ibidem, Et volavit ad me unus de Seraphim. D. Hieronymus ad Furiam, Hæc sunt duo seraphim ter glorificantia Trinitatem.

Serapylas, σεραπύλας, herba, quæ & orchis dicitur, eò quod habeat, radicem geminis testiculis similem: de qua Plin. lib. 26. c. 10.

Serapion, Ælianu dictus, orator Alexandrinus, scripsit ad Adrianum principem, Panegyricum, & orationes in genere deliberativo. Item, Vtrum Plato jure removerit. Homerum à sua republica. Præterea artem rhetorican. Autor Suidas. ¶ Serapion, pictor, cognominatus Rhyparographus, quod humilia quædam & sordida pingere. Autor Plin. lib. 35. cap. 10. ¶ Serapion, præsul Antiochenus sub Commodo principe: cuius meminit Hieronymus. ¶ Serapion item alias, qui ob elegantiam ingenij, Scholasticus meruit cognominati, charus Antonio monacho: scripsit contra Manichæos egregium volumen, & quædam alia: laudatus etiam ob fidei constantiam sub Constantino principe, ut idem Hieronymus author est.

Serapis, is, vel Serapidis, secunda syllaba indifferenti, οὐ γενιτις, Douc Ägyptiorum, qui & Apis & Osiris dicitur. Martial. lib. 9.

Vincebant, nec quæ turba Serapin amar.

Idem.

Iseum Serapin Nilus veneratur Osirin.

Vide de hoc plura in dictionibus, Apu, & Osiris.

Serapeum, σεραπεῖον. Serapidis templum Alexandriæ, atris, & columnis amplissimis, signisque spirantibus, omnique opum varietate ita exornatum, ut toto orbe terrarum, uno Capitolio excepto, nihil unquam visum sit ambitiosius. Author Am. Marcellinus in Alexandro.

Serbōnis, σερβόνις, palus juxta montem Casum, mille circiter stadium ambitum habens. Vide Strabonem lib. 17. Herodotus lib. 3. Serbonitidem vocat.

Serēnā, uxor Stiliconis, ex qua Mariam suscepit: quæ Honorio Imperatori nupsit. Hujus Serenæ laudes eleganti Panegyrico celebravit Claudianus Poëta.

SERENVS, a, um, Tranquillum, sine nubibus, sine imbre: à serendo, ut quidam volunt, quod id maximè tempus sationi aptum sit. ξ̄ ισαχַת תְּהֻרָה tahorâ. iudic. audic. GAL. Clair & serain, sans nuées & pluyes. ITA. Sereno, tranquillo, senza nube. GERM. Schön/heiter/hübsch. HISP. Cosa serena y clara. ANGL. Faire, leere, without clouds or rayne. ¶ Virg. 6. Aeneid.

Ac veluti in pratis, ubi apes, & state serena,
Floribus insidunt varijs.

Idem 1. Georg.

Humida solstitia, atque hyemes orate serenas
Agricola.

Author ad Herennium lib. 4. Ita ut hirundines æstivo tempore pœsto sunt, frigore pulsæ recedunt: ita falsi amici sereno vita tempore pœsto sunt, simulatque hyemem fortunæ viderint, devolant omnes. Martialis lib. 1.

Cælo perfruitur s. reniore.

¶ Serena frons per translationem ponitur pro lata. Idem lib. 2.

Sic me fronte legat dominus Faustine serena.

Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Tript.

Carmina proveniunt animo deducta sereno.

Suet. in Aug. cap. 79. Vultu erat, vel in sermone, vel tacitus, adeò tranquillo, serenoque, ut, &c. ¶ Serenus color, lucidus. Plin. lib. 9. cap. 35. Serenum colorem margaritæ pro claritate matutina contrahunt. ¶ Serenum, substantivæ, idem quod serenitas, iudic. atq. Virg. 1. Georg.

Nec minus ex imbris sole, & aperta serena

Prospicere.

Quint. Temperatus (sanguis) medium quoddam serenum in vultu. ¶ Sereno, casus ablativi, pro sereno tempore. X. Nubilo. Plin. lib. 11. c. 24. Aranei sereno non texunt, nubilo texunt. ¶ Quandoque ponitur serenus, pro sicco: quod & Nonius annotavit. Virg. 1. Georg.

— unde serenus

Ventus agat nubes.

quas alibi Arida nubila appellavit.

— atque arida nubila differt.

Serēnitas, atis, Puritas & tranquillitas ætis. ξ̄ ḥנְוֹרַתִּים טְהֻרָה tahorâ. iudic. iudic. GAL. Serain, beau temps. ITAL. Serenità, serenezza. GERM. Wäterschöne. HISP. Aquel sereno o claridad. ANG. Fairness of weather. ¶ Plin. lib. 10. c. 97. Salamandra animal lacerti figura, stellatum, nunquam nisi magnis proveniens imbris, & serenitate deficiens. Cic 2. de Divin. Hæc igitur quum sint tum serenitas, tum perturbatio cæli: est ne sanorum hominum, hoc ad nascientium ortus pertinere non dicere? Liv. lib. 6. bell. Pun. 2. Vbi recessissent se in castra, mira serenitas cum tranquillitate orebat.

Serēno, as Clarifico, Tranquillo. ξ̄ חַבְבָּאֵךְ חַבְבָּאֵךְ hischbâch hischkit. iudic. iudic. GAL. Faire clair & serain. ITAL. Serenar, far l'aria, chiaro & sereno. GERM. Schön und heiter machen. HISP. Hacer clero y sereno. ANGL. To make faire weather, to quiet. ¶ Virg. 1. Aeneid.

Olli fabridens hominum sator, atque deorum,

Vultu quo calum, tempes atque serenat.

¶ Translatè dicitur & de aliis, quam aëris constitutione. Idem 4. Aeneid.

Consilium vultu tegit, ac spem fronte serenat.

Plin. lib. 2. c. 6. Atque etiam nubila humani animi serenat.

Serenator, ut serenator Iupiter, apud Apul.

Serēnatus Phœbus. ξ̄ ισαχַת טְהֻרָה tahorâ. iudic. iudic. ¶ Silius lib. 5.

Dona serenato referat solemnia Phœbo.

Serenum, serenitas: vita felicis æquabilitas.

Serēs, σερης, populi Scythæ Asiaticæ, à Sera urbe sic dicti, apud quos arbores sunt, quæ non solum folia, sed lanam quoque profenint tenuestissimam. Nam ex earum frondibus canitem depectunt aqua perfusam, ex quo vellere vestimenta conficiunt, quæ serica nuncupantur. Virg. 2. Geog.

Velleraque ut felis depectant tenuia Seres.

De his Marcellinus lib. sua historia 23. Agunt, inquit, ipsi quietis Seres, armorum semper & præliorum expertes: utique hominibus sedatis & placidis est otium voluptabile: nulli finitimorum molesti, cæli apud eos jucunda salubrisque temperies, aëris facies manida, levitumque ventorum commodissimus status, & abunde sylvæ sublucidæ, à quibus arborum fructus aquarum asperginibus crebris velut quædam vellera molientes, ex lanagine & liquore mistam subtilitatem tenerimam pectunt, nentisque subtegmina, conficiunt sericum ad usus antehac nobilium, nunc etiam in humorum sine ulla discretione proficiens. Ipsi præter alios frugalissimi, pacatioris vita cultores, vitant reliquorum mortalium cæterus. Quimque ad coemenda fila, vel quædam alia transeunt flumen advenæ, nulla sermon vice, propositarum rerum pretia solis oculis aestimantur: & ita sunt abstinentes, ut apud se tradentes genitia: nihil ipsi comparent adventitium. Hæc Ammianus Marcellinus. ¶ Hujus nominis nominativus singularis est Ser. sive Sidonius. Alytus

Affyrius gemmas, Ser vellera, thura Sabaus.

Ausonius.

Iam pelago volitat merentor vestiflum Ser.

In manuscriptis exemplarib.

Vellera depeit nemoralia vestiflum Ser.

Quin & vermiculus quidam sericum texens (ut autor est Pausania) ser appellatur, &c.

Serescos, scis, Siccus sio, quasi serenesco, & serenus sio, quoniam serenitas siccus est. { wājatbēch. ēgāiōsāw. GAL. Devenir sec. ITAL. Seccarsi.

GERM. Trucken/trucken werden. HISP. Secarse. ANGL. To drye drie. {

Lucret. lib. i.

Denique flustivago suspensa littore vestes

Vvescunt, eadem candenti Sole serescunt.

Hec Nonius. ¶ Aliquando serescere, est in serum abire. θερήσαι.

Plin. lib. ii. c. 41. Omne autem lac igne spissatur, frigore serescit.

Serestus, unus ex comitibus Æneæ. Virgil. i. Æneid.

Musthea; Serestumque vocat, &c.

Sergia, olivæ genus, apud Col. lib. 5. c. 8.

Sergiopolis, M. sub P. Antiocheno.

Seria, vas vinarium, fictile, oblongum. { πίθα. GAL. Un vaseau longuet à mettre du vin, ou de l'huile, baril. ITAL. Bote longhetta. GERM.

Ein lang irdin roeingeschir. HISP. Vasa luenga de barro. ANGL. A pipe, a vine vessel in fashion long. { Liv. lib. 4. bell. Pun. Et in vico Istrico fontem sub terra tanta vi aquarum fluxisse, ut serias, doliaque, quæ in eo loco erant pervoluta, velut impetus torrentis tulerit. Terent. in Heaut.

— *sodes vide*

Relevi dolia omnia, omnes serias.

Pers. Satyr. 4.

— *& si*

Sub rastro crepet argenti mihi seria dextro

Hercule.

Colum. lib. i. 2. c. 18. Dolia quoque, & seriae, cæteraque vasa ante quadrageustum vindemiæ diem picanda sunt. ¶ Seriae oleariae, Varro 3. de re rust. cap. 2. Nec tamen ibi se vidisse tabulam pictam, neque signum æneum, aut marmoreum ullum, nihilo magis torcular, vasa vindemiatoria, aut serias olearias, aut trapetas.

Serita, Hispaniæ ulterioris urbs, in tractu Celtilico, alio nomine Fama Julia dicta, Autor Plin. lib. 3. c. 1.

Seriolæ, dolium fictile, in quo vinum solet asservari. { μιδον. GAL. Petit baril. ITAL. Picciola bore. GERM. Ein langlecht irdin geschirrlin in das man weintheit. HISP. Tinajuela, vaseja pequeña. { Pers. Satyr. 4.

Seriola veterem metuens deradere limum.

SERICUM. { οναχός. GAL. Soye. ITAL. Seta. GERM. Seyden. HISP. Seda. ANGL. Silke, fine flaxe. { Id dici potest quod à Seribus siebat, & depelebatur ex arboribus ad vestimentorum nobilitatem, ut refert Plin. lib. 6. cap. 17. Vnde Virg. 2. Georg.

Velleraque ut folius depeitam tenuia Seres.

Vulgaris autem nostrum Sericum accipit pro eo texturæ opere, quod ex bombycum lanificio depecti solet.

Sericus, a, um, quod ex serico confectum est. { οναχός. GAL. De soye.

ITAL. Di seta. GERM. Seiden/auf seiden gemacht. HISP. Cosa de materia de algodon, & seda. ANGL. Of silk. { Est autem sericum, lanæ pretiosissimum genus, quod apud Seras Scithicæ Asiaticæ, aut (ut alij malunt) Indiæ populos, ex arborum frondibus dicitur depecti. ¶ Quanquam non desunt, qui vermiculi lanificio esse putent, qui gentis illius lingua Ser, της, appellatur. Quam sententiam ne Iulius quidem Pollux dissimulavit, sic scribens, Onomastici sui lib. 7. ἐπει τις τὸν σικηνὸν τοινούτοις, ἐπει τὸν ζώων αἴροιζεν φαῖται ὁ φάσαγρος. Priorem opinionem sequitur Virg. 1. Georg.

Velleraque ut folius depeitam mollia Seres.

Hinc serica vestimenta dicta sunt, quæ ex serico conficiuntur. Vlpianus 1. vestis, de auro & argento leg. Vestimentorum sunt omnia linea, lineaque vel serica, vel bombycina, quæ præcingendi, induendi, iniiciendi, incubandive causa parata sunt. Plin. lib. 2. c. 3. Lautissimum quippe habetur è nardi foliis eas dari, aut ueste serica, versicolores, unguentis madidas. Puluilli serici. Horat. Epod. 8.

Quid quod libelli Stoici inter sericos

Iacere pulvilos amant?

Pallia serica, apud Stat. 4. Syl. 4. Quintil. Ne crassa toga sit, non serica. ¶ Legimus & serica absolute pro uestibus sericis. Mair. lib. 6.

Non aliter dentes, quam serica, nocte reponit.

¶ Serici olim tanta erat caritas, ut auro rependeretur: ut est videre apud Flavium Vopiscum in Aureliano, ubi sic habet, Vestem sericam neque ipse in vestiario suo habuit, neque alteri utendam dedit. Et quum ab eo uxori sua peteret, ut unico pallio blatteo serico uestiretur, ille respondit, Absit ut auro fila pensentur. Libra enim aurum tunc libra serici fuit. Hæc ille.

Sericarius textor, qui uestes sericas texit. { οναχοφόρος. GAL. Rubentier, faiseur de soye, tisseran de soye, marchand de soye, Passementier. ITAL. Tessitor di panni di seta. GERM. Ein seiden wäber. HISP. Textor de seda. ANGL. That Weaveth silken clothes. { Julius Firmicus lib. 8. Mathefæos refert, sericarium textorem nasci, qui habuerit horoscopum in vigesima octava parte Arietis.

Sericatus, qui est induitus serico. οναχοφόρος. GAL. Vestu de soye. ITA.

Vestito di seta. GERM. Mit seiden bekleidet. HISP. Vestido de materia de seda. ANGL. Aparailled in silk. { Suet. in Caligula, c. 52. Armillatus in publicum processit. aliquando sericatus, & cycladatus.

Serices, ici, Ordo, & quasi quædam rerum continuata progressio. { סדרה תְּבוּנָה, תְּבִרְאַת, תְּבִרְעָה. GAL. Ordre bien continue, suite, continuation. ITAL. Ordine. GERM. Ein ordnung die aneinander hängt, ein geistiges Leben. HISP. Orden continua & uniformemente. ANGL. An order or process in any manner hanging wool together, à revue. { A serendo, id est, ordinando dicta, ut Series orationis, id est, contextus. Quintil. Quod non nisi in contextu orationis serique contingit. Cic. 1. de divin. Fatum autem id appello, quod Græci εγεγερθέων, id est, ordinem, seriemque causatum. Idem 1. de nat. acor. Est enim admirabilis

Calepini Pars II.

quædam continuatio, seriisque rerum, ut alia ex aliis annexa, & omnes inter se aptæ colligataeque videantur. Virg. 1. Æneid.

— calataque in auro

Porta facta patrum, series longissima rerum.

Ovid. 15. Metam.

— trepidosque obitumque timentes,

Sic exhortari, serièmque evolvere sati.

Valerius Max. Quis cōpos mentis, domesticæ, peregrinæque historiæ seriem felici superiorum stylo conditam, vel attentiore cura, vel præstantiore facundia traditum se speraverit? Ovid. 13. Metam.

— Sic à Iove tertius Ajax,

Nec tamen hac series in causam proficit.

(i. ordo sanguinis.) Idem Eleg. 4. lib. 4.

Si tanti series sit tibi nota mali.

Et Suet. in Calig. c. 27. Custodiarum seriem recognoscens.

Serilla, inquit Festus, verius appellari putat Istrica navigia, Liburnica, quæ lino ac sparre condensantur: à conferendo, hoc est, contexendo dicta, dicitur etiam Serillia, citatur enim ab eod. Festo Parcuius spartis serilibus.

Seriphos, insula in quā relegabatur nocentes, ut in Gyron. Juv. Sat. io.

— Ut Gyara clausus scopulis, parvaque Seripho.

Seriphos, i, σεριφος. Insula est in mari Ægeo, una Cycladum, vi- ginti non amplius passuum millia distans à Celo: ut refert Plin. lib. 4. c. 12. In hac insula ranæ prorsus mutæ esse traduntur: unde proverbialiter, Seriphia rana dicitur in homines mutos, ac dicendi canendum prorsus imperitos, βάρηται σε σεριφος. Vide Plin. lib. 8. c. 58. ¶ Ibi exules, Senec. cap. 6. de consol. ad Helv.

Seriphos, a, um, σεριφος, adjective, ut est illud Themistoclis, Neque enim vel tu, si Atheniensis essem, clarus extitiles: aut ego si Seriphius essem, ignobilis.

Seriphum absynthium, Absynthij genus quod alio nomine marinum appellant. { σιριφιον σεριφιον. GAL. Absynthe marin. ITAL. Assenso marino. GERM. Wurmkrantz ist ein geschildacht deß roermuts. HISP. Assensios, aloña marina. ANGL. A kind of wormwood growing by the sea. { à Seripho insula nomen habens, in qua copiosissime provenit. Vide Plin. lib. 27. cap. 7.

Seris, is, σερι. GAL. Eschariotte, ou cicorée blanche. ITAL. Scariola. GERM. Begwar: oder roegroei. HISP. Endivia, ó cerraja, yerva. ANGL. Endive and succorie. { Herba est, quam alio nomine Intybum vocamus. Varias sub se continent species, quas vide supra in dictione Intubus. Varto 3. de re rust. cap. 10. Seruntque his herbam quæ vocatur seris, quod ea aqua tacta, etiam quum est arida, fit viridis.

Serius, fluvis Cisalpinæ Galliae, per Bergomatum agrum, in Adduam fluens: à quo vallis Seriana in eodem agro populosa, artificiosa que nominata est.

Serius, a, um, grave & minimè jocolum. { σωρεδαιος. GAL. Fait à bon escient, grave & de consequence. ITAL. Da Douere, grave, importante. GERM. Ernsthaftig, da kein schimpff gilten. HISP. Cosa de veras, y no de burlas. ANGL. Earnest, os à mater of roight. { Terent. in Eun. Ait rem divinam fecisse, & rem seriam velle agere mecum. Cic. 1. Offic. Ludo autem & joco ut illo quidē licet, sed sicut somno & quietibus cæteris, tam quum gravibus, seriisque rebus satisficerimus. Suet. in Calig. cap. 32. Sæpè in conspectu prandentis vel comedantibus seria quæstiones per tormenta habebantur. Ovid. Eleg. 7. lib. 1. Trist.

— Lusus & seria nosse.

Gell. cap. ult. lib. 1. Verba seria & objurgatoria facere. Idem Ibid. cap. 19. Tarquinius ore jam serio, atque attentiore animo fit. Macrob. c. 14. & c. 15. lib. 3. Satur. Serius homo, &c. Quintil. lib. 6. c. 4. Dictorum urbanorum alia seria, alia jocosa, alia media. Serium (inquit Nonius) id est, triste, & quasi sine risu, vel sine ridiculo.

Seris, orum, res graves, severæ & minimæ jocosæ. { σωρεδαια. GAL. Choses serieuses, graves, & d'importance. ITAL. Cosa da dovere, gravi, importanti. GERM. Ernstliche ding. HIS. Cosas de veras y no de burlas. ANG. Matters of roight or earnest. { Mart.

Parce precor socero, seria forsitan amat.

Ovid. 4. Fast.

Nulla coronata peraguntur seria fronte.

Orat. 1. Ser. 1. Sat.

Sed tamen amoto queramus seria ludo.

Quoties omnia nostra cum aliquo communicamus, cum eo joca seriæque confidere dicimur. Cic. 1. de fin. At quicum joca & seria, ut dicuntur, quicum arcana, quicum occulta omnia? Tcum optimè, deinde etiam cum mediocri amico. Vide adagia Erasmi.

Serio, adverbium, Sine joco: quod vulgus barbarorum dicit, Pro bono. { σωρεδαιος. GAL. A bon escient, sans se moquer, sérieusement. ITAL. Da dovere. GERM. Einslich/on schimpff/ernst. HISP. De veras y no burlando. ANG. Earnestlie. { Plaut. in Amph. An id joco dixisti? equidem serio ac vero ratus. Idem Casin. Ego eo quò me ipsa misit. s. verōne?

¶ serio. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. Responde Hercle vero, serio, quod te rogo. Ibid. sc. 3. a. 1. Dic mihi verum serio hoc est? Idem Amph.

Dic mihi verum serio Terent. Misit porro orare ut venirem serio. Cicero Attic. lib. 5. Inde ad Taurum cogitabam, ut cum Mophagine signis collatis, si possem, serio decernerem.

Sermo, nis, locutio, verba, colloquium, mentio. { סדרה בְּבָרֵךְ dabberah בְּבָרְאַת comere. λόγος, οὐλὴ. GAL. Paroles, propos, devis, discours. ITAL. Sermone, parlamento, ragionamento, loquela. GERM. Ged/sprach. HISP. Sermon, razón o palabra. ANG. A mord speech, à purpose or communication, à brute. { Cic. 1. Offic. Sermone uti debemus, qui notus est nobis, ne, ut quidam, Graeca verba inculcantes, jure optimo rideamus. Dictum autem putant sermonem, à verbis ferendis, hoc est, cōferendis sive connectendis. Servius, Sermo est consertio orationis, & confabulatio duorum, vel plurium. Plaut. Asin. sc. 3. a. 3. Sermoni finem face tuo: huic sermonem accipiam. Idem Mosell. sc. 2. a. 2. Circumspice ne quis sermonem nostrum abtrumper. Idem Cure. sc. 3. a. 2. Conferunt sermones intersese. Idem Amph. Cum ea sermonem nec joco, nec serio tibi habeas. ¶ Sermoni participare aliquem,

Nn 2

pro,

pro, sermone. ¶ Pro fabula. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Per urbem solus sermo est omnibus. Liv. 4. d. 5. Hoc in sermonibus homines habebant. Virg. 1. Aeneid.

Amisso longo socios sermone requirunt.

Idem 6. Aeneid.

Nec magis incepto vultum sermone moveretur,

Quam si dura silx, aut stet Marpesia cautes.

Tractare aliquid Græco, vel Latino sermone, Cicer. lib. 1. de finib. Non eram nescius, Brute, quum quæ summis ingenii, exquisitâque doctrina philosophi Græco sermone tractavissent, ea Latinis literis mandaremus, fore ut hic noster labor in varias reprehensiones incurret. ¶ Instituere sermonem cum aliquo, est cum illo verba facere, vel incipere colloqui. Idem de Orat. Quum mihi sermo cum hoc ipso Crasso multis audientibus esset de te institutus. ¶ Dissipare sermonem, est vulgare, & dispergere. διαθεμάσαι τὸ λόγον. Idem pro Flacco, Sermo est tota Asia dissipatus. ¶ Ordiri sermonem, id est, ex cogitare, communisci. Idem de Orat. Crassus princeps ejus sermonis ordendi fuit. ¶ Habere sermonem, est verba facere. Idem de senect. Cyrus in eo sermone quem moriens habuit. Item, sermones habere cum aliquo è libello. Suet. in August. c. 84. Sermonibus mortologis uti. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 5. Conspicu & sermone filij frui. Senec. c. 15. de consol. ad Helviam. Item, Serere sermonem, pro fabulari, Plaut. Curc. sc. 3. a. 1. Tribuere alicui sermonem, est inducere eum loquentem. Cicer. de senect. Omnem autem sermonem tribuimus. Catoni Teni. Incidere in sermonem alicujus. Idem de Amicitia. Conferre sermonem cum aliquo, hoc est, colloqui. Idem 2. de invent. Sermo capite carent, & pede, hoc est, cuius neque initium facile fuerit invenire, neque exitum. Plaut. Asin. sc. 4. a. 3. Nec pes, nec caput sermonis appetit. ¶ Sermo, & continua oratio opponuntur apud Suet. in Tib. c. 27. Atque etiam siquid in sermone, vel in continua oratione blandius diceretur, non dubitaret interpellare, reprehendere, & commutare continuo.

Sermunculus, diminutivum. ξλογίδιον. GAL. Petite parole, petit bruit de ville, petit discours. ITAL. Piccola fama, piccolo ragionamento. GERM. Ein kleine red. HISP. Pequeño sermón, o razon y fama. ANGL. A little talk or brute. ¶ Plin. Epist. 103. Ut sermunculus etiam & fabellis ducantur, Cic. ad Attic. lib. 13. Sermunculum enim omnem aut restrinxerit, aut sedarit. Idem pro Diotaro, Nonne intelligis Cæsar, ex urbanis malevolorum sermunculis hæc ab ipsis esse collecta?

Sermocinör, aris, Sermonem facio, loquor. ξεργάτης. GAL. Raisonne, parler, deviser. ITAL. Parlare, rationare. GERM. Reden/red oder sprach halten. HISP. Parlar, hablar, razonar. ANGL. Con speak, to talk or common. ¶ Plin. lib. 10. Super omnia humanas voces redundunt psittaci, & quidam sermocinantes. Cic. 2. de invent. Et quibus in rebus homines in consuetudine scribendi, aut sermocinandi eo verbo uti soleant considerabitur. Idem 3. Verr. Respondit illa, ut meretrix, non inhumane, libenter se ait esse facturam, & se cum isto diligenter sermocinaturam. ¶ Sermocinari cum aliquo, (i. loqui.) Gell. cap. 4. lib. 10. Spiritum atque animam porrò versum ad eos, quibus cum sermocinamus, intendimus. ¶ Pro differere, sive disputare, Suet. in Tib. cap. 56. Zenonem quandam exquisitus sermocinarem, cum interrogasset, &c.

Sermocinatio, ξεργία, colloquium. Macrobi. Satur. lib. 1. cap. 6. Percontantes, quidnam offendent sermocinationis.

Sermocinatrix, cis, διελέκτρις. Quint. lib. 3. cap. 43. Quam sanè permittamus dicere sermocinatricem.

Sermönör, aris. Sermonem habeo, loquor. Gell. c. 2. lib. 17. Sermonari, inquit, rusticius videtur, sed rectius: Sermocinari crebrius est, sed corruptius. Qu. Claud. in Annalib. apud Gell. loco citato. Cum his, inquit, consermonabatur.

Sermyla, sive Sermylia, σερμυλία Stephano, civitas est in finibus Macedoniae, non procul ab Atho monte, ut scribit Herodotus lib. 7.

Sero, as, sera claudio. ξερόνης nahál. κλήσις. GAL. Clorre, ferrer, fermer. ITAL. Serrare, chiudere. GERM. Beschließen. HISP. Cerrar con cerradura. ANGL. To lock to shute à dore. ¶ Colum. lib. 6. de mulæ feminibus loquens, Femina (inquit) serari, & interdum inuri solent. ¶ Hujus composita sunt Obsero, pro occludo, νοσχεῖσθαι. Terent. in Eunuch. Tu abi atque obsera ostium intus. Et Resero, aperio, ἀροίων. Virg. 7. Aeneid.

— reserat stridentia limina Consul.

Sero, is sevi, satum, Semino. ξερόνης zaráh. καρίσια. GAL. Semer. ITAL. Seminare. GERM. Sägen. HISP. Sembrar. ANGL. To sewe. ¶ Cæs. 5. bellum Gallicum. Frumenta non serunt, sed lacte, & carnibus vivunt. Virg. lib. 1. Georg.

Nudus era, sere nudus, hyems ignava colono.

Ibidem.

Exerceat viri tauros, serite hordea campis.

¶ Aliquando significat Planto. ξερνατάς ξερνού schatál. φύλων. GAL. Planter. ITAL. Piantare. GERM. Pfanzen. HISP. Plantar. ANGL. To plant. ¶ Cicer. 1. Tusc. Serit arbores, quæ alteri seculo profint. Colum. lib. 3. cap. 20. Si unum genus severimus, quum id acciderit quod ei noxiun est, tota vindemia privabimur. ¶ Per translationem serere quandoque capit pro generare. ηλιόν holidh. Vnde, satus, id est generatus. Virg. 7. Aeneid.

— satus Hercule pulchro

Pulcher Aventinus.

¶ Per translationem quoque dicimus, serere bella, & serere certamina: id est, movere lites, & pugnas, sive bellis causam date, Liv. 7. bell. Punic. Annibal turmatim per equites peditumque jaculatores levia certamina serens, easum universæ pugnae non necessarium ducebat. Idem 2. ab Urbe. Et in aliena urbe cum patribus sere certamina, priusquam pignora conjugum, ac liberorum, charitatisque ipsius, cui longo tempore assuevit, animos eorum consociasset. Serere bella ex bellis, est bello uno extincto alterum aggredi. Idem 1. bell. Maced. Tum Qu. Bebeius Tribunus plebis viam antiquam criminandi Patres aggressus, incusaverat bella ex bellis seri, ne pace unquam plebs frui posset. Serere causas discordiarum. Suet. in Calig. cap. 26. Serere

colloquia, Liv. lib. 4. bell. Pun. Idem, Serere fabulam. Ibid. Serere contumelias. Idem Liv. lib. 10. ab Urbe. ¶ Hujus composita sunt, Assero, cito, cunsero, consero, defero, differo, exsero, intersero, insero, obsero, resero, & subsero, quæ habent penultimam correptam: de quibus suis locis. ¶ Fuit etiam antiquis in usu, sero, serui, sertum: à quo manerunt, Assero, rui, assertum, Consero, nui, conservum, aliisque complura: de quibus egimus suis locis.

Satus, a, um, participium, Seminatus. ξερόνης. καρίσια. GAL. Seminato. ITAL. Séminato. GERM. Geseyet. HISP. Sembrado. ANGL. Sowen. Virg. 3. Georg.

Sed frumenta manu carpes sata.

Idem 3. Eclog.

Aque satas ait vidi traducere messes.

¶ Per translationem etiam accipitur pro participio natus, sive genitus: ηλιόν noládh (vel) nulládh. Virg. lib. 2. Aeneid.

At non ille, satum quo te mentiris, Achilles

Talis in hoste fuit Priamo.

Liv. 8. bell. Macedon. Ut fidem fecerit, non sanguine humano, sed stirpe divina satum se esse.

Satus, us, ipsum serendi actum sive plantationem denotat. ξερόνης. καρίσια. GAL. Semaine, semaison, planié. ITAL. Semenza, seminata, piantagione. GERM. Säyung, pflanzung. HISP. Sementera, semiente. ANGL. Sowing, planting. ¶ Plin. lib. 17. c. 17. Quapropter de talearum satu nunc dicendum, id est, plantatione. Cic. de senectute. Quid ego vitium ortus, satus, incrementa commemorem? Idem 1. de divinar. Ob candem causam multa inusitata partim è cælo, alia ex terra orbantur: quædam etiam hominum, pecudumve conceptu, & sata. ¶ Quandoque etiam satus, pro ipso accipitur semine, sive semento. ξερόνης. καρίσια. ¶ Cic. 2. Tus. Cultura autem animi philosophia est, quæ extrahit vitia radicis, & præparat animos ad satus accipiendo.

Sator, oris, verbale, qui serit, aut plantat. ξερόνης. καρίσια. GAL. Semeur, planteur. ITAL. Seminatore, piantatore. GERM. Ein seyern/pflanzen HISP. Sembrador, plantador. ANGL. Sower or planter. ¶ Colum. lib. 3. c. 16. Satoris officium est, primùm quam recentissimam, & si fieri possit, eodem momento quo serere velit, de seminario transferre plantam diligenter exemptam & integrante deinde, &c. Plin. lib. 25. c. 1. Hesiodus negavit satorum oleæ fructum ex ea perceperisse quenquam. ¶ Sator cælestium, Cic. 2. Tus. id est, creator, & genitor. ηλιόν molich. ηλιόν. ¶ Pro autore, sive causa. Plaut. Capt. sc. 5. a. 3. Sator, sartörque scelerum & messor maxime. Et Sator Iulis, apud Livium lib. 1. d. 3.

Satoriūs, a, um, quod ad satorum pertinet. ξερόδ. ικός. GAL. Appellant à semeur. ITAL. Pertinente à seminatore. GERM. Das zu dem sogen gehört. HISP. Perteneiente à sembrador. ANGL. Belonging to a sower. ¶ Col. lib. 2. c. 9. Nonnulli pelle hyænae satoriam trimodiā vestiunt, &c. Satoria quala, apud Caton. quibus ad serendum opus est, i. ad sementem.

Satio, nis, Satus, seminatio. ξερόνης. καρίσια. GAL. Semaine, semaison, sement. ITAL. Semenza, seminata. GERM. Säyung, HISP. Semiente, sementera. ANGL. Sowing. ¶ Cic. de Univers. Post eam autem sationem diis (ut ita dicam) junioribus permisit ut corpora mortalia effingerent. Idem 5. Verr. Ne si tempus sationibus præteriisset, granum in provincia Sicilia nullum haberemus. Virg. 2. Georg.

Optima vineris satio est, quum vere rudenti

Candida venit avis, longis invisa columbris.

Sationarius, ager sativus. Blefen.

Satiūs, a, nm, quod seminatur, vel quod idoneum est, ut seminet. ηλιόδ. καρίσια. GAL. Bon à semer. ITAL. Buono da seminare. GERM. Gut zu seyen/ das man seyer. HISP. Cosa que se puede sembrar. ANGL. Sower or serving to sowe. ¶ Cui contrarium est, agrestis. Plin. lib. 15. cap. 7. Eadem ratio & in sativa myrto. Gellius, Sed hi plerasque naves loris suebant; Græci magis cannabe, & stuppa, cæterisque sativis rebus.

Serto, as, densè sero, i. ordino: ut cum corona plectitur. Gloss. Sertatio. σερφαοί.

Serdō, adverbium, Serotinus, Vide Seruo.

Serópta, ορόποτη, civitas Phœnices, apud quam nascebatur viuum latissimum, quod Seroptanum dicebatur. Sidonius,

Quaque Seroptano palmitæ missa bibas.

Serpens, serpentis, Vide Serpo.

Serpentaria, Varro vocat instrumenta, quæ geniculis puerorum ambulare dissentium alligantur, ne vari fiant, aut compernes. Dicta à serpentendo: serpentum enim magis pueri quam graduntur.

Serphus, σερφός, insecti genus, formicæ simile, vel culici.

SERPO, is, psi, ptum, Repo, ventre ingredior, more serpentis incedo.

ξερνατάς ηλιόδ. ramás. ηλιόδ. GAL. Se trainer, se couler, se glisser. ITAL. Rampegare, andar carponi. GERM. Kriechen/schleichen. HISP. Gatear por el suelo. ANGL. To creep. ¶ Cicer. 5. de fin. Deinde suo quæque appetitu moventur: serpere anguiculos, nare anaticulas, evolare merulas, cornibus uti videmus boves, vespas aculeis: suam denique cuique naturam esse ad vivendum ducem. Plin. lib. 9. cap. 13. Pinnis quibus in mari utuntur, humi quoque vice pedum serpentum. ¶ Serpere quoque dicuntur plantæ, quum ob caulis infirmitatem stare non possint, humi procumbunt. Plin. lib. 22. c. 16. Aculeatum caules aliquarum per terram serpentum, ut ejus quam coronopum vocant. Virg. 8. Eclog.

— acque hanc sine tempora circum

Inter vestrices hederam tibi separe lauros.

¶ Serpere item humi dicuntur scriptores, qui nimis humili utuntur genere dicendi. Horat. de Arte,

Serpit humi tutus nimium, timidusque procella.

¶ Transfertur & ad inanimata, ut idem sit quod spargi, crescere seu dilatari. Cicero in Lælio, Serpit enim, nescio quomodo per omnium virtus amicitia. Idem pro Rab. rest. Serpet hoc malum, mihi credite, longius quam putatis. ¶ Composita sunt Inserpo, & Proserpo; de quibus egimus suis locis.

Serpens,

Serpens, tis, participium, quod longius, ac latius serpit, & divagatur. *לְחֵלֶת וּבָרְרוֹמֶס.* GAL. Qui coule & se traîne, qui s'estend & s'avance. ITAL. Chi se stende avanti. GERM. Kriechend, das sich weit aufstreckt. HISP. Cosa que grena por el suelo. ANGL. That creeps. Cicet de senectute, Vitis, qua natura caduca est, & nisi fulta sit, ad terram fettur, tandem ut se erigat, claviculis suis, quasi manibus quicquid est nacta, complectitur, quam serpentem multiplici lapis, & erratico, ferro amputans coerget ars agitolarum, ne sylvestretur farmentis. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Quaque nocet serpens, qua juvat herba.

Aliquando serpens nomen substantivum est, & significat anguem, & omne quicquid serpit, tam masc. quam fem. generis. *χείρας νάθασθι.* GAL. Serpent. ITAL. Serpente. GERM. Ein schläng. HISP. Sierpe. ANGL. A serpent. Plin. lib. 8. cap. 23. Nec pedibus pavendas tantum serpentes, sed & missili volare tormento. Idem lib. 8. cap. 14. Nota est in Punicis bellis ad flumen Bagradam à Regulo Imperatore balistis, tormentisque, ut oppidum aliquod, expugnata serpens cxx. pedum longitudinis. Virg. 1. Georg.

Ille malum virus serpentibus addidit airis.

Ovid. 3. Metam.

longo caput extulit antro

Ceruleus serpens, horrendaque sibila misit.

¶ Serpentina scela ferarum, pro serpentum genete. Lucret. lib. 6.

Naribus alipedes ut cervi sapientia putantur

Ducere de lutebris, serpenta scela ferarum.

¶ Serpens, Drago, Suet. in Tiber. c. 72. Erat ei in oblectamentis serpentis draco, &c.

Serpido, rubor cutis, cum membrorum extantia, dictus eo quod serpatur per membra. Pap. & Isid. lib. 4. 8.

Serpentaria, herba. Germani (ut Tragus tradit) numulatiam appellant, Schlangenraut, id est, serpentarium: quia tanquam anguis subter alias plantas humi reptit. Serpentaria radix, consiligo, Schlangenwurzel, quod omni veneno aduersetur.

Serpentinus, a, um, ad serpentem pertinens, ut, Vox Serpentina. *σφινός.*

¶ Iustinus histor. lib. 32. Omne serpentum genus in fictiles lagenas coniici jussit.

Serpentiger, a, um. *σφινχτής.* GAL. Qui porte serpent. ITAL. Che porta serpente. GERM. Schlangenträger. HISP. Que tiene o trae serpiente.

ANGL. That beareth a serpent. Ovid. 4. Trist. Eleg. 6.

Sphyngaque, & Harpias, serpentigerosque Gigantes.

Serpentigena, ex serpentibus natus. *σφινχτής.* GAL. Engendré d'un serpent, ou de race de serpent. ITAL. Generato da serpente, o da razza di serpente. GERM. Von schlangen erboren. HISP. Engendrado de serpiente, o de linaje de serpiente. ANGL. Engendred of a serpent. Ovid. Metamorph.

Vos serpentigeris in se fera bella dedisis.

Serpulla, a, à veteribus dicebatur, quam nos serpente dicimus. Festus *ἰπτούρη.* *σφινός.*

Serpillum. *ἰπτούρη.* GAL. Serpolet. ITAL. Serpillo, serpolino. GERM. Duendel. HISP. Serpo y una conocida. ANGL. Wild or creeping time. Herba nomen nulli non notæ, *εγκέριον,* hoc est, à serpento dictum, mutatione aspirationis in litteram. Habet enim ramulos tenues humili serpentes: & quounque terram attigerint, radicem agentes, & sese propagantes. Officinæ etiam hodie Latinum nomen retinent. Vulgus Gallorum Serpoletum appellat. Virg. 2. Eclog.

Allia serpillumque herbas contundit olentes.

Idem 4. Georg.

& olentia latè

Serpylla.

Serra, Serra, V. E. Christianorum S. Thomæ in India Orientali. SERRA, a, per duplex r, instrumentum dentatum, quo ligna & lapides secantur: à Dædalo primum inventum, teste Plin. lib. 7. c. 56. *שַׁרְמָסָסְתָּרְמָה megherah.* *מְגַהֵּרָה.* GAL. Vne scie. ITAL. Seca, rasega, sega. GERM. Ein sägen. HISP. La sierra de hierro. ANGL. A sawe. COLUMELL. lib. 5. Vno iuctu arboreum præcidi: si minus, serra desecari. Martial.

Et pingue tunicas serra secare potest.

Sueton. in Calig. cap. 27. Multos honesti ordinis, &c, serrâ medios dissecuit. ¶ Serra, & forcices, verba sunt militaria. Gell. cap. 9. lib. 10.

¶ Est & genus piscis marini, apud Plin. lib. 32. cap. 11.

Serrula, a, diminutivum. Parva serra. *μεγάλη.* GAL. Petite scie. ITAL. Seghetta. GERM. Ein kleine sägen / säglin. HISP. Pequeña sierra. ANGL. A little sawe. COLUMELL. lib. de arboribus, cap. 6. Et si fieri potest, juxta aliquem nodum serrula desecato. Varro lib. 1. c. 50. in quo sit ferrea serrula.

Serræ, arum, M. sub P. Constanti inopolitanò olim fuit. Hodie Serratum Archiepiscopus se nuncupat Primate Macedoniæ.

Serrago, quod serra de ligno deteritur. GERM. Sägmehl, quasi serræfaria, *μελομῆλον.*

Serro, a, Serrâ per medium seco, dissecō. *שְׁרָא נָסָרְתָּרְמָה ghorér.* *מְגַהֵּרָה.* GAL. Scier, fendre, ou couper avec une scie. ITAL. Segare, rasegare. GERM. Sägen. HISP. Asserrar con sierra. ANGL. To cut with a saw, to sawe.

Serratus, a, um, quod serræ in modum est denticulatum. *περιστούχης.* GAL. Fait en façon de scie, qui a des dents comme une scie. ITAL. A foglia di serra. GERM. Seißerstet oder gezähnet wie ein sägen. HISP. Cosa que tiene dientes como sierra. ANGL. Toothing-like à sawe.

¶ unde serrati dentes dicuntur, qui ad similitudinem dentium serræ pectinatum sunt stipati. Plin. lib. 11. cap. 37. Dentium tria genera, serrati, aut continui, aut exerti. Serrati pectinatum coëntes, né contratio occurru atterantur, ut serpentibus, piscibus, canibus: contnnui, aut homini, equo: exerti, ut apro, elephanto. ¶ Serrati item numi quidam dicebantur apud Romanos, ab impressa serræ nota. Tacit. de moribus Germanorum, Pecuniam probant veterem & diu notam, serratos, bigatosque.

Serranus, Vide Seranus, unico r.

SERRATA, frutex est dodrantalis, in petrosis & asperis nascens, folia

Calepini Pars II.

habens exigua, amara, effigie & divisura quercus, flore parvo, penne purpureo. *χαργιόπους.* Alio nomine triflago dicitur. Vide Plin. lib. 24. cap. 15.

Serratula, herba est, caulem habens quadrangulum, tenuem, cubiti altitudine, folia mollia, quæsimis similia, per ambitum incisutis divisa, odorata, proprie radicem majora, semen in summo caule thymbræ modo spicatum, radicem tenuem, ut ellebori. *καρπός.* Nascitur in pratis montofis, frigidis & opacis locis: unde & ψυχήτρες. Græci appellavunt. Latini etiam Vetoniam appellant, nomine à Vetonibus Hispaniæ populis, qui eam primi invenerunt: indito:qua appellatione etiā hodie uruntur Officinæ. Plin. lib. 25. c. 8. Vtones in Hispania eam invenerunt, quæ Vetonica dicitur in Gallia, in Italia autem Serratula, à Græcis cestron, aut psychotrophon, ante cunctas laudatissima.

Sertheum, sive Setthium. *σέτθιον.* Stephano, mons Thraciaæ, cuius minuit Plin. lib. 4. cap. 11.

Serrhī, *σερρής.* populi sunt Colchidi vicini, inter Cercetas & Sephalotozmos siti, quorum meminit Plin. lib. 5. c. 5.

Sertorius, civis Romanus fuit, è Nursia oriundus, rei militaris peritissimus. Partium Marianarum fuit una cum Cinna: moderatus tametsi geslit, quam alij. Sylla redeunte è bello Mithridatico, urbique potito, ipse quoque in Hispaniam aufigit: ubi brevi tempore ob virtutem sibi gratiam carum gentium conciliavit: traditürque per eum Hispanos disciplinam rei militaris Romanam didicisse, a fortiores deinde fuisse. Nam præter attem rei militaris abstinentissimus etiam voluptatum, tam religiosus est habitus, quod cervam quandam secum in expeditionibus haberet sequentem, quam Diana numen dicebat esse, ex eaque responsa accipere, resque gerendas auspicari. Illa cerva alba erat, à Lusitano quodam ei data. Vide Gell. c. 22. lib. 1. Quare dux Lusitanorum delectus, parvis copiis multas urbes subegit. Sed & quatuor Romanorum duces contra se missos variis cladibus afflixit. Primum Cottam navalii prælio superavit: Phidiam Hispaniæ Prætorem cum duobus millibus civium Romanorum interfecit: Domitium Proconsulē contrivit: Toranium quoque à Metello missum cum toto exercitu delevit. Denique à Pompeio vinctus est, & à M. Perpenna ejusdem factionis socio per proditatem in cena interfactus est. Ex Plutarcho.

Sertula campana, herba incana, croci odorem referens, folia habens brevissima atque pinguissima, in coronamentorum usu commendata: unde & sertula nomen invenit. *σερτούλη.* GAL. Melilot. ITAL. Meliloto. GERM. Der gemein oder gross steinklee, brennklee. HISP. Corona de Rei. ANGL. Melilot. Cato sertam Campanicam vocat, propterea quod circa Nolam Campaniæ urbem laudatissima proveniat: quamquam & in agro Attico, & circa Cyzicum, & Chalcedonem nascentur. Vide Plin. lib. 1. cap. 9.

Sertus, a, um, Consertus, vel compositus. *מְחֻכָּר מִכְּבָבָר יְנֻשָּׁעַ תְּאַסְּרֵי.* GAL. Composé. ITAL. Composto. GERM. Gestochten. HISP. Compuesto. ANGL. Made. Lucan. lib. 10.

Accipiunt fertas nardo florente coronas,

Et nunquam fugiente ros.

Sertum, i, Serta, corollæ ex herbarum frondibus, floribusque consortæ, hoc est, connexæ: unde & nomen accepunt. *צְפָרָה תְּשִׁבְרָה.* *תְּשִׁבְרָה.* *תְּשִׁבְרָה.* *תְּשִׁבְרָה.* *תְּשִׁבְרָה.* GAL. Va chapeau de fleurs, un bouquet de fleurs. ITAL. Ghirlanda. GERM. Ein franz. HISp. Guirnalda. ANGL. An arras of flowers. Virg. lib. 1. Ened.

Sertisque recentibus halant.

Idem Eclog. 6.

Serta procul tantum capiti delapsa jacebant.

Plaut. Asin. sc. 1. a. 4. Serta, coronas, unguenta ferre Veneri. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Ponis & in nitida laurea sarta coma. (Victori)

Idem Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Déque tuis lacrymis humida sarta dato, (mortuo)

¶ Fœminino genere dixit Corn. Severus,

Huc ades Aonia crinem circundata sarta.

Idem Propertius.

Quum tua propendat demissa in pocula sarta.

Sosipater lib. 1. Quamquam in vulgaribus Propertij exemplaribus, aliter nunc legitur.

Servā. Vide Servus.

Serviā, a, Sertum quod ex floribus fiebat. *צְפָרָה תְּשִׁבְרָה.* *תְּשִׁבְרָה.* *תְּשִׁבְרָה.* *תְּשִׁבְרָה.* *תְּשִׁבְרָה.* GAL. Chapeau de fleurs. ITAL. Ghirlanda. GERM. Ein brumenfrang. HISp. Guinalda. ANGL. An arras of flowers. Plin. lib. 21. c. 1. Quum vero ex floribus fierent sarta, à serendo fertur appellabantur.

Serviliōrum illustris Romæ familia fuit: ex qua ortum trahit P. ille Sevilius, vir triumphalis, qui à devictis Issauris Asiae populis, Issaurici cognomen accepit: de quo vide Strab. lib. 24. Item P. Servilius Rullus qui primus Romæ solidum aprum in convivio apposuit, teste Plin. lib. 8. c. 51. Hujus filius fuit Servilius ille Rullus, legis Agratæ promulgator, quam Cicero in consulatu suo subvertit: cujus meminit idem Plin. loco jam citato.

Serviliis, Serviliter, Servio, Servitium, Servitudo, Servitus, vide Servus in Servo, as.

Serum, seri, Vide Serus.

Servius Tullus, Sextus Romanorum Rex, ex serva natus, Tanquilis astu post Tarquinij Prisci necem ad imperium provectus. Hetruscus ingenti prælio fudit. Primus lustrum condidit, populumque omnem ex censu in quinque classes distinxit. Urbis pomœria protulit, Quirinali & Viminali collibus muro inclusis. Tandem jamjam etate proiectior à Tarquinio genero occisus est, & insepultus in viam abjectus: idque instinctu Tullia filia sua, quæ etiam confecto patris cadavere, aurigam ejus reverenti à lora retorquentem compulit, ut per medium patris corpus carpentum ageret: à quo tam immani scelere, et vico, in quo gesta sunt, scelerari nomini mansit. Vide plura de hoc apud Liv. lib. 1. ab Vrb. ¶ Servius Sulpitius, Iurisconsultus insignis fuit, Cic. temporibus, qui à Senatu legatus missus ad Antonium, Reipublicæ bellum inferentum, ea in legatione perit. Quo Na nomina

nomine illi statua, & monumentum publicum in campo Martio est decretum. Vide Cic. 9. Philip.

Sérvo, as. Libero, incolumem presto, custodio, tueor. § טוש schamár טוש natár yishin hoshiaħ. ωάω, φολάτω. GAL. Garder, sauver la vie à quelqu'un, deliverer, contregarde. ITAL. Servare, custodiare. GERM. Erhalten, erhalten. HISP. Guardar, salvar. ANGL. To keep, to save, to preserve or deliver. § Virg. 3. Aeneid.

Servatum ex undis Strophadum me littora primū
Accipiunt.

Virg. 2. Aeneid.

Dū patrū servate domum; servate nepotem.

Plaut. Mostell. sc. 2. a. 2. Natus nemo in ædibus servat. Ibid. sc. 3. a. 1. Si bonam famam mihi servas, sat ero dives. Idem Aul. sc. 1. a. 1. Redi intrō, ac intus serva. Idem Capt. sc. 3. a. 2. Serva me tibi perpetuum amicum. Item, Servasti me quisquis es. Idem Men. sc. 9. a. 5. Item ponitur pro solicite, ac diligenter obseruo. Idem in Asin. Tuus servus seruet, Venerine eas det, an viro. Ovid. Eleg. 2. lib. 4. Trist.

— & qua sine criminē castos

Perpetua servant virginitate focos.

Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. Ut te servem ne quid surripias. Idem Milit. sc. 3. a. 2. Serva istas fores. Mox, observa. Idem Aulul. sc. 5. a. 3. Quos (coquos) si Argus servet. ¶ Servare, pro defendere. Idem Curr. Phædrome, serva me. (i. defende à militis vi.) § Pro collere. Ovid. 6. Fast.

Inde fucum servat pector.

Sic, servare ferias. Gell. cap. 2. lib. 2. ¶ Item pro Inhabito, possideo: § וְנִסְתַּחַז בְּשָׁי jaſchāb. § Virg. lib. 4. Georg.

Centum qua syllas, centum qua flumina servant.

Item pro teneo. Idem lib. 7.

— curvam servans sub ima inefalcem.

¶ Ponitur aliquando pro Recuperare. Julianus. Si mandato meo decem Titio credideris, si cum Titio egeris, ego non liberabor: sed in id duntaxat tibi obligatus ero, quod à Titio servare non potueris. Cicer. ad Quint. fr. at. lib. 3. Calvus aiebat, aqua dempta, & ejus aquæ jure constituto, & servitute fundo imposita, tamen nos pretium servare posse, si vendere vellemus. Qui modus loquendi frequens est apud Iurisconsultos. Budæus. ¶ Servare de cælo, est nutriare, aut pluissse, aut intonuisse, & ideo diruptum esse auspiciis, qua obnuntiatione facta, si quis tamen in re cepta persisteret, id contra auspicia fieri dicebatur. Cicer. pro domo sua, Negant fas esse agi cum populo, quum de cælo servatum sit. Gall. cap. 14. lib. 13. Ne quis magistratus minor de cælo servasse velit. (Verba Edicti Consulum.) ¶ Servare fidem, est præstare promissum. Terent. Hecyr. Pollicitus sum, & servare in eo certum est, quod dixi fidem. ¶ Servare in vetustatem, est aliquo in loco reponere, ut diu, sive in aliquot annos integrum, incorruptèmque duret. Col. lib. 12. c. 28. Si in vetustatem servare voles, in cado duarum urnarum, quām optimi vini sextariam, aut fecis generosæ recentis sextarios tres addito. ¶ Dicimus quoque Servare modum, ordinem, officium, institutum, promissum, temperamentum, & gloriam. Exempla studiosus passim occurrit. Servaveris, pro Vide ne feceris. Plaut. Ambr. Quid si ego illum tractim tangam, ut dormiat? S. Servaveris: Nam continuas has tres noctes petvigilavit.

Servans, tis. participium, seu nomen ex participio. § טוש schomér. ωάω, φολάτω, τηρών. GAL. Qui garde & observe. ITAL. Servatore, osservatore. GER. Ein erhalter/achthaber das etwas vnuersert bleib. HISP. Guardador. ANGL. That keepeth or preserveth. § Virg. 2. Aeneid.

— cedit & Riphens justissimus unus

Qui fuit in Teucru, & servantissimus equi.

Servatūs, a, um, § טוש nischorār yesh νοσ. hān. οντηνόδρό, πεπηνόδρό. GAL. Gardé, sauve & delivré. ITAL. Servato, conservato. GERM. Erhalten. HISP. Guardado. ANGL. Saved, preserved, kept. § Ovid. 3. Trist. El. 1. Causa superposita scripto testata corona,

Servatos cives indicat hujus ope.

Plaut. Curr. sc. 2. a. 1. Perij. E. At ego servata sum. (sup. quæ ante pe-ribam.) Idem Pseud. sc. 2. a. 3. Dij me servatum volunt.

Servatōr, is, qui servat & liberat, conservator, liberator. § טוש moschiah. ωάω. GAL. Qui sauve & delivre, sauver. ITAL. Chi libera & conserva. GER. Ein erhalter oder behälter. HISP. Guardador. ANGL. A keeper, preserver or saviour. § Liv. 4. bell. Maced. Quozum agmen Imperator sequutus, persequentibus cunctis, servatorem, liberatorēmque acclamantibus, salutatis dimissisque eis, eadem, quæ venerat, via, Elatiā rediit. Ovid. 4. de Ponto. Eleg. 5.

Téque mea causam servatōremque salutis,

Méque tuum libra norit & are magis.

Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. An tu veneficus hominum servator magis?

Servatīx, icis. § טוש moschahath. ωάω. GAL. Celle qui sauve & delivre. ITAL. Donna che libera & conserva. GER. Erhalterin. HISP. Guardadora. ANGL. She that keepeth and preserveth. § Cicer. 5. de fin. Non dubitèmque dicere, omnem naturam esse servatricem sui: sedque habere propositum quasi finem & extremum, se ut custodiat, quām in optimo sui generis statu. Terent. Hecyr. O Bacchis, ô mea Bacchis, servatrix mea.

Servabilis, e, quod servari potest. § טוש, ωάω. GAL. Qu'on peut, ou qu'on doit garder. ITAL. Che si può conservare. GER. Das zu erhalten ist. HISP. Cosa que se guarda, o puede guardar. ANGL. That may be kept. § Ovid. 4. Trist. Eleg. 5.

Et tutare caput nulli servabile.

Servacūlum, i. Hotoman. ab Vlpianō dictum putat pro anchora, quasi anchora, in l. 2. § 2. D. ad leg. Aquilam. Parvi refert navem immittendo, aut servaculum ad navem ducendo, an tua manu damnum dederis. Nam anchora tollenda, scapha proximæ noceri poterit. ¶ Videtur tamen servaculum potius dici ἱγναύλος, parvus portus a servandis in statione navibus. Vlp. D. lib. 9. tit. 2. l. 29. Si navis tua impacta in meam scapham damnum mihi dedit, quæsum est, quæ actio mihi competenter? Et ait Proculus, Si in potestate nautarum fuit ne id accideret, & culpa eorum factum sit, lege Aquilia cum nautis

agendum: Quia parvi refert navem immittendo, aut servaculum ad navem ducendo (legendum aut servaculum navem ducendo) an tua manu damnum dederis. Vide tamen Gothofr. ad h. n. leg. ubi varias Doctorum lectiones refert.

Servūs, i. propriæis dicitur, qui sui juris non est, sed alieno dominio subjicitur. § טוש הַבֵּדֶה. δέλτα. GAL. Servi, serviteur, capti, & clave. ITAL. Servo, servuore. GERM. Ein knech/leibeigner. HISP. Servo, ANGL. A manservand. § X. Liber. Cic. pro Cornelio Balbo. Servi quorum jus & fortunæ conditio infima est. Ibid. Servos de Republ. bene meritos persepe libertate, id est, civitate publicè donati vidimus. Idem 6. Verr. Neque tam servi illi dominorum, quam tu libidinum. Idem 1. Offic. Ulysses contumelias servorum ancillarumque pertrulit. Plaut. Milit. sc. 6. a. 2. Hominem servum domitos habere oportet oculos, orationemque & manus. Ibid. sc. 5. a. 2. Plus oportet scire servū, quam loqui. Idem Asin. sc. 4. a. 2. Non decet esse superbū hominem servum. ¶ Servi ad cibum vocabantur, illisque dabatur pulmentum. Idem Milit. sc. 3. a. 2. ¶ Servi in jus vocari non poterant: vide 1. 15. ¶ Servi frugi, quod officium sit. Plaut. Aul. sc. 1. a. 4. Idem, quomodo mortuus esse debet. ¶ Servis nulla est cognatio jure civili ac proinde nullus pater, avus, proavus, abavus &c. Docet Plaut. Capt. 1. 4. 3. Abit ad patrem. AR. Quem patrem (habet sup.) qui servus est Quint. declam. 3. 1. Servus neque nomen, neque censum, neque tribum habet. Contra tamen Scelestus servus, apud eundem Plaut. n. Milt. sc. 4. a. 2. Ibi majores mei sunt siti, Pater, avus, proavus, abavus. August. lib. 19. civit. Origo vocabuli servorum inde creditur ducta, quod ij qui jure belli possent occidi, à victoribus conservabantur, & servi fiebant, à servando appellati: quam etymologiam confirmat 1. 3. & 1. 4. D. de statu hom. Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Nunquis servorum deliquit? ¶ Servi ad pedes, qui ad dominorum cœnandum pedes habant. Seneca, Servus, qui cœnanti ad pedes steterat, narrat quæ inter cœnam ebrios dixisset. Martial.

Dum negligentem ducit ad pedes vernam.

¶ Servi, quorum nomine venditor nihil præstaret, venum ibant pileati. Gellius cap. 4. 1b. 7. Item, Servi coronati. Ibid. Item Quintil. declam. 3. 1. Servus aut domi natus, aut relicitus hereditate, aut emptus.

Servulus, diminut. § δελάριον. GAL. Petit serv, ou serviteur. ITAL. Picciol servo. GERM. Knechlein. HISP. Pequeño servo. ANGL. A little servand. ¶ Terent. in And. observabam manè illorum servulos Venientes, &c.

Servūs, a, um, adjективum, à servo deductum. Servitute obstrictus, manipatus, deditus. § δελικός. GAL. Servant, ou de condition servile. ITAL. Servo, di condizione servile. GERM. Knechtisch. HISP. Servo, ANGL. Bound to service. ¶ ut, Serva prædia, quæ servituti alicui obstricta sunt. Cicer. contra legem Agrariam, Libera prædia, mīlitare jure sunt, quam serva. Lucanus lib. 6.

O famili turpes, servum pecus.

Ovid. 1. Amor. Eleg. 6.

Nec tibi perperud servus bibatur aqua.

Idem 1. de Remedio amoris.

Utile propositum est savas extinguere flammis,

Nec servum vitius pectus habere tuum.

Ovid. 6. Fast.

Hoc est cur odio sit tibi serva manus.

Servā, x, Ancilla, quæ servitutē servit § טוש amāh חַבְרָה δύλη, δύλις. GAL. Servante, chambrière. ITAL. Serva, massara, ancilla. GERM. Ein dienstmagd/seibeigne. HISP. Sierva δ' esclava. ANGL. A maid servand. ¶ X. Libera. Virg. 5. Aeneid.

Olli serva darur operum hānd ignara Minervæ.

Servūlā diminutivum, Ancillula. § δελάριον. GAL. Chambrillon, petit chambrière, petite servante. ITAL. Picciola serva. GER. Ein dienstmagd. HISP. Pequeña sierva δ' esclava. ANGL. A little maid servand. ¶ Cicer. Attic. lib. 10. Eumque per manum servulæ servatum, atque eductum.

Servilis, e, quod servorum est, vel quod ad servos pertinet: despctus, contemptus, abjectus. § δελικές. GAL. Servile, appartenant à serviteur. ITAL. Servile, da servo. GER. Knechtisch / das zu den knechten gehört. HISP. Cosa perteniente à servio. ANGL. Belonging to servantes, vile or abject. ¶ ut, Servilis conditio, & servile officium. Indoles servilis. Liv. 1. ab Urbe. Comparando eorum ætatem, & ipsam minimè servilem indolem, tetigerat animum memoria nepotum. Legum servile. Cic 1. Philipp. Patriæ liberatores urbe carebant ea, cuius à cervicibus jugum servile dejeccerant, Senec. cap. 9. de transq. Ignari etiam servilium litterarum.

Servilitē, adverb. Servorum more. § δελικός. GAL. Servilement, en serviteur. ITAL. A foggia di servo. GERM. Knechtischer weiss. HISP. A manera de siervo. ANGL. Lik à servand. ¶ Cicer. 2. Tusc. Ne quid serviliter, muliebrité faciamus.

Servitūs, utia, ipsa serviendi necessitas, aut servorum conditio. ¶ Libertas. § טוש הַבְּדִילָה אֲכֹודָה הַבְּדִילָה. δέλτα. GAL. Servitude, servage. ITAL. Servitio. GER. Knechtshaft / leibigenhaft. Dienstbarkeit. HISP. Servidumbre. ANGL. Service, bondage. ¶ Cicero Philipp. Pax est tranquilla libertas: servitus postremum malorum omnium, non modò bello, sed morte etiam repellendum. Tacit. lib. 17. Sed imperaturus es hominibus, qui nec totam servitutem pati possint, nec totam libertatem. Terent. in Andr. Ut semper tibi apud me justa & clemens fuerit se vitus, Scis, id est, quam iusta & clementi dominatione in te fuerim usus. Plaut. Capt. sc. 3. a. 2. Servitutem ita fers, ut ferri debet. Idem sc. 7. a. 4. Ij nomen diu servitutis ferunt. ¶ Etiam passivè. Idem Amph. sc. 1. a. 1. Opulento homini quam dura sit servitus (i. quæ servitut. ¶ Scelestam servitutem servire. Vide Servio infra. ¶ Servitus muliebris exiit tantum viduitate & orbitate, &c. Livius lib. 34. ¶ Servitus item, de rebus dicitur quæ alteri serviant, id est, in quibus alteri quoddam jus est, ut servitus urbanorum & rusticorum prædiorum, de qua apud Iurisconsultos magna disputatio.

Servitudo, inis. Idem lib. 4. bell. Pnn. Servitudinis indignitatisque homines